

Giới thiệu Mê Tình

Thể loại: Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm, Đô Thị, Ngôn Tình, Huyền Huyền, Tổng Hợp, Truyện Tự Sáng Tác

Mê Tình là một câu chuyện tình kéo dài từ thời cổ đại đến hiện đại.

Chấp niệm ngàn năm chẳng thể xóa nhòa.

Yêu giống như một ly rượu đủ vị vậy. Càng uống càng say, đã chìm vào chẳng thể dứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

~ Hồi I ~

"Ta xin lỗi, Nhượng Nhi!"

Doãn Nhượng Nhi cảm phần nhìn nam nhân trước mặt, bàn tay nàng nắm chặt váy áo, nước mắt lưng tròng. Bao nhiêu đau thương, nàng cũng chẳng thể nào diễn tả nổi thành lời. Bởi hần đã phản bội lời thề, phản bội tình yêu của nàng dành cho hần. Cấn mạnh môi dưới, nàng mang theo một trái tim rỉ máu, vỡ vụn và tan nát bước ra khỏi Lãnh phủ.

Thấp thoáng đâu đó bên môi Nhượng Nhi, nụ cười bi thương dần hé mở. Nàng khẽ xoa nhẹ chiếc bụng bằng phẳng của mình, thì thầm mà ghen ngào bật thành tiếng khóc: "Ta xin lỗi, Bối Bối."

Thời gian dần trôi qua, việc rối loạn ở Lãnh phủ cũng dần rơi vào im lặng. Lãnh Nghiêm Mặc trầm mặc ngồi bên hiên cửa sổ, hần không rõ Doãn Nhượng Nhi đã đi đâu?. Nàng khi không biến mất chẳng để lại một dấu vết nào, giống hệt như lúc nàng xuất hiện. Ở nàng, hần vẫn chưa thể hiểu nổi, một nữ tử thần bí như thế rốt cuộc đang mưu tính điều gì?

"Tướng công, chàng đang phiền muộn điều gì sao?"

Liễu Bích Tâm bước vào cửa, chỉ mới vài tháng thôi nàng đã học được cách trở thành một vị Vương Phi tôn quý. Từ cử chỉ đến nét mặt đều toát lên vẻ thanh cao, nhã nhặn. Không giống như Doãn Nhượng Nhi... nàng ta thật giống nữ nhi của thổ phi...

Thế nhưng, Lãnh Nghiêm Mặc lại yêu thương quá đổi, hần cười, ánh mắt tràn ngập nhu tình khi nhớ về Doãn Nhượng Nhi tình nghịch kia. Liễu Bích Tâm biết hần đang nhớ về ai, trong đáy mắt hần chưa từng tồn tại hình bóng của nàng. Bởi thế, nàng luôn tìm cách để hần chú ý, dùng đủ mưu kế cũng chỉ để được bên cạnh Nghiêm Mặc như ngày hôm nay.

"Không, ta chỉ đang nghĩ..." Lãnh Nghiêm Mặc dừng lại điệu bộ yêu thương, đôi mắt chột đảo tròn sau mi mắt nhắm chặt, hần thờ dãi một hơi: "Ngày mai ta sẽ lên Kinh Thành, mọi việc ở Lãnh phủ, đánh trống cậy vào nàng rồi."

Liễu Bích Tâm che miệng cười yếu điệu: "Thiếp sẽ không phụ lòng chàng trông cậy."

"Ta biết."

Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mịn màng, nhỏ nhắn của Liễu Bích Tâm. Lãnh Nghiêm Mặc thần thờ, bàn tay của Doãn Nhượng Nhi có nhỏ nhưng vô cùng khô ráp, lại chẳng chặt những vết sẹo lồi lõm. Rốt cuộc quá khứ của Nhượng Nhi đã chịu bao nhiêu sóng gió rồi? Và tại sao, nàng chưa bao giờ kể cho hần nghe?

Sáng hôm sau, Lãnh Nghiêm Mặc rời khỏi Lãnh phủ khi mặt trời còn chưa kịp ló dạng, hần một mình thúc ngựa vào cánh rừng ven trấn Dương Lý. Ở phía xa xa, hình bóng nữ tử cô độc tựa vào cánh cửa lớn Lãnh phủ, màn đêm vây quanh nàng che đi những đường nét thanh mảnh động lòng người. Khuôn mặt nàng mỗi lúc càng trở nên đau thương, vì nàng biết rằng... lần này hần đi rồi sẽ không bao giờ quay trở về. Người hần yêu không phải là nàng, dù trái tim này có trao hết cho hần đi chẳng nữa. Thì nàng cũng giống như bao nữ tử cuồng si hần... tâm thường đến mờ nhạt.

Dừng chân ở trấn Diêu Đông nghèo nàn, Lãnh Nghiêm Mặc tìm một khách điểm trông có vẻ khang trang nhất. Lộ trình của hần chẳng lẽ phải đến Kinh Thành trong ba ngày, nhưng hần lại đổi hướng. Dù lý trí hần không rõ tại sao lại làm vậy, nhưng trái tim thì đã vạch sẵn từng con đường mà hần đi qua. Doãn Nhượng Nhi, nàng đang ở nơi nào?

"Khách quan, ngài đi người ạ?"

Giọng nữ tử thanh thoát vang lên sau lưng khiến hần cứng đờ người, niềm vui sướng lên lời đến từng mạch máu. Nghiêm Mặc xoay người đối diện với

nàng:"Nhược Nhi!!!"

Doãn Nhược Nhi vô hồn, lập lại câu hỏi:"Ngài đi mấy người?"

"Chỉ mình ta thôi... Nhược Nhi... ta..."

Doãn Nhược Nhi không nghe hết câu đã giật lấy dây cương trên tay hắn. Nàng nhìn Nghiêm Mạc bằng ánh mắt xa lạ, dùng kính ngữ để đối đáp và vô cùng khách sáo, trốn tránh khi hắn muốn đến gần nàng:"Mời khách quan vào trong."

Lạnh lùng dần ngửa của hắn đi vào trong chuồng, đến một cái nhìn thân quen nàng cũng chẳng thèm trao cho hắn. Lãnh Nghiêm Mạc hắn đã làm tổn thương nàng quá sâu đậm chẳng?

Khi tiểu nhị đưa Lãnh Nghiêm Mạc đến một căn phòng thượng hạng nhất, hắn vẫn còn ngoái đầu tìm kiếm Nhược Nhi."Tiểu tử, ta có chuyện cần nhờ ngươi"

"Khách quan cứ căn dặn." Tiểu nhị cúi đầu cẩn trọng:

"Cô nương tên Nhược Nhi, người có thể căn dặn nàng mang điểm tâm tối lên cho ta không?" Vừa nói hắn vừa nhét một thỏi bạc nhỏ vào tay tiểu nhị:

Tiểu nhị cầm lấy, không ngừng gật đầu:"Được, được ạ!"

Tiểu nhị vừa lui ra chưa được bao lâu thì cánh cửa phòng chợt mở, bóng hình quen thuộc nhưng gầy hao đi nhiều bước vào. Trên tay Doãn Nhược Nhi bưng một mâm điểm tâm tối, chẳng có gì ngoài hai cái mận tàu và một ấm trà nguội. Lãnh Nghiêm Mạc nhanh chóng đứng dậy đỡ lấy mâm thức ăn từ tay nàng.

Doãn Nhược Nhi sau khi hoàn thành công việc, nàng rút tay trở về, lùi dần bước đi, mau chóng muốn biến mất. Đến nơi hoang sơ này rồi mà cũng chẳng thể trốn được hắn. Rốt cuộc bóng ma này chừng nào mới có thể dứt ra khỏi?

"Nhược Nhi à..."

Hắn trao cho nàng ánh mắt đau lòng, tại sao nàng lại muốn trốn tránh hắn chứ? Vì hắn đã cưới nữ tử khác? Vì hắn đã làm tổn thương nàng?

"Khách quan..."

"Đừng rời xa ta nữa, có được không?"

Lãnh Nghiêm Mạc không nhanh không chậm đặt mâm điểm tâm xuống bàn, kéo lấy cổ tay nàng trở lại, hắn ôm nàng thật chặt, như thể nàng có thể biến mất bất cứ lúc nào. Doãn Nhược Nhi òa khóc, bao nhiêu đau đớn nàng đều buông thả trút lên người hắn, nàng đánh thật mạnh vào lưng hắn mà gào lên:"Tên chết tiệt nhà ngươi!"

Thật tốt... đúng... thật tốt... nếu như đây là hiện thực, nhưng Doãn Nhược Nhi nàng biết... đây chỉ là ảo ảnh do nàng tạo ra mà thôi. Nàng nhắm mắt, mở mắt, xung quanh nàng chỉ có những khối băng lạnh thấu xương, lớp tuyết phủ dày, che lấp đi mái tóc đen nhánh. Doãn Nhược Nhi lại cắn mạnh vào bờ môi mỏng, khiến huyết thương đỏ rực nhỏ xuống lớp tuyết dày ấy. Thật lạnh lẽo, thật đau đớn, nàng đã không còn điều khiển được cơ thể đông cứng của mình nữa. Nhưng như vậy lại tốt, dần dần nàng sẽ không còn đau đớn. Một giấc ngủ vẹn nguyên sắp đến! Chôn vùi đi tình yêu đáng nguyền rủa kia.

Hơi thở nàng tạo nên những làn khói trắng mờ ảo, đẹp lung linh. Bàn tay to lớn khẽ vờ vờ môi tím ngắt của Nhược Nhi. Y ngồi xuống bên cạnh nàng, ánh mắt tuy toát lên vẻ yêu thương, thế nhưng giọng nói lại mang theo sự rét lạnh như muốn bám thầy nàng ra làm trăm mảnh:"Su muội lại không ngoan rồi."

"Đồng Khuê... muội..."

Nàng im bật, đôi mắt nhắm chặt, khuôn mặt nàng trắng toát hầu như mất đi sự sống. Vậy mà nam nhân bên cạnh vờ như chẳng thấy gì, y đứng dậy, đưa tay phủ nhẹ tà áo bám đầy tuyết:"Đáng lẽ ra muội không nên cãi lời ta."

Nâng bước chân, Đồng Khuê nhàn nhả rời đi, còn không quên trao cho nữ tử nằm dưới lớp băng tuyết lạnh lẽo kia một cái nhìn khinh miệt. Ngủ giấc!

Bạn đang đọc truyện *Mê Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lãnh Nghiêm Mạc thúc ngựa chạy nước đại trong hai ngày ba đêm, cuối cùng hắn cũng đến được Kinh Thành. Nơi mà hắn và Nhược Nhi lần đầu gặp nhau.

Tìm đến Hoa Phiên Lầu, hần hỏi vị tú bà chẳng xa lạ lắm."Nhược Nhi có trở về đây không?"

Tú bà tại Hoa Phiên Lầu nổi danh xinh đẹp, kiêu kì, thế mà vừa gặp Nghiêm Mặc, nàng liền đông đưa, hạ thấp thân mình:"Không phải Hoa Nhi của ta đã theo Vương gia rồi sao?"

Doãn Nhược Nhi còn được gọi là Hoa Nhi, bởi nàng xinh đẹp, e ấp như một bông hoa chờ ngày nở rộ. Trước kia tại Hoa Phiên Lầu, người thêm thường, người hiếu kì không thể nào đếm xuể. Chỉ cần nàng quay đầu nhìn ai đó, lập tức trái tim người đó liền bị nàng cướp mất. Lãnh Nghiêm Mặc cũng giống như những tên nam nhân khác, hần thèm khát nàng, si mê nàng. Nhưng cũng là kẻ đầu tiên dám bỏ rơi nàng, khiến tình yêu của Nhược Nhi bị chà đạp đến tổn thương.

"Ta và nàng ấy có chút khuất mắt."

"Khuất mắt? Vương gia khiến cho Hoa Nhi của ta bỏ đi sao?" Đường như sự kính trọng ban đầu đã tiêu tan trong đáy mắt hoa kiều xinh đẹp, nàng nghiêng răng đối diện Lãnh Nghiêm Mặc.

"Ân!"

Lãnh Nghiêm Mặc bị nàng giễu cợt:"Vương gia chắc hẳn đã có bóng hồng khả ái hơn Hoa Nhi của ta rồi, nên ngài mới bỏ rơi bảo bối của ta như thế?"

"Dương Mị!" Hần gằn giọng tức giận, điều ấy lại càng chứng tỏ lời Dương Mị nói không sai.

"Ta nói đúng quá chứ gì?"

Phe phẩy chiếc quạt thuê cành liễu, Dương Mị lắc lư rời khỏi:"Ngày hôm nay ta coi như Vương gia chưa xuất hiện, còn về Hoa Nhi. Bảo bối ấy chỉ đang chạy loạn đâu đó thôi. Về đi!"

Lãnh Nghiêm Mặc muốn nói thêm gì đó, nhưng hần biết giờ đây lời nói của hần chẳng còn chút oai nghiêm nào nữa. Dương Mị vốn rất đẹp, tính cách lại khác xa về bề ngoài yếu đuối. Hoàng thượng còn không sợ thì Vương gia như hần là cái đinh rỉ gì chứ. Rời khỏi Hoa Phiên Lầu, hần từng bước cùng chiến mã dạo quanh Kinh Thành, mong sao có thể vô tình gặp được Doãn Nhược Nhi. Nhưng hần lại không ngờ tới, giờ khắc này, Doãn Nhược Nhi đang phải đau khổ thế nào, chịu đựng sự bội tình của hần dưới lớp băng tuyết lạnh lẽo kia. Lãnh Nghiêm Mặc hần có thể thấu được bao nhiêu?

Một năm trước.

"Hoa Nhi à, muội làm gì thế?"

Dương Mị tìm Doãn Nhược Nhi khắp nơi nhưng chẳng thấy nàng ta đâu. Cả ngày bận tiếp những loại nam nhân kia khiến Dương Mị ong hết cả đầu. Vậy mà, Doãn Nhược Nhi vô cùng nhân rồi ngồi trên một cành cây trong hoa viên.

"Muội đang chờ chàng đến." Doãn Nhược Nhi ngây ngô trả lời, trên môi nàng không giấu đi nụ cười hạnh phúc, bông hoa đẹp sắp đến ngày nở rộ, lại mang trong mình một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Có phải quá quý báu không?

"Chờ Lãnh Nghiêm Mặc sao?"

Nhún nhẹ mũi chân, Dương Mị đã an nhiên ngồi cạnh Nhược Nhi trên cành cây rồi.

Doãn Nhược Nhi e thẹn gật đầu, đôi mắt mông lung:"Không biết chàng có thể yêu một người như muội không? Muội không biết thêu thùa, không giỏi cầm ca, cũng chưa từng nấu một bữa cơm, lại chẳng ra dáng tiểu thư khuê các gì cả. Hoa Kiều, muội lo lắm!"

"Muội chẳng có gì phải lo cả, nam nhân trong thế gian này mấy ai có thể khước từ muội. Trong khi Lãnh Nghiêm Mặc lại là nam nhân được muội chọn, hần nên thấy bản thân mình may mắn. Còn nếu hần làm tổn thương muội, ta và sư huynh có thể tha cho hần sao?" Dù Doãn Nhược Nhi đã lớn rồi, nhưng từ nhỏ nàng luôn được bao bọc rất cẩn thận. Chưa từng có ai làm tổn thương Nhược Nhi mà có thể sống tốt cả.

Bây giờ cũng thế, Dương Mị vuốt nhẹ mái tóc thả dài của Nhược Nhi, yêu thương bẹo má nàng. Doãn Nhược Nhi ôm má, trách yêu:"Muội không còn nhỏ nữa đâu."

"Cũng chỉ mới mười bảy thôi, muội vẫn còn bé lắm!"

Lãnh Nghiêm Mặc ngày nào cũng lui đến Hoa Phiên Lầu để được nhìn ngắm Doãn Nhược Nhi, mà hần lại không hề hay biết hình ảnh nàng bao giờ đã chiếm trọn trái tim hần. Đặt bàn tay nơi lồng ngực trái, hần cảm nhận nhịp đập trái tim luôn bất ổn vì nàng. Thời gian càng lâu, hần càng xao nhãng việc thánh chỉ của Hoàng Huyên:"Bất cho bằng được Đông Khuê, không sống cũng phải tìm được xác. Vì trên người Đông Khuê cất giữ bí thuật về sự bất tử."

Các môn phái ai cũng muốn nắm giữ bí thuật ấy, hết kẻ này đến kẻ khác bỏ mạng khi cố đi tìm cho bằng được Đông Khuê. Nhưng đã bao năm trôi qua, tung tích của hần mập mờ như một làn khói bất định.

"Ta đến tìm Nhược Nhi."

Câu nói ấy như một thói quen đã được hình thành từ rất lâu rồi, hẳn chỉ nói để Dương Mị biết thôi, còn có đồng ý hay không cũng mặc kệ.

Doãn Nhựt Nhi chỉ cần nghe thấy giọng nói hẳn từ xa, nàng đã mất hết ý tứ lao vào vòng tay hắn. Lãnh Nghiêm Mặc ôm chăm lấy Nhựt Nhi, không quên trao cho nàng nụ hôn dịu dàng lên trán. Mặc kệ bao ánh mắt thèm thuồng, nhỏ dãi xung quanh.

Đến rồi đi, Lãnh Nghiêm Mặc chán ghét việc phải xa Doãn Nhựt Nhi, cho nên hẳn đã mạnh bạo mở lời với Dương Mị: "Ta muốn chuộc Nhựt Nhi."

Dương Mị phe phẩy quạt: "Hoa Nhi của ta không phải món hàng, nếu muội ấy muốn đi thì ta không cản. Nhưng nếu ngài làm Hoa Nhi của ta quay về trong đau khổ..." Che miệng mỉm cười, nàng vốn muốn giết Lãnh Nghiêm Mặc từ lâu, bởi hắn ta đang muốn tìm sư huynh Đông Khuê của nàng. Còn việc sau đó ai cũng biết. Trớ trêu thay, Dương Mị chưa kịp ra tay thì Doãn Nhựt Nhi ngây ngô của nàng đã phải lòng hắn. Chỉ còn có thể đợi cơ hội thích hợp để ra tay thôi.

"Thiệt không? Muội có thể đi sao Hoa Kiều tỷ?" Doãn Nhựt Nhi nghe trộm ngoài cửa, vừa biết được Dương Mị cho nàng rời đi. Nàng đã nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Không thể ngờ đến việc Dương Mị dễ dàng trao Doãn Nhựt Nhi cho Lãnh Nghiêm Mặc. Đông Khuê nhiều lần đã đến và trách móc nàng, nhưng nữ tử cứng đầu, bướng bỉnh như Dương Mị chẳng hề để lời y vào tai. Nàng luôn miệng nói: "Muội chỉ đang muốn tốt cho huynh thôi. Sư huynh à!"

Tình ý trong mắt Đông Khuê dành cho Doãn Nhựt Nhi chỉ có kẻ mù mới không nhìn ra được. Còn Dương Mị từ nhỏ đã ở bên cạnh y, không lẽ tâm tình y ra sao nàng lại không hiểu. Nhưng việc để Nhựt Nhi bên cạnh Lãnh Nghiêm Mặc, nàng vạn phần cũng như Đông Khuê. Không thể an tâm mà nhắm mắt ngủ được. Do việc lớn cần phải hoàn thành, nàng đành phải để Nhựt Nhi chịu khổ rồi.

Lãnh Nghiêm Mặc bế Doãn Nhựt Nhi từng bước tiến vào Lãnh phủ. Dù chưa thể thực hiện cho nàng một hôn lễ long trọng, thế nhưng việc Tam Vương gia - Lãnh Nghiêm Mặc trên tay yêu chiều một nữ tử Hoa Phiến Lâu một rữ rượi vì đường xa đã nhanh chóng lan ra khắp nơi. Nhiều nữ tử đã đau lòng đến kinh tởm Doãn Nhựt Nhi, cho rằng nàng không xứng đáng để được Lãnh Nghiêm Mặc yêu thương, thân phận của hai bọn họ quá khác xa nhau.

"Chàng sẽ yêu thương ta suốt đời suốt kiếp chứ?"

Doãn Nhựt Nhi yêu kiều, ngoan ngoãn yên vị trong lòng Nghiêm Mặc, nàng giống như một cánh hoa tường vi trắng xinh đẹp. Dễ dàng rơi xuống, cũng khó khăn để chạm vào thân thể đầy gai góc. Mang theo vẻ ngoài tình nghịch, đáng yêu tựa tiểu hài tử, nhưng tâm hồn nàng đã quá già cỗi. Nàng sợ, sợ phải tổn thương vì nam nhân mà nàng yêu thương. Giống như Dương Mị đã từng...

"Nếu có kiếp sau ta vẫn chỉ yêu một mình nàng." Lãnh Nghiêm Mặc không cần do dự đã trả lời nàng, hẳn vẫn về bờ môi mềm của Nhựt Nhi, nhìn ngắm nàng một cách si mê.

Tuy vậy, Doãn Nhựt Nhi vẫn không thể quên được lời dặn của Dương Mị. Lời nói của nam nhân giống như một bình rượu "Nữ nhi hồng" thượng hạng, chỉ cần nghe thôi cũng đủ khiến nữ tử ngà ngà say đắm, chìm sâu trong đó. Muốn dứt đi men rượu rất khó, bởi người say nào lại muốn tỉnh chứ. Chưa kể hương vị nữ nhi hồng thượng hạng quả thật ngọt thanh nơi đầu lưỡi, nhưng cay nồng khi trôi tuột xuống yết hầu và khiến con người dâng lên một cổ thèm khát. Một mỹ tửu có thể giết chết bất cứ kẻ nào chạm vào.

Đông Khuê sau khi không thể thuyết phục được Dương Mị, y tìm đến tận cửa Lãnh phủ. Vừa hay Lãnh Nghiêm Mặc phải rời đi, hẳn có chút chuyện cần lo liệu.

Doãn Nhựt Nhi bên trong hoa viên rộng lớn buồn chán đến mức nghịch nước. Hôm nay, nàng vận một bộ lam y, mái tóc xõa dài đen tuyền tựa dòng suối không ngừng chảy theo chiều gió. Làn da bạch ngọc mịn màng không tỳ vết càng tôn lên vẻ đẹp thanh thuần nơi Nhựt Nhi.

"Hoa Nhi!" Đặt nhẹ tay xuống vai Doãn Nhựt Nhi, Đông Khuê đau lòng gọi tên nàng:

Doãn Nhựt Nhi chậm rãi ngẩng đầu nhìn y, khóe môi nhẹ cong: "Sư huynh?"

Đông Khuê ngồi xuống bên cạnh nàng, kéo hai chân nàng ra khỏi mặt hồ nước, trách yêu: "Trời lạnh thế này còn nghịch nước, muội muốn ngã bệnh sao?"

Lắc đầu, Nhựt Nhi bĩu môi: "Nếu bệnh, Mặc sẽ chăm sóc cho muội. Có gì phải sợ đâu chứ?"

Vừa mang hài lại cho Doãn Nhựt Nhi, Đông Khuê nén lòng không trở nên cáu bẳn với nàng: "Muội thích gì ở hắn ta?"

"Không biết." Đưa mắt nhìn động tác Đông Khuê mang hài cho nàng chột dứng lại. Trong lòng Nhựt Nhi vang lên tiếng nói chẳng lành.

"Bỏ đi." Đông Khuê cúi mặt nên nàng không thể nhìn rõ biểu hiện của y, chỉ biết giọng nói y mang theo vạn phần tức giận.

"Đi?" Doãn Nhược Nhi hỏi lại:

"Ta sẽ đưa muội đi." Đông Khuê lạnh lùng ngược mặt đối diện Nhược Nhi:

"Không, muội không đi đâu." Doãn Nhược Nhi lo sợ, nàng lùi về sau, dáng vẻ trốn tránh Đông Khuê, khiến y đau lòng mà vươn tay muốn kéo nàng trở về.

"Hoa Nhi, hấn sẽ làm muội tổn thương..." Nhìn thấy Doãn Nhược Nhi bây giờ thật giống Dương Mị ngày trước, cả hai sự muội của y đều cứng đầu như nhau. Đều là kẻ cố chấp, ương bướng trong tình yêu.

"Sẽ không đâu, Nghiêm Mạc rất tốt với muội, chàng sẽ không làm tổn thương muội!" Nàng đã kiên quyết đến vậy thì Đông Khuê còn có thể làm gì được nữa đây? Trói nàng rồi mang đi sao? Hay vẫn để cho nàng nếm trải cảm giác đau đớn đến chết tâm như Dương Mị đã từng?

Đông Khuê đứng phắt dậy, y quay lưng lại với Nhược Nhi, giận dữ giẫm cọt nàng:"Ngu xuẩn, cả muội và Hoa Kiều đều giống như nhau. Ngày mà muội trở về, ta rất trông đợi để xem muội trở thành hình thù gì?" Nói rồi hấn liền phi thân rời đi, để lại trong lòng Doãn Nhược Nhi một mối hiểm họa lớn.

Những đêm thâu nằm bên cạnh Lãnh Nghiêm Mạc, da thịt Nhược Nhi mềm mại ép sát thân thể hấn mà ngủ say. Nhưng có lúc nàng giật mình thức giấc vì những lời Đông Khuê nói, chúng ghim sâu vào tiềm thức nàng và bắt nàng luôn sống trong hoài nghi. Đạo gần đây Lãnh Nghiêm Mạc thường xuyên ra ngoài hơn. Chỉ thỉnh thoảng mới dẫn nàng du ngoạn vài nơi có cảnh đẹp, núi cao hay suối mát. Những cái hôn cũng bắt đầu dần vơi đi, sự quan tâm, chăm sóc không còn như thuở trước nữa. Doãn Nhược Nhi luôn tự bảo chữa cho hấn để lòng nàng yên ổn, bình tâm trở lại. Hấn yêu nàng mà, hấn đã nói sẽ mãi mãi yêu nàng... nếu có kiếp sau vẫn chỉ yêu nàng thôi.

Cũng có thể do Doãn Nhược Nhi ngu xuẩn, nàng đã quá tin lời Lãnh Nghiêm Mạc, đã hy vọng có thể chứng minh cho Đông Khuê và Dương Mị thấy... tình yêu là có thật... nhưng tình yêu vĩnh cửu liệu có thật sự tồn tại?

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

"Chàng nói, chàng yêu ta. Nhưng chỉ cần nàng ta muốn, chàng liền thú nàng?" Doãn Nhược Nhi cảm nhẹ gọn tóc dài, nước mắt như dòng lũ không ngừng tuôn xuống. Trái tim nàng như bị ai đó nắm lấy, một lực mạnh xé nát tim nàng. Và rồi hấn nhìn nàng bằng ánh mắt tội lỗi, tình yêu của hấn vẫn như cũ, một mực yêu nàng đến dần xé tâm can.

Nhưng...

"Ta xin lỗi, Nhược Nhi! Nàng hãy hiểu cho ta, lý do..."

"Dừng lại đi!" Nàng không muốn nghe Nghiêm Mạc nói hết, đủ rồi, trước mắt nàng đã diễn ra những gì. Nhược Nhi nàng đều có thể nhìn rõ, nàng không mù, cũng chẳng điếc nên không thể bảo nàng vờ bị câm đi, cứ như những việc trước mắt đều là không khí, chẳng hề vướng bận tâm nàng. Nhưng Doãn Nhược Nhi không thể làm được, từ bé đến lớn nàng chưa bao giờ phải nhường ai thứ gì, hay tranh với kẻ khác để lấy. Vì nàng hiểu:"Không phải của ta, làm cách nào cũng chẳng thể là của ta được."

Nàng đã bước khỏi Lãnh phủ, cách mà nàng rời đi hoàn toàn trái ngược với lúc nàng được hấn bế vào. Doãn Nhược Nhi đè chặt nơi ngực trái, nàng cố gắng thở thật mạnh, kiềm nén sự mềm yếu đau nhói nơi tim. Vậy mà cơ sao nước mắt nàng vẫn rơi? Tim vẫn cứ đau, và tiềm thức không ngừng gào thét phản đối kịch liệt? Nàng không ngốc nghếch như bọn nữ tử bình thường, Nhược Nhi không thể chia sẻ nam nhân của mình cho bất cứ ai khác. Thà để hấn đi, còn hơn giết chết hấn.

Doãn Nhược Nhi đi về phía Bắc lạnh lẽo, nơi chỉ có tuyết cùng những tảng băng thật to. Trông phía xa xa, một bóng hình phong phạm bất phàm, y đứng nơi đỉnh núi cao, vạt trên người bộ lam y mỏng manh, trên tay cầm khúc tiêu nhỏ. Hình ảnh đó thật băng lãnh, ngay cả ánh mắt y cũng lạnh khốc khiến kẻ khác run sợ. Còn cánh môi bạc thân hơi nhếch lên, tạo cho y vẻ bất cần đến lãnh đạm. Đông Khuê đứng đó, một nhân ảnh cô độc, tách biệt khỏi thế giới phàm trần.

"Sư huynh..." Doãn Nhược Nhi khó khăn bước đến gần y, thật sự nàng rất sợ cái lạnh này. Tay chân đều lạnh cóng, ngón tay tê dần đi khó có thể cử động, khuôn mặt do lạnh mà đỏ ửng. Nàng cắn môi đến bật máu. Chung quy cũng chỉ muốn quay về tạ tội.

Đông Khuê chậm rãi xoay người, ánh mắt lưu ly di chuyển nhẹ nhàng trên cơ thể Doãn Nhược Nhi. Khuôn mặt y bớt dần đi hàn khí tàn khốc, trong đôi mắt cũng đôi phần dịu lại. Vươn tay, y vuốt ve đôi má non mịn của Nhược Nhi, trong thoáng chốc ánh mắt nhu hòa như hòa như rực lửa, tức giận và muốn thiêu hủy cả nàng. Y buông lời giễu cợt:

"Về rồi sao? MẶC của muội đâu rồi?"

Doãn Nhược Nhi cúi đầu, im lặng, nàng biết... tất cả là lỗi của nàng.

Y không dừng lại, bởi vì y muốn xát muối vào trái tim Nhược Nhi, gọi lại nỗi đau mà nàng cố gắng không muốn nhớ đến. Giọng nam trung khinh khinh, y trêu đùa:

"Hắn không về đây với muội sao? À, chắc là đang cùng nữ tử khác ôn chuyện?"

"Sư huynh... muội..." Nhược Nhi bật khóc từ lúc nào, trong gió tuyết lạnh lẽo thấu tận xương tủy, những giọt nước mắt trong veo của nàng như những viên pha lê long lánh. Chúng thật đẹp, thật sáng, nhưng cũng thật xót thương..

Đông Khuê dừng lại nụ cười mĩa mai, y ôm lấy Doãn Nhược Nhi, nhắm mắt, y vuốt ve mái tóc đen tuyền của nàng. Nhược Nhi của y vẫn như vậy, nàng quá yếu đuối, lại dễ bị tổn thương. Làm cho trái tim y luôn trong trạng thái lúng lúng, sợ rằng có thể vì nàng mà vỡ vụn.

"Hoa Nhi..." Y gọi khuê danh nàng:

"Ân?" Doãn Nhược Nhi ôm chầm lấy Đông Khuê, không ngừng tận hưởng sự ấm áp nơi y, mùi hương da thịt quen thuộc như thuở nào. Bờ ngực rộng lớn luôn là nơi vững chãi nhất cho nàng tựa vào, dù nàng có đi đâu, làm gì. Rồi đến khi quay trở về, cánh tay này luôn luôn rộng mở, bao bọc, che chở lấy nàng.

"Nếu như... ta không còn nhớ gì nữa. Muội có sẵn sàng tìm ta không?" Y có vẻ đang mang nhiều tâm trạng.

Doãn Nhược Nhi cười trong nước mắt: "Sao sư huynh lại quên muội? Huynh phải đi đâu à?"

Đông Khuê im lặng. Y không nói nữa, chỉ ôm chặt lấy Nhược Nhi cho đến khi nàng mệt mỏi mà ngủ say trong lòng y.

Lúc nàng tỉnh dậy, cả thân thể đều bị chôn dưới lớp băng tuyết. Từng đoạn ảo mộng bỗng chốc xuất hiện trước mặt nàng, nỗi đau như kim châm khắp toàn cơ thể. Doãn Nhược Nhi không thể cử động nổi tay chân, da thịt nàng như đông cứng lại, và các mạch máu cũng chẳng thể lưu chuyển, vận hành nổi nữa. Có phải nàng sắp chết không?

Đông Khuê sau khi vô tâm, tàn nhẫn bỏ lại Nhược Nhi, nàng dần không còn ý thức, bóng đêm chợt kéo tới. Một khúc ru ngọt ngào vang bên tai, thật nhẹ nhàng, thật bình yên, nàng chỉ muốn chìm sâu vào giấc ngủ... một giấc ngủ thật dài!

Năm 2180 tại hành tinh thuộc Trái Đất thứ 3.

Lớp băng tuyết ngàn năm bỗng chốc nứt nẻ, vỡ vụn và rơi xuống nước. Do khí hậu nóng dần thay đổi đột ngột cho nên mực nước biển dâng cao, một vài nước gần phía bắc địa cầu bị ảnh hưởng. Sóng thần quét đến đâu, nơi đó tan hoang chẳng còn lại gì. Bệnh dịch lan truyền do các nhà máy hóa chất tràn ra biển, giết hại mùa màng, hạn hán kéo dài, lũ lụt không ngớt.

Trường Đại học Mễ Đồng, trung tâm thành phố M.

"Mạn Hữu Dư? Hôm nay mày lại muốn ăn đòn?" Tên cao to, dáng người thô kệch, khuôn mặt hung hăng chẳng giống học sinh, dù đang mặc trên người đồng phục đấy. Hắn không ngừng đe dọa anh học sinh đeo kiếng trước mặt, anh ta có vẻ nhút nhát, rụt cả cổ vì sợ.

"Hahaha... xem nó run sợ kia tụi bây!" Tên đáng ghét chết tiệt ấy lại không ngừng khinh miệt, cười cợt. Đi cùng hắn là một tên lùn, và một tên cao, bộ ba sống động quá thực hợp lắm! Bọn chúng đẩy mạnh vai Mạn Hữu Dư khiến anh lúi dúi, hai chân vấp vào nhau, ngã nhào.

"Đồ đàn bà!" Bàn chân hôi thối của tên lùn không ngừng đạp lên đầu anh, còn tên cao cũng phụ họa đôi chút, đá vài phát vào bắp chân Hữu Dư khiến anh đau đớn, hoảng loạn co ro người.

"Được rồi, tha cho mày lần này. Hôm sau nếu không có tiền thì chết với bọn tao. Nghe rõ chưa?"

Lại là tên mập thối tha, hắn nắm tóc Hữu Dư, khiến da đầu anh đau rát, khoe môi rì ra chút máu, đôi mắt nhắm tịt, không ngừng gật đầu: "Tôi... tôi... tôi... nhớ!"

"Đông Khuê?"

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

"Có phải là Đông Khuê không?"

Giọng nói nhẹ nhàng, thanh thoát vang lên phía sau lưng tên mập. Hắn ta bỏ tóc Mạn Hữu Dư ra, quay mặt về phía sau.

Một bóng hình thanh mảnh trong bộ trang phục mỏng manh, dáng vẻ mềm mại của nàng ẩn hiện dưới lớp lụa thượng hạng, hương thơm thoang thoảng không ngừng quyến rũ ba tên đàn ông. Bọn chúng như bị thôi miên, chết đứng tại chỗ say mê ngắm nhìn tiên tử hạ trần.

Doãn Nhược Nhi nhủ thầm, chân trần bước nhanh lướt qua mặt ba tên mặt thộn. Nàng ngồi xổm xuống, lao vào lòng Mạn Hữu Dư không hề chần chừ, Nhược Nhi xúc động đến mức bờ vai run lên, ngực phập phồng sau lớp y phục trung cổ: "Đông Khuê, sao huynh có thể bỏ muội một mình nơi đó chứ?"

Mạn Hữu Dư ngây đờ, anh không nỡ đẩy Nhược Nhi ra, cũng chẳng muốn mang theo rắc rối bên mình, anh vỗ nhẹ vào lưng cô: "Bạn nhận... nhận làm người rồi!"

"Hử?" Nhược Nhi buông Hữu Dư, nàng tháo mắt kính anh, vẻ mặt vô cùng đáng yêu phủ nhận: "Sao nhầm lẫn được? Huynh là Đông Khuê của muội mà! Trừ mái tóc bị cắt đi nhiều rồi, thật là một sự si nhục sâu sắc."

Ba tên đứng bên ngoài giờ mới hoàn hồn, tên mặt bật cười, nắm lấy cổ tay Nhược Nhi giật lên: "Em gái, anh là Đông Khuê của em đây!" Hắn còn giang tay kiểu muốn ôm Doãn Nhược Nhi, nhưng rất tiếc, cô liền lách người khiến hắn chúi nhủi. Do mất mặt mũi, hắn gất gỏng: "Con nhỏ này!"

Doãn Nhược Nhi trông vậy thôi chứ nhạy bén lắm! Linh động, nhanh nhẹn là một trong những tài năng của cô đấy, dù rằng cái tài năng đó hơi bị phổ biến một chút. Chẳng mấy chốc ba tên chết bầm kia đã bị Nhược Nhi cho đo ván hết. Muốn chạm đến bốn tiểu thư nàng đây, đâu có dễ như vậy!

Phủi tay, Doãn Nhược Nhi sáng khoái hẳn, nàng tỉnh nghịch chạy đến đỡ Mạn Hữu Dư, không quên tựa đầu vào lồng ngực anh làm nũng: "Cứ tưởng huynh bỏ muội đi luôn chứ, ai ngờ huynh muốn muội sống đến lúc huynh tỉnh dậy. Đông Khuê, đừng có làm như vậy nữa, muội sợ lắm!"

Chẳng hiểu sao cô gái trước mặt loạn ngôn xảo ngữ, luôn miệng gọi anh là Đông Khuê, thần thái thì bất bình thường, vậy mà anh vẫn không đành lòng xua đuổi. Nhìn đến nhìn lui, Doãn Nhược Nhi trông thật vô hại, nhưng lại có thể dễ dàng hạ gục ba tên to tướng, không những vậy còn khiến chúng chạy cong cả đít.

"Bạn tên gì?" Mạn Hữu Dư lên tiếng hỏi:

Doãn Nhược Nhi nheo mắt, chợt nhớ đến câu hỏi khó hiểu của Đông Khuê khi trước: "Muội là Doãn Nhược Nhi, huynh vẫn hay gọi muội là Hoa Nhi. Cả Hoa Kiều nữa, chúng ta là ba sư huynh muội..."

"Được rồi, tôi đã hiểu!" Thật thì Hữu Dư muốn chặn lại lời của nàng thôi, chứ anh chả hiểu cái mô tê gì cả. Rõ ràng đầu óc của cô gái tên Doãn Nhược Nhi này bị hư rồi, có thể nàng đã quá lạm tiểu thuyết kiếm hiệp chăng?

"Huynh đã hiểu? Huynh nhớ ra rồi sao?" Nhược Nhi giương đôi mắt trông chờ:

Mạn Hữu Dư lắc đầu, thôi thì cứ nhập vai diễn sâu một chút: "Ý tôi nói, tôi hiểu được tên cô rồi, chúng ta từng là sư huynh muội đúng không? Còn những việc khác tạm thời chưa nhớ được đâu."

Doãn Nhược Nhi đeo lại kính cho Hữu Dư, nàng vui vẻ mỉm cười, còn tin lời anh nói là thật: "Vậy thì tốt quá! Muội cứ tưởng huynh sẽ không hiểu. Đừng lo, muội sẽ giúp huynh nhớ lại, rồi chúng ta sẽ đi tìm Hoa Kiều sư tỷ."

Rối hoi, Mạn Hữu Dư không rảnh rồi đến mức đó đâu. Anh gật đầu cho qua chuyện, ôm lấy cặp, nhặt mấy quyển vở bị văng ra ngoài, gom mớ viết bị đập để gậy ngang. Doãn Nhược Nhi lại một lần nữa khó hiểu: "Không lẽ huynh muốn làm trạng nguyên?"

Mạn Hữu Dư lại gật đầu cho có, phân giải cũng chẳng ăn thua gì.

Nàng nhặt phụ anh những thứ rơi dưới, bất chợt tay chạm phải một tờ giấy dày màu sắc. Doãn Nhược Nhi cầm lên xem thử, thì ra là một bức họa thu nhỏ. Hươu hươu trước mặt Hữu Dư, nàng không ngừng trêu đùa: "Đây là cô nương mà huynh thích phải không?"

Tấm hình bạc màu bị Hữu Dư hung hăng đoạt lại: "Đừng chạm vào!"

Không nghĩ đến Đông Khuê dịu dàng có thể nóng giận với nàng như thế. Đây là lần thứ hai anh quát thẳng vào mặt Nhược Nhi, nàng cúi đầu, nước mắt rơm rớm: "Huynh từng nói sẽ không nặng lời với muội nữa mà!"

Đàn ông không nên chấp phụ nữ, đây chính là anh sai. Mạn Hữu Dư định mở lời xin lỗi nhưng bóng dáng Doãn Nhược Nhi đã biến đâu mất tiêu. Có lẽ anh đã làm nàng giận mất rồi, dù sao thì cũng đã mang ơn Nhược Nhi, trong lòng có chút không đành. Dừng lại một chút, coi như anh đợi bóng dáng nàng quay lại để xin lỗi vậy, đợi rất lâu, lâu đến mức bên ngoài con đường đã chật kín người qua lại. Cổng trường trở nên vắng tanh, trống học, anh vác cặp, thờ dãi bước qua cánh cửa rộng lớn kia.

Doãn Nhược Nhi chỉ cần nhún nhẹ chân thôi, thân thể nàng đã bay cao hơn lúc trước rất nhiều, đến cả nàng còn bất ngờ nữa là. Trên con đường lạ hoắc, Nhược Nhi nhìn quanh. Thân thủ của Đông Khuê chắc hẳn đã yếu đi rất nhiều, ban này nàng cảm nhận rõ khí tức của anh, chúng thật hỗn loạn. Năm chặt đôi bàn tay, nàng hạ quyết tâm. Phải giúp Đông Khuê quay trở lại như trước.

Tuy nhiên... nàng bị lạc...

Khóc không được mà cười cũng chẳng ra hơi, rốt cuộc nơi đây là đâu? Nhược Nhi đi đến một cửa tiệm nho nhỏ, ở trước có trồng rất nhiều loài hoa, đủ màu sắc khác nhau. Chúng thật xinh đẹp khiến Doãn Nhược Nhi kiềm lòng không đậu, đưa tay ngắt một bông hoa hình đôi môi nhỏ. Cánh cửa tiệm hoa bỗng mở ra, tiếng chuông cửa vang lên "leng keng" vui tai rồi dừng lại. Dời sự chú ý từ bông hoa đến người trước mặt, bông hoa trong tay Nhược Nhi khẽ nhẹ nhàng rơi xuống đất, cả không gian xung quanh như ngừng lại.

Mất đi giọng nói, nàng lạc đi âm thầm nơi vắng hẻo lánh:"Mạc"

Người con trai trước mặt nàng chột khom lưng, cúi người nhặt hoa:"Chúng ta quen nhau sao?"

Doãn Nhược Nhi lắc đầu lia lịa:"Không quen!"

"Không quen?" Hắn nâng khóe môi cười thích thú, quan sát, từ từ trước mắt ăn mặc thật dị hợm, tóc tai thì lạ kỳ nhưng khá xinh xắn đấy.

"Có quen. Lãnh NghiêM Mạc, chúng ta..."

"Cô thích tôi sao?" Lãnh NghiêM Mạc cắt lời nàng:

Sao bọn người này thật thích cắt ngang lời người khác thế nhỉ?

Trống tim Doãn Nhược Nhi đập liên hồi, đã bao năm bị vui lấp và ngủ say bên trong lớp băng tuyết, trái tim lạnh lẽo bấy nay bắt chợt nảy lên, nóng bùng, thêm khát. Đôi má Nhược Nhi bỗng hồng đỏ ửng hơn cả quả gấc, nàng lùi về sau, giật lấy bông hoa trong tay NghiêM Mạc:"Không thích!"

"Thật sao?" Lãnh NghiêM Mạc quả thật ác bá, mặt kẻ sát mặt, môi đặt lên môi, hơi thở gấp rút của nàng cũng bị hắn nuốt trọn.

Khi không bị cưỡng hôn, Doãn Nhược Nhi không kịp phản ứng, nàng chết lặng vài giây, lấy lại được bình tĩnh, đưa tay đẩy mạnh hắn ra. Khuôn mặt Doãn Nhược Nhi trở nên khó coi, nhưng cũng nhờ vậy mà nàng mới ngộ nhận được, người trước mặt với Lãnh NghiêM Mạc ngày trước hoàn toàn khác nhau.

"Psychotria Elata." NghiêM Mạc đưa tay sờ nhẹ môi dưới bị cắn rướm máu. Một chút mùi tanh của máu hòa vào hương vị ngọt thanh dư âm nơi môi Nhược Nhi. Cánh môi ấy thật mềm mại, thật ấm áp!

"Hả?" Nhược Nhi đưa đôi mắt ngốc nghếch, dè chừng nhìn hắn:

"Tên của loài hoa mà cô đang cầm trên tay đấy! Đừng vò nát nó như thế chứ, Psychotria Elata."

"Người đang gọi hoa này à? Nó không thể nghe." Quả thật không khó để chiêm ngưỡng được bộ mặt ngốc của Doãn Nhược Nhi mà.

"Tôi đang gọi cô đấy, Psychotria Elata!"

Lãnh NghiêM Mạc hắn rất thích việc đặt biệt danh, nhất là cho những cô gái xinh đẹp. Hắn thường đặt họ theo ấn tượng ban đầu khi gặp. Ví như Doãn Nhược Nhi, đôi môi cô và bông hoa Psychotria Elata đều mang theo sắc màu đỏ quyến rũ, mùi hương thoang thoảng khó người nào khước từ nổi.

"Tên ta là Doãn Nhược Nhi, không phải E hay la ta gì đó." Gương mặt Nhược Nhi vì nóng giận mà đỏ hơn nữa, nàng nhét bông hoa vào tay NghiêM Mạc. Ánh mắt dừng lại ở bộ y phục quen quen:"Người cũng học để thi trạng nguyên sao?"

Càng lúc càng thú vị, cô gái này nhìn vẻ ngoài thì khá bảo thủ, ngôn ngữ loạn xạ, toàn nói những từ khó hiểu. Nhưng, thật chất rất dễ chịu. Nhìn xem, ban này còn cách xa hắn mấy bước chân, vậy mà bây giờ đã không ngừng sờ khắp áo hắn, miệng hình chữ O, khuôn mặt ngạc nhiên, đôi mắt ánh lên sự kinh hỷ:"Ta cũng thật muốn đi học."

Lãnh NghiêM Mạc sờ trán, hắn bật cười thật to, thật thoải mái. Cô gái ngốc nghếch này đáng yêu quá!

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cái tên Lãnh NghiêM Mạc này thật khó hiểu, hắn cứ nhìn Nhược Nhi mà cười mãi. Nàng buông góc áo hắn, chỉnh đốn lại tư thế thân mật:"Bông hoa này bao nhiêu tiền?"

"Coi như quà gặp mặt, không tính tiền." Lãnh NghiêM Mạc vén mái tóc Nhược Nhi lên. Chẳng có bông hoa nào so bì nổi nét thanh tú trên khuôn mặt tinh xảo này.

"Có muốn đi học như tôi không?"

"Muốn." Nhược Nhi tươi tắn, chờ đợi:

"Vậy về xin ba mẹ đi!"

"Thân mẫu ta chết cả rồi, cũng chẳng có nhà để về. Thế ta xin người không được à?" Theo nàng nhớ, hán đường đường là Vương gia, việc nàng được đi học hay không còn phải xin phụ mẫu đã đến tuổi vàng?

Kỳ lạ, ánh mắt của nàng quả thật quái dị, thường ai nhắc đến nỗi đau mất người thân đều rất buồn. Còn ở Nhược Nhi, điều đó thể hiện như một lẽ thường tình: "Được."

Nói rồi, hán ngoác tay, đám người bậm trợn từ trong tiệm hoa bước ra, cúi đầu: "Đại ca có gì cần dặn?"

Hán chỉ tay đến nàng: "Tội bây tìm cách cho đại tỷ tương lai đi học đi. Tao phải quay lại trường đây."

Đám đàn em đồng thanh: "Dạ."

Bóng hán đi khuất, Doãn Nhược Nhi vẫn chưa hiểu nổi. Chỉ biết đám nhóc ranh lòi nàng đi đâu đó, tìm được bộ y phục khá giống Nghiêm Mặc mặc. Có điều, váy ngắn thế này... chân nàng...

Bọn đàn em cũng chỉ nhận lệnh đại ca mà thôi, bọn chúng bắt nàng mặc vào, còn không ngừng thèm thuồng chảy nước miếng. Làn da bạch ngọc, non mịn không tỳ vết của nàng thật khiến nam nhân nổi máu, muốn chạm vào. Bàn chân trần nhỏ nhắn tinh tế như búp bê sứ đang không ngừng cọ vào nhau, nàng thật hồ thẹn. Nam nhân háo sắc!

Lúc tươm tất đầu vào đây, chúng đưa nàng đến cổng sau, tự tiện mở cổng mời Nhược Nhi bước vào. Sân trường rộng lớn, phòng ốc sang trọng, quý phái, đây là lần đầu tiên nàng biết. Nữ tử cũng có thể đi học.

Đi với đám nhóc tí này thật chán, nàng tách ra khỏi đàn từ khi nào mà bọn chúng còn không biết nữa là. Giờ giải lao đến, cũng là lúc nàng xuất hiện trong sân trường. Cho nên toàn bộ sự chú ý đều được dồn đến đám nhóc ban nãy, nàng dễ dàng biến mất, ngó nghiêng tìm kiếm bóng dáng Đông Khuê.

Thay vì tìm được Đông Khuê, nàng lại lạc vào một đám nữ tử đang bận tám chuyện:

"Có một đứa nhóc bị hoại tử chân trái, nó ngồi trên nền đường và khóc. Chẳng ai để ý sự tồn tại của nó cho đến khi... nó xé một đường dài ngay bắp đùi chân bằng mảnh kính đầu đó nhặt được trên đường. Vết thương không hề chảy máu, cũng chẳng giống cơ thể bị cắt. Nhìn nó rách da như kiểu cắt giấy, sau đó nó nắm lấy vạch vết thương xé ra thật mạnh. Cả thân thể nó chỉ còn lớp thịt đỏ hồng, tuột ra khỏi lớp da. Trông nó chẳng khác nào con rắn lột xác. Bỗng nó kêu lên ư ử vài tiếng rồi ngã xuống đất. Mọi người xung quanh bắt đầu bu quanh, chụp choẹt các thứ nhưng chẳng ai chịu gọi xe cứu thương..."

Tôi bước đến gần, gần hơn nữa. Đưa tay bắt bình đẩy những người xung quanh ra. Nhưng bọn họ giống như những pho tượng, không hề nhúc nhích. Đồng tử của họ đều đã giãn, và máu đỏ không ngừng trào ra từ khoeo môi. Họ xoay ngật đầu 180 độ về sau lưng, không còn bất cứ tiếng động nào vang lên nữa. Im lặng, vô cùng im lặng!

"Haha..."

Bỗng chốc tiếng cười quái dị vang lên từ xác cậu bé, nó ngóc đầu dậy nhìn tôi đầy ghê rợn. Thịt đỏ tươi quý dị rơi rớt trên nền đường, từng mảnh thịt từ từ chảy xuống. Không máu, không đau đớn. Nó vẫn nhìn tôi, cơ miệng nhô lên tạo thành một nụ cười. Hai hốc mắt nó sâu hoắm, chẳng còn mắt đâu nữa, cũng chẳng biết biến mất từ bao giờ.

"Mẹ!"

Nó gọi tôi, giang hai tay muốn được bế. Tôi tiến đến ôm lấy nó...

Tay nó rớt xuống, lớp xương trắng phều bao phủ bởi màu đỏ kinh diễm xuất hiện. Mùi tử thi xộc vào mũi làm tôi khó chịu, nó đặt cằm lên hõm vai tôi: "Mẹ!"

Như bị thôi miên tôi vuốt lưng cho nó, nhưng mỗi lần vuốt thịt nó lại rớt. Một chốc tôi đã cảm nhận được bộ đồ lòng nhon nhót. Chúng chạm vào tay tôi lạnh lạnh. Phiền phức!!! Tôi nắm lấy và kéo mạnh, rút trọn bộ đồ lòng của nó ném xuống đất.

Nó vẫn gọi: "Mẹ!"

Giọng cười vẫn ngân vang đều đều, cho đến khi nó chẳng còn gì ngoại trừ cái đầu nằm gọn trên hõm vai tôi."

Câu chuyện dừng lại, cả bọn con gái cùng hét lên: "Eo ôi! Kinh dị quá!"

Cô bé kể chuyện ban nãy ôm bụng cười hả hê: "Đám nhát gan này!"

Doãn Nhược Nhi khẽ chạm vào vai cô bé ấy. Tự dưng cô ta chết đứng, lạng người đi, đôi mắt đứng tròng... khuôn mặt biến sắc dần trở nên trắng bệch.

"Aaaaaa"

Doãn Nhựt Nhi chỉ muốn hỏi Đông Khuê ở đâu thôi mà, sao bọn họ lại la làng lên vậy chứ? Cô bé đó không thèm quay sang nhìn xem là ai, chỉ biết cắm đầu chạy luôn một mạch. Mấy đứa còn lại bị dọa cho đứng tim, cũng cùng một tập thể ủa chạy, biến mất.

Mệt mỏi, nàng thật sự mệt rồi đây! Tìm Đông Khuê còn khó hơn mò kim đáy biển nữa.

"Sur huynh à, huynh rốt cuộc đang ở đâu?"

Ngồi thần thờ thật lâu, tiếng chuông vang lên đánh thức Doãn Nhựt Nhi, nàng đứng bật dậy. Đưa mắt nhìn xung quanh, bọn học sinh đều đang trở về lớp của mình, còn Nhựt Nhi, nàng học lớp nào?

Phi thân nhảy lên cành cây gần đỉnh cây Long Nào to, Doãn Nhựt Nhi tinh mắt quan sát xung quanh, cố gắng tìm Đông Khuê hay đám nhóc tí ban nãy cũng được.

"Em kia! Em kia!"

Tiếng ai la hét ồm ồm bên dưới khiến Nhựt Nhi cau mày: "Kêu ai?"

Người dưới cũng gất gỏng chẳng kém: "Có việc gì từ từ giải quyết, em không được làm việc ngu ngốc."

Nhờ tiếng nói lớn của ông ta mà thu hút rất nhiều người, dù khó chịu nhưng cũng tốt, chắc hẳn trong đám người bên dưới Đông Khuê sẽ xuất hiện thôi. Nàng không trả lời, mắt tiếp tục tìm kiếm.

Thầy Tổng bên dưới tay chân run lên, ruột gan lộn tung phèo, nữ sinh đó học lớp nào? Sao lại trèo được lên gần đỉnh cây, cành cây ấy mỏng thế mà: "Nguy hiểm lắm! Em đừng có mà nhúc nhích."

Nhảy múa trên đây còn được đấy, nhúc nhích vài cái cũng chẳng chết được đâu. Vài con kiến bâu lên tay Nhựt Nhi khiến nàng ngứa ngáy, buông tay ôm cành, tay kia gãi gãi cho đỡ ngứa. Chợt tiếng rắc từ cành cây vang lên...

"Trời ơi!" Thầy Tổng ngất xỉu, thầy quá già rồi, không thể xem những cảnh máu me như thế được nữa.

Trong lúc đó, các thầy cô khác tìm thang leo lên, cố gắng khuyên nhủ nữ sinh có ý định tự tử.

"Các người bị cái gì vậy? Với độ cao này, bất quá người bình thường cũng chỉ gãy tay hay gãy chân mà thôi, không chết được đâu."

Vừa nói, nàng vừa vươn tay nắm lấy cây sắt trên thành lan can lầu hai, nhún người, cả thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng an toàn tiếp được hành lang lầu một.

"Cô ấy parkour đỉnh quá!" Học sinh bên dưới không ngừng vỗ tay tán thưởng:

"Lũ đàn, lũ điên!" Nàng chửi thề trong miệng, bọn người bên dưới đều là lũ vô dụng như nhau. Việc này khi còn tồn tại kinh thành phồn hoa, xe ngựa sang trọng là vô cùng tầm thường.

"Psychotria Elata!"

Bạn đang đọc truyện *Mê Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thật là...

Khi này, đám đệ của Lãnh Nghiêm Mặc vào lớp mà chẳng mang theo bóng hồng khiến cho hấn hụt hẫng biết bao nhiêu. Ai ngờ đâu, dưới sân trường đông đúc rộ lên tin đồn gái xinh định tự tử. Trong lòng cũng ba phần nghi hoặc, bởi có ai kỳ quặc đến mức tự tử trong trường ngoài Psychotria Elata của hấn.

Một màn thân thủ biểu diễn của Doãn Nhựt Nhi thật khiến cho hấn tâm phục khẩu phục, chấp tay muốn bái làm thầy.

"Ta là Doãn Nhựt Nhi, không phải Psychotria Elata. Ngươi thật là cứng đầu!"

Lãnh Nghiêm Mặc cười cười, nắm lấy cổ tay Nhựt Nhi kéo lê. Bàn tay to, hơi khô của hấn vừa chạm vào làn da mịn màng nơi cổ tay nàng, lập tức cơ

thể Nhực Nhi có phản ứng. Nàng đau lòng quá! Đau lòng đến chết mất!

Giật phăng tay hấn, Doãn Nhực Nhi tức giận lùi về sau."Đừng có chạm vào người ta."

Hấn có chút bức bối, hết lần này đến lần khác Nhực Nhi luôn muốn từ chối. Lãnh Nghiêm Mạc hấn đáng ghét đến thế sao?

"Psychotria Elata."

Lãnh Nghiêm Mạc tiến đến định một lần nữa nắm lấy cổ tay Doãn Nhực Nhi. Cho dù hấn nhanh cỡ nào cũng không thể bằng nàng được, Nhực Nhi lách người, tựa vào tường."Đừng có mà phi lễ!" Ngừng lại điệu bộ, nàng khoanh tay trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên vẻ hống hách mà hắt càm"Có biết Đông... à không... Mạn Hữu Dư đang ở đâu không?"

Thấy khuôn mặt nhỏ chỉ bằng một bàn tay của hấn đang kiêu ngạo ngẩng cao đầu, Nghiêm Mạc bỗng buồn cười:"Biết, nhưng..."

"Nhưng thế nào?" Doãn Nhực Nhi sốt sắng, sao có hạng người đùa dai đến độ này cơ chứ?

"Không nói, trừ phi..." Hấn dừng lại, khiến Nhực Nhi càng lúc càng mất sự kiềm chế. Sau đó nâng khóe môi cười đều:"Ngủ với tôi một đêm "

Chát Chát

Hai bạt tay giáng xuống, đầu Lãnh Nghiêm Mạc nổi đầy ông sao, đom đóm bỗng dung xuất hiện giữa ban ngày. Quà là Doãn Nhực Nhi hạ thủ quá cường bạo, Nghiêm Mạc chịu không nổi, hấn choáng váng tựa vào tường, khóe môi giật giật, viên mắt cũng co giật liên hồi.

"Đê hèn, vô liêm sỉ, xú nam nhân!"

Tự đứng bị ăn đánh còn nghe chửi, Lãnh Nghiêm Mạc chẳng lẽ phải nổi cáu lên với nàng, tuy nhiên hôm nay sức chịu đựng của hấn quá ư cao siêu. Thế mà hấn vẫn cố gắng tỏ vẻ cao thượng ôm hai má, hiền hòa bảo:"Được rồi Nhực Nhi tiểu thư, tôi sẽ cho cô đánh thoải mái, chỉ cần... chỉ cần cô ngủ với tôi một..."

Chát

Trên trán Nghiêm Mạc vạch ra vài đường màu đen, mắt choáng đến mức chớp lia lịa, đến khi nhìn rõ xung quanh. Doãn Nhực Nhi lại thoát ần thoát ần mà biến mất.

Chuyện là thế này, nàng đã xác định được mục tiêu, nhân ảnh Đông Khuê sáng chói, nổi bật om thùng rác nhỏ đi về phía thùng rác lớn gần chỗ nhà kho. Mọi người trong sân trường đang đổ xô đi tìm tung tích Nhực Nhi khắp nơi, khắp lớp và mọi ngõ ngách. Mà ai nào ngờ, nàng lại chạy đến chỗ Mạn Hữu Dư vô dụng chứ.

Anh được mệnh danh "mọt sách", bởi lẽ đáng ngoài thư sinh, ăn mặc nghiêm túc, tuân thủ nội quy trường răm rắp, học trò cưng của các thầy cô. Thêm việc đeo mắt kính cận, tóc lúc nào cũng cắt cao ráo, tính tình hiền lành, ít nói chuyện và điều quan trọng nhất. Kẻ dễ bị bắt nạt nhất trường.

Nghe thấy mà tội, nhưng dù sao hai năm cấp ba đi qua, anh vẫn lè lét mà sống tạm ổn, chỉ còn năm cuối cấp, anh muốn nhắm mắt để thời gian trôi lẳng lẳng một cách êm ả nhất. Vậy mà, cô gái kỳ lạ tên Doãn Nhực Nhi xuất hiện, rồi làm xáo trộn tất cả mọi thứ trong cuộc sống của anh.

"Đông Khuê!!!"

Rầm

Nàng quá khích nên đã lao thẳng vào Hữu Dư, ôm trọn từ sau lưng anh. Chỉ tội cho Mạn Hữu Dư, vẫn chưa nhận ra bản thân bất ngờ bị công kích, rác thải từ trong thùng văng tung tóe xuống sân trường.

"Đông Khuê, muội nhớ huynh chết đi được! Tìm huynh khó quá đi!"

Doãn Nhực Nhi vẫn chưa buông tha cho Mạn Hữu Dư, nàng cứ ôm chặt từ sau lưng anh mà làm nũng. Anh cũng chẳng có hơi sức đâu chống cự, về mặt lãnh đạm, bất cần chẳng mang theo chút cảm xúc nào. Ngồi dậy, vẫn để nàng tiếp tục ôm, Hữu Dư khó khăn vì vướng phải nàng, đưa tay nhặt lại đồng rác dưới đất. Thấy Đông Khuê chẳng có chút gì gọi là quan tâm, Nhực Nhi đâm ra tủi hổ vô cùng:"Đông Khuê đáng chết! Bây giờ còn giả vờ muội không có tồn tại ở đây à? Sao huynh có thể ra nông nổi này chứ hả?"

Mạn Hữu Dư đặt thùng rác xuống, lẳng lẳng xoay người đối diện Doãn Nhực Nhi, vòng tay ôm lấy nàng, giọng nói của anh thật ảm, ảm đến mức khiến Nhực Nhi đau lòng đến rơi lệ:"Như vậy được rồi chứ? Ngoan nào, tôi còn phải trực nhật."

Doãn Nhực Nhi rút tay lại, anh buông tay, đứng thẳng người, lại tiếp tục cầm thùng rác đi về phía gần nhà kho. Nhực Nhi nắm lấy góc áo khoác của Hữu Dư, im lặng đi theo anh.

Đến khi bước vào lớp, ai ai cũng bất ngờ vì sau lưng Mạn Hữu Dư xuất hiện thêm một con đĩa, con đĩa này không hút máu, nhưng tính chất bám dai thì vẫn giữ nguyên. Chợt ánh mắt Doãn Nhực Nhi dừng lại ở bàn hai cửa sổ hành lang. Cô gái đó, chính là người trong bức ảnh của Đông Khuê.

Cô ta thật đẹp, đôi mắt bồ câu to tròn như viên bi, lại long lanh như những giọt nước mắt trên châu của nàng tiên cá. Khuôn mặt bầu bĩnh, hai bên má lúc

nào cũng ứng hồng đáng yêu. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng đủ biết cô ấy đích thị là hoa khôi trường rồi. Đẹp! đẹp đến say mê, đến điên đảo chúng sinh đấy!

Doãn Nhược Nhi giật nhẹ góc áo Hữu Dư, nàng cất giọng nói nho nhỏ chỉ đủ cho anh nghe thôi: "Có phải nữ tử huynh thích không?"

Mạn Hữu Dư nhìn theo ánh mắt Doãn Nhược Nhi, vừa mới chạm đến bóng hồng trước mắt, Hữu Dư đã cúi đầu, vờ như không hiểu, đi thẳng đến chỗ ngồi. Nhìn Hữu Dư vô hồn lại khiến tâm tình Nhược Nhi bất thường, thấy bên cạnh trống nên nàng đặt mông ngồi cạnh. Đôi bờ mông chưa kịp chạm ghế đã bị hất mạnh ngã vào lòng Hữu Dư.

"Chỗ này có người ngồi rồi."

Giọng nữ chua chát vang lên, Doãn Nhược Nhi ức chế cực hạn, xoay người một cách chậm rãi đầy nguy hiểm: "Liễu Bích Tâm?"

Không thể tin được, đây là Liễu Bích Tâm khuynh sắc khuynh thành ngày trước sao? Mái tóc dài nổi danh trong truyền thuyết giờ y như cái nùi giẻ, khuôn mặt nổi đầy mụn đầu đen, chưa kể đến cách ăn nói thô phi...

Chắc hẳn Liễu Bích Tâm đã chịu rất nhiều cuộc khủng hoảng về tinh thần, Nhược Nhi thương cảm, nắm lấy tay Bích Tâm, không ngừng xuyt xoa.

Tự xưng người xa lạ dùng ánh mắt yêu thương với mình, Bích Tâm không quen liền rút tay lại: "Này, có bị thần kinh không?"

Doãn Nhược Nhi vẫn giữ nguyên một khuôn mặt cảm thông, chăm chăm an ủi qua ánh mắt.

Mọi sự chú ý dần dồn về phía Mặc Hữu Dư, bởi vì Doãn Nhược Nhi đương chiếm chệch ngôi trong lòng anh, mà anh lại chẳng biểu hiện gì cả, mắt luôn dán vào quyển sách văn. Cứ như thể việc diễn ra là lẽ bình thường. Tâm điểm nóng ngày hôm nay chỉ trong ba phút đã nổi như cồn.

Trong lúc đó, Lãnh Nghiêm Mặc cùng đám đệ đang nằm trên sân thượng hóng gió trời, vừa nghe tin hần liền bật dậy. Nhanh chân chạy nhanh về lớp xem kịch hay, ngờ đâu vở kịch này chẳng vui tí nào.

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

"Psychotria Elata?"

Viễn mắt Lãnh Nghiêm Mặc nâng lên cao, bệnh quai hàm, hần nghiêng răng kèn kẹt. Cô gái ngu ngốc ấy không những não hồng, mà mắt cũng hư luôn rồi. Bước chân hần nhanh hơn, chen ngang đám người bu chặt kín, nắm lấy bàn tay nhỏ, thô của Doãn Nhược Nhi kéo ra.

Bất ngờ bị Lãnh Nghiêm Mặc đoạt lại từ trong lòng Mặc Hữu Dư, Nhược Nhi ngờ ngạc chưa kịp phản ứng, khuôn mặt có chút tức tối, nhăn nhó khó chịu: "Này, này..."

"Này cái gì mà này, im lặng đi!" Nghiêm Mặc lớn giọng, hần cúi rồi:

Cạch Cạch

Thầy chủ nhiệm Lý bước vào, ôi cái lớp này hôm nay trở thành chợ trời rồi sao?

"Các em!"

Lớn lệnh thật, thầy Lý vừa cất lời uy nghiêm, đám học sinh xanh mặt chạy vào chỗ ngồi, ngay ngắn đứng dậy chào.

"Em là học sinh mới à?" Thầy Lý đưa tay chỉ vào Doãn Nhược Nhi, nàng vội gật đầu, đưa mắt quan sát biểu hiện của Lãnh Nghiêm Mặc bên cạnh.

"Em học lớp nào?" Thầy Lý nghiêng đầu hỏi:

Doãn Nhược Nhi không biết mình học đến cấp độ nào rồi, nàng ngơ ngơ, thôi đành báo tuổi vậy: "Em mười bảy."

Mười bảy tuổi, vậy là học sinh năm dưới, sao lại chui lên lớp trên rồi làm náo loạn thế này. Thầy Lý quay sang cô gái trong tấm hình của Mặc Hữu Dư: "Đương Mị, em có thể đưa học sinh mới đến phòng giám thị không?" Sau đó quay mặt về phía nàng: "Học sinh mới, em đi theo lớp trưởng nhé!"

Gật đầu, Doãn Nhược Nhi không rời mắt khỏi Đương Mị, ban nãy thầy ấy mới gọi chị ta là Đương Mị. Không lẽ đó là Hoa Kiều?

Đương Mị ở đây thật khác trong ký ức của nàng, chị đẹp nhưng không còn sắc sảo như xưa, chẳng ân cần chào đón nàng, chị thật lạnh lùng, một tia ánh mắt nơi đáy mắt cũng không hề tồn tại.

Lãnh Nghiêm Mặc lo lắng, hần vẫn chưa xong chuyện với nàng mà. Hồ sơ xin nhập học giả vẫn còn trong tay hần đây này. Bền lên lên xin phép thầy: "Cô bé là người quen của em. Em có thể đi đến phòng giám thị cùng cô bé không?"

Thầy Lý rất nể mặt ba mẹ Lãnh Nghiêm Mặc, cho nên lúc nào cũng chiều ý hần đến hư: "Ừ, em cứ đi đi."

"Hoa Kiều tỷ?" Doãn Nhựt Nhi dừng lại, khúc mắt trong lòng không gỡ được làm sao có thể giữ bầu không khí im lặng mãi. Với lại đoạn đường đi thật dài, buồn đưa leo chút có sao đâu.

Dương Mị cũng ngừng bước, xoay người về sau, đối diện Doãn Nhựt Nhi, khuôn mặt chị man mác vẻ u sầu, bất cần đáp: "Không cần biết Mạn Hữu Dư đã nói những gì. Nhưng Hoa Kiều không phải cái tên em có thể gọi."

"Tại sao? Trước giờ muội vẫn gọi tỷ là Hoa Kiều mà?"

Lời nói của Doãn Nhựt Nhi thật khó hiểu, Dương Mị cau mày: "Em là ai?"

"Muội là Hoa Nhi, tỷ không nhớ sao?" Nhựt Nhi lắc đầu, cô đơn trong cái thế giới này. Chẳng ai nhớ về nàng cả, ngay cả Hoa Kiều tỷ cũng lạnh nhạt với nàng. Sống mũi cay xè, khóe mắt uơn ướn, nàng muốn khóc thật to. Tại sao lại bắt nàng phải sống như thế này chứ?

Ôm đầu, Dương Mị dấn thật mạnh lên đỉnh đầu. Ký ức mười năm về trước chợt ùa về... thác nước... dòng suối chảy xiết... đứa bé... tiếng la hét...

Chợt mọi thứ xung quanh quay cuồng, chị không thể nhớ nổi, mười năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đầu chị đau như búa bổ, cả bầu trời như sụp đổ đè nặng lên thân thể chị. Tất cả ký ức ấy... đều mờ ảo, nhạt nhòa như một làn sương dày đặc.

Doãn Nhựt Nhi giật nảy người, nàng chạy đến cạnh chị, định đỡ lấy nhưng bàn tay ai đó đã ôm chặt thân thể Dương Mị. Mạn Hữu Dư không an tâm nên xin phép đi vệ sinh, đúng như dự đoán. Dương Mị lại lên con bệnh, anh lướt qua Doãn Nhựt Nhi, cúi người bế lấy chị, không ngừng chạy nhanh về phía phòng y tế. Mặc cho Doãn Nhựt Nhi cứng đờ tại chỗ.

"Psychotria Elata!!!" Lãnh Nghiêm Mặc đã theo dõi cả câu chuyện rồi, hần đứng đằng xa đợi đến khi Mạn Hữu Dư xuất hiện mới chịu lộ đầu ra: "Đi xuống phòng giám thị thôi."

"Nhưng mà..." Nhựt Nhi định chạy theo Mạn Hữu Dư thì bị Nghiêm Mặc giữ lại, hần bảo:

"Đừng lo, Dương Mị sẽ khỏe nhanh thôi. Đi đăng ký học không?"

Doãn Nhựt Nhi gạt đầu, đôi lần ngoái lại, lòng không một chút an tâm.

Mới đăng ký nhập học ngày đầu mà đã nổi tiếng cả trường, nào là từ tin đồn nhảy trên cây xuống tầng một, rồi đến việc ve vãn tên một sách Mạn Hữu Dư. Và tin quan trọng nhất không thể bỏ qua được, Lãnh Nghiêm Mặc đồng ý đứng trước hội trường, tuyên bố thật rõ, thật to và vô cùng uy dũng: "Học sinh mới, Doãn Nhựt Nhi lớp 11A chính thức trở thành bạn gái của Lãnh thiếu gia."

"Bạn gái?" Nhựt Nhi đưa bộ mặt cún con nhìn hần: "Bạn gái có phải là tiểu thiếp?"

Lãnh Nghiêm Mặc trào phúng cười: "Không, em bây giờ là người yêu của tôi."

Chẳng hiểu, cũng không muốn hiểu. Doãn Nhựt Nhi lăm vế mặt cóc cần quan tâm. Theo bước chân Lãnh Nghiêm Mặc đến lớp của nàng.

"Lãnh Kiến Vương là em tôi. Psychotria Elata, nếu có cần gì cứ hỏi nó."

Nhựt Nhi gạt đầu, Lãnh Kiến Vương không phải là kẻ đã phụ tình Dương Mị ngày trước sao? Nàng thật muốn chiêm ngưỡng hình hài hiện tại của kẻ lừa đảo ấy. Sau khi giới thiệu đôi lời cùng lớp, Doãn Nhựt Nhi đi thẳng về phía bàn Lãnh Kiến Vương, hất cằm: "Né qua một bên."

Lãnh Kiến Vương đang hí hoáy làm bài tập toán, ngược đầu, cau mày xích qua ghế trống bên cạnh. Doãn Nhựt Nhi bĩu môi, khuôn mặt tuấn đạt của cậu ta chẳng có tí gì thay đổi.

Giờ học bắt đầu, ai cũng có sách vở, riêng Nhựt Nhi tay không đến lớp. Nàng thần nhiên quay sang Kiến Vương cướp đoạt sách của cậu. Khóe môi Lãnh Kiến Vương khẽ giật vài cái: "Con gái ai lại thô lỗ như cậu vậy?"

"Ta thích, rồi sao?" Ngông nghênh cái bản mặt nhỏ búng ra sữa, Nhựt Nhi lườm cậu bằng ánh mắt hình viên đạn đầy thù hận.

Lãnh Kiến Vương lạnh run: "Bộ tôi gây thù gì với cậu à? Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy?"

"Hừ. Ta thích thì ta nhìn thôi!"

Doãn Nhựt Nhi cứng đầu, bướng bỉnh, ngang tàn không kém Lãnh Nghiêm Mặc bao nhiêu. Lãnh Kiến Vương lắc đầu, thủ thi: "Đúng là một cặp trời sinh."

Bóp

"Không được to nhỏ, người là đang nói xấu ta?"

Ăn nguyên cuốn sách lên đầu đau điếng, Lãnh Kiến Vương đập bàn đứng dậy. Giờ tự học trong yên bình bỗng chốc thay đổi, bầu không khí nặng nề bao trùm cả lớp:

"Lo làm bài đi!"

Cô chủ nhiệm bận họp nên đã ra ngoài, giờ chỉ còn lớp trưởng ở lại giữ lớp im lặng. Mà lớp trưởng không ai khác ngoài - Lãnh Kiến Vương. Lời của cậu lúc này là mệnh lệnh vô cùng lớn. Cho nên ai cũng không được để ý, vờ như chẳng có gì đang xảy ra bên dưới cả.

Thù sẵn nắm đấm, nhưng Lãnh Kiến Vương không thể bộc phát được. Quy tắc lớn nhất trong đời một nam tử hán chân chính là không được đánh con gái. Ôm lấy cục tức, Kiến Vương chậm rãi ngồi xuống, gân cổ nổi đầy, giận cá chém thớt: "Im lặng mà học hết cho tôi!"

Thật thì, Doãn Nhượng Nhi ngồi bên cạnh đã bị dọa cho xanh mặt, xám xịt mày. Bây giờ mới được diện kiến một Lãnh Kiến Vương hung dữ như ác thần, bất quá, cậu càng đánh đá lại càng đẹp trai. Truyền thuyết lăng tử đào hoa đúng là không lừa người!

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nhìn cuốn sách toán trong tay, Doãn Nhượng Nhi lật tới lật lui nhưng chẳng hiểu được gì. Buồn chán, nàng ném cuốn sách trả về cho Lãnh Kiến Vương. Đứng đưa hai chân, nhịp tay lên bàn, hai mắt nàng ráo hoảnh nhìn quanh. Mọi người đang chăm chú làm bài, hì hục chiến đấu cùng những con số nhúc nhúc. Riêng vài thành phần học văn, chẳng hay họ nghĩ bản thân giỏi toán rồi?

Doãn Nhượng Nhi ngó qua Lãnh Kiến Vương, cậu bóp chặt cây viết chì, miệng không ngừng nhắc nhở bản thân: "Cậu ta là con gái... là con gái... con gái..."

Khi này đã chứng kiến được sự uy dũng của Lãnh Kiến Vương, nên giờ nàng không muốn chọc vào núi lửa nữa. Thấy trong học tủ của Kiến Vương có quyển sách khác, Nhượng Nhi tò mò lấy ra, xoay tới xoay lui: "Mượn tý."

Lãnh Kiến Vương nhường nhịn hết cỡ, cậu cố gắng nặn ra chữ: "Ừ" trong sự khó chịu.

Cổ quái, Doãn Nhượng Nhi lật quyển sách văn ra xem, những thứ này chỉ cần nhìn lướt qua cũng đủ khiến nàng nhớ tất tẩn. Nhớ đến từng câu từng chữ, có thể đọc to rõ lại cho Kiến Vương nghe: "Kiến Vương, hàng ngày các người phải học thứ nhằm chán này sao?"

Trời sinh Doãn Nhượng Nhi có một khối trí nhớ siêu đẳng. Cho nên Lãnh Kiến Vương hết sức ngạc nhiên khi nàng đóng sách, đọc to rõ từng câu từng chữ ở trang cuối. Tuy rằng, trang đầy toàn tên của biên tập, biên soạn và nhà phát hành thôi.

Chịu đựng cái miệng không ngừng lái nhài của Doãn Nhượng Nhi hết những năm tiết, Lãnh Kiến Vương tự đánh giá cao sự nhẫn nại của bản thân.

Reng Reng Reng

Tiếng chuông vang lên báo hiệu tan học. Lãnh Kiến Vương hờ hững căn dặn: "Ngày mai nhớ đi học. Giờ về nhà đi!" Nói xong, cậu vác cặp lên vai, đi thẳng ra hướng cửa lớp.

Từng người bước khỏi lớp, và cho đến khi đèn hành lang bên ngoài tắt hẳn. Doãn Nhượng Nhi vẫn ngồi ngay bất động trên ghế: "Về nhà?"

Nhà nàng ở đâu? Ở núi tuyết lạnh lẽo phía Bắc ư? Nếu về đó nhanh lắm cũng tầm năm ngày, thì liệu ngày mai trở lại đây còn kịp? Quả thật rất xa, vô cùng xa xôi!!! Nghĩ thôi đã thấy mệt rồi. Lắc đầu, thờ dài thườn thượt. Nàng trườn người nằm dài trên bàn, nhắm mắt định đánh một giấc ngắn, tỉnh dậy rồi tính sau, giờ đầu óc nàng cần được thư thái.

Bỗng dưng bên ngoài hành lang im ắng bị phá tan, một nam một nữ đang cãi nhau:

"Đó không phải chuyện mà anh có thể thay đổi được." Giọng Dương Mị? Doãn Nhượng Nhi nhẹ chân bước đến cửa lớp, ló cái đầu ra nhìn.

Đúng là phía cuối hành lang đang có cãi vã, nhưng hai đó không phải là Dương Mị cùng Mạn Hữu Dư?

Mạn Hữu Dư đưa tay đến nắm chặt bả vai Dương Mị: "Em không yêu cậu ta, đúng không? Việc hai người đính hôn chỉ là sự sắp đặt của các bậc tiền bối thôi."

"Đồng Khuê và Dương Mị? Chẳng phải Lãnh Kiến Vương sao?" Doãn Nhượng Nhi càng lúc càng tò mò, khó hiểu, nàng ngóng lỗ tai để nghe thật rõ.

"Không, tôi yêu Vương. Xin anh đừng vì chuyện tôi và Vương mà đánh mất tình bạn với Nghiêm Mặc, ba năm rồi, sao anh vẫn chưa chịu hiểu? Tôi không còn yêu anh nữa." Dương Mị đau khổ tới cùng, khuôn mặt chị vằn vẹo như thể muốn thoát khỏi Mạn Hữu Dư. Cả giọng nói cũng khản thiết không thoi.

Thế nhưng đáng vẻ đáng thương đó không thể thay đổi được ý muốn của Mạn Hữu Dư, anh càng lúc càng trở nên cáu bẳn: "Cậu ta không yêu em! Dương Mị, không lẽ em ngu xuẩn đến mức không thấy rõ?"

"Anh hãy mặc kệ tôi, đó là tương lai của tôi, cuộc sống của tôi. Không phiền anh phải lo!" Dương Mị hất tay Mạn Hữu Dư thật mạnh, khiến cho cả hai lùi về sau hai bước. Chị tự ôm lấy bản thân, bóng đêm đang dần nuốt chửng lấy Dương Mị, nỗi cô đơn, hiu quạnh vô cùng lạnh lẽo chiếm trọn trái tim tan nát của người con gái. Và chị đã quay lưng với người yêu chị bằng cả trái tim, chị bỏ chạy. Chị không xứng đáng được nhận tình yêu này, Mạn Hữu Dư đã hy sinh vì chị quá nhiều rồi.

"Huynh càng cho tỷ ấy thật nhiều. Hoa Kiều lại càng muốn thoát khỏi huynh. Đông Khuê, huynh sớm nên hiểu!" Bóng dáng cô độc lơ lửng giữa đêm đen tịch mịch khiến ngực trái Doãn Nhược Nhi nhói đau. Nàng bước đến, chạm vào lòng bàn tay to ấm áp dần lạnh đi của Hữu Dư.

Mạn Hữu Dư như người vô hồn, lạnh lùng nhìn đến Nhược Nhi, chợt viên môi anh nâng cao, ánh lên sự quý dị trong đêm: "Đông Khuê? Hẳn ta giống tôi lắm sao? Cô bé, tôi là Mạn Hữu Dư. Tôi thế này em không sợ nguy hiểm từ tôi?"

Nhìn quanh, nơi đây vắng lặng thật, nếu Mạn Hữu Dư có giết nàng. Cũng chẳng ai chạy đến cứu kịp. Doãn Nhược Nhi giương đôi mắt nhu mì, yêu chiều nhìn người con trai trước mặt. Anh mang theo hình hài của Đông Khuê, nhưng trái tim lại không. Linh hồn ngự trị bên trong anh ta đích thị là Đông Khuê, thế nhưng linh hồn ấy vẫn đang ngủ say, chưa thể nhìn thấy Doãn Nhược Nhi nàng được.

"Một ngày nào đó, muội sẽ nhắc huynh nhớ lại tất cả."

Buông tay Mạn Hữu Dư, Doãn Nhược Nhi bước lùi dần về sau, bỏ mặc anh đứng nơi đó... trên môi hé nở nụ cười khổ.

Rời khỏi trường, Doãn Nhược Nhi chẳng biết đi đâu. Nơi đây, trung tâm thành phố M chẳng còn những cỗ máy hoạt động rập rình, rú lên như những con bò tót điên loạn. Một màu đen u tịch, tĩnh lặng đến đáng sợ. Nàng cứ đi, đi đến nơi có những chiếc đèn còn chiếu sáng. Vài nhóm thanh niên sống về đêm không ngừng trêu chọc nàng.

Đến thế giới này cũng được vài ngày rồi, vậy mà nàng chẳng hiểu rõ định nghĩa "tivi" là gì? Nhược Nhi buồn buồn lại đến góc đường, nơi những người vô gia cư dùng báo bị bỏ làm chăn giữ ấm, và ngủ ngon lành. Thì, chỗ đấy có cái tivi bị vứt đi như số phận của những người vô gia cư. Chẳng ai cần đến nó nữa nên một người phụ nữ sống không nhà nhặt lấy, sửa sang lại đôi chút, xin tí điện từ ông chủ tốt bụng cửa hàng bánh kẹo. Doãn Nhược Nhi ngồi xuống cạnh tivi, bấm nút bật nguồn màu đen thui. Hình ảnh người thật sống động hiện ra nhưng khá nhỏ và không có âm thanh, nàng thì thầm: "Ta tìm được Đông Khuê rồi, nhưng Đông Khuê đáng ghét không nhận ra ta."

Nước mắt lăn vòng trên mi, Doãn Nhược Nhi lấy tay lau, mới hay ra hai má đã lạnh đi từ bao giờ: "Ta khóc nhiều quá! Khiến hai bên má trở nên lạnh rồi." Nàng bật cười thành tiếng, nụ cười buồn chua chát, nhặt một tờ báo gần đó, đắp lên người, cong chân, khó khăn chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

~ Hồi II ~

"Có những việc, không phải lúc nào cũng thuận theo ý muốn bản thân. Cuộc đời vốn dĩ ngắn ngủi, lại kém công bằng, cho nên đừng giữ khư khư lấy nỗi buồn cho riêng mình."

Người đàn bà vô gia cư họ Tư gặp ai cũng khuyên răn như vậy. Doãn Nhược Nhi ngủ đây ba lần, lần nào thức giấc cũng nghe đến thuộc lòng, không những vậy còn lặp đi lặp lại liên tục.

Đánh sang chuyện khác hay ho hơn đi. Doãn Nhược Nhi không thể nào bỏ qua được cảnh sắc hùng đông, phía cuối chân trời hiện lên một màu đỏ cam dịu dịu. Ánh sáng ban mai xinh đẹp mang theo làn gió sương lạnh lạnh, thoáng mát, nàng vươn vai thoải mái đánh ngáp một hơi dài. Ngày mới lại đến, những nỗi buồn cứ để lại cho ngày hôm qua vậy. Không biết giờ học bắt đầu lúc nào, bộ quần trên người do nằm ngủ dưới đất nên đã chuyển sang vài đốm đen.

"Sao cô lại ngủ ở đây, Psychotria Ekata?"

Lãnh Nghiêm Mặc trốn ra ngoài sớm, bởi vì hôm nay ba hắn được về nhà nghỉ ngơi sau công tác ở Italy. Quả thật cả hai người họ đều không ưa nhìn mặt nhau. Cũng đúng, ba hắn chính là một trong những mẫu hình tượng quý ông hoàn hảo, còn hắn... tương lai mặt mị.

"Vi chỗ này khá ấm cúng." Doãn Nhựt Nhi ngây ngô đập đập xuống tờ báo, trả lời, nàng chỉ nói sự thật thôi, nơi đây ấm hơn phía bắc nhiều. Nhưng Lãnh Nghiêm Mạc lại phản ứng thái quá:

"Sao không về nhà ngủ? Ở nhà phải ấm hơn nhiều chứ!"

Doãn Nhựt Nhi lắc đầu: "Không, ở đây ấm hơn. Với lại... nhà ta xa lắm! Về rồi quay lại không kịp đi học!"

Nghiêng đầu, Nghiêm Mạc hoài nghi lời nói của Doãn Nhựt Nhi, cô gái này ngay từ lần đầu gặp mặt đã không được bình thường. Đúng là... nào Nhựt Nhi có vấn đề nghiêm trọng mà. Nhưng, đôi mắt của nàng không hề biểu hiện sự dối trá.

"Nếu đi bộ xa, thì đi xe bus cũng được mà. Ngốc thế?" Khóe môi Nghiêm Mạc giật nhẹ vài cái:

"Ta bay không ngừng nghỉ đã mất năm ngày rồi, nếu đi bằng con bò kia chắc sẽ mất vài tháng đấy!" Doãn Nhựt Nhi đưa tay chỉ vào cái xe to to đậu ở vỉa hè đối diện:

"Con bò?" Lãnh Nghiêm Mạc kinh ngạc đến á thở, hần đúng thật... tự chuốc lấy khổ tâm mà: "Đi, tôi dẫn cô đến một nơi ấm hơn ở đây nhiều."

Lãnh Nghiêm Mạc tùy tiện nắm lấy bàn tay khô ráp của Nhựt Nhi, hần hơi cau mày, lật bàn tay của nàng ra nhìn: "Sao lại có nhiều vết sẹo vậy?" Rõ ràng từ cổ tay trở lên, da thịt nàng vô cùng mềm mại, non mịn như da em bé. Đúng ra thì lòng bàn tay cũng phải như vậy chứ?

"À... lúc nhỏ xảy ra vài biến cố..." Nàng ngừng đầu, ngược mắt nhìn sâu vào đôi ngươi đen láy của Nghiêm Mạc. Lâu rồi nàng chưa được nhìn Lãnh Nghiêm Mạc gần đến thế, cũng gần như quên mất đi sự dịu dàng, lời nói ấm áp, cử chỉ ngọt ngào nơi hần. Nếu như, tìm nàng có thể yên tĩnh trở lại, nàng đã không phải ghen ngào như lúc này: "Mạc, thật tốt khi được gặp lại chàng!"

"Hử?" Nghiêm Mạc chớp mắt vài cái, chăm chăm quan sát Nhựt Nhi không rời: "Gặp lại tôi, cô cảm động thế sao?"

Cảnh sắc đang vô cùng lãng mạn, nhất là cái không khí trùng phùng sau bao nhiêu xa cách. Ôi thôi! Nó dần đi đến mức sến súa, thì giọng nói của Lãnh Nghiêm Mạc cất lên phá nát hết tron.

Doãn Nhựt Nhi giật tay về, ngược ngườ xoay mặt qua hướng khác: "Không, không... chỉ là ngươi khá giống với vị bằng hữu của ta thôi."

Nghiêm Mạc bĩu môi, tiếp tục giằng co nắm cho được bàn tay nàng, kéo đi: "Mau mau đi thôi, không chút sẽ trễ học mất."

Mười phút sau.

"Có cần phải leo lên đó không?" Doãn Nhựt Nhi ngờ vực tên Lãnh Nghiêm Mạc đầy mưu mô:

"Cần. Leo lên lẹ đi, kéo bị phát hiện là toi cả hai đấy!" Lãnh Nghiêm Mạc ngo quanh, thúc mạnh cù chỏ vào lưng Nhựt Nhi:

Doãn Nhựt Nhi bị thúc vào lưng, bức bối đạp chân, tay nắm lấy song sắt hàng rào, nhẹ nhàng leo lên lan can phòng Nghiêm Mạc.

Lãnh Nghiêm Mạc như chết đứng tại chỗ, hần bất động vài giây mới hoàn hồn, khó khăn vượt chướng ngại vật trên hàng rào. Sau một lúc chiến đấu ác liệt, Nghiêm Mạc cuối cùng cũng leo lên được lan can, mồ hôi ướt đầm cả trán.

"Chậm chạp!" Nhựt Nhi buồn cười, thân thù của Nghiêm Mạc lần Đông Khuê đều yếu đi quá nhiều, vô dụng đến khó tin.

Hần mở cửa ban công, như làm chuyện mờ ám sợ bị phát hiện, đưa tay đẩy nàng vào trong, nhanh chóng đóng cửa lại.

Hết bị thúc đến bị đẩy, Nhựt Nhi cau có: "Ngươi làm cái...um..."

Bum miệng Nhựt Nhi, Lãnh Nghiêm Mạc đặt tay giữa môi: "Suyt!!!" Không thể để tiếng la của nàng đánh thức lão bà bà được, vì khi đó chửi chà sẽ không buông tha cho hần đâu: "Lão bà bà của tôi ghét nhất bị phá giấc ngủ đấy!"

Buông tay, Lãnh Nghiêm Mạc quờ quạng trong màn đêm, căn phòng không bật đèn đúng là tối mịt... chỉ có Doãn Nhựt Nhi trước sau đều mở to đôi mắt sáng quắc.

Tạch

Đèn mở, Nhựt Nhi đứng bất động nhìn người trên giường..

Sự tình là Lãnh Nghiêm Mạc với Lãnh Kiến Vương ở chung một phòng, hai giường riêng, hai phong cách trang trí phòng khác nhau. Hoàn toàn đối lập, nhưng lại hài hòa đến mất nhãn. Tuy nhiên, Doãn Nhựt Nhi không có tâm trạng để chiêm ngưỡng căn phòng nữa.

"Sao... sao..." Nàng ghen hòng, nói không nên lời:

Lãnh Nghiêm Mạc nhìn theo hướng mắt của Doãn Nhựt Nhi, hần giật nảy người nhặt tấm chăn rút dưới sàn đắp lại cho Lãnh Kiến Vương: "Đừng có nhìn nữa!" Hần thì thào, vừa tức giận vừa buồn cười.

Doãn Nhượng Nhi trợn mắt, bèn lên đi chuyển tầm nhìn về nơi khác...

Trên tủ đứng màu trắng đơn giản, ngoài mấy cuốn sách dày cộm cùng cây đàn mang phong cách Lãnh Kiến Vương. Nàng dường như chú ý nhiều đến bức họa, một cô bé tám bảy tám tuổi đang nở nụ cười xinh xắn đứng cạnh thác nước hùng vĩ. Không kềm được bước chân, Doãn Nhượng Nhi đi đến cạnh bức họa, say mê nhìn ngắm cô bé bên trong. Ký ức của nàng xâu chuỗi vào nhau, niềm vui, sự nôn nao, tình yêu thương sâu sắc của phụ mẫu. Những ký ức đó... không phải là của nàng.

"Psychotria Elata?" Đưa tay chạm nhẹ bả vai Nhượng Nhi, Lãnh Nghiêm Mặc thật sự rất muốn thăm dò lai lịch của nàng:

"Nữ hài tử này..." Nàng ngập ngừng:"Thật giống ta lúc bé!"

Kiến Vương từ bao giờ bị đánh thức, cậu đắp chăn ngang người, ngồi trên giường cùng khuôn mặt lãnh đạm:"Như thể hai người là một."

Nghiêm Mặc lẫn Nhượng Nhi đều bị dọa giật mình, xoay mặt về phía phát ra tiếng nói. Lãnh Kiến Vương truy hỏi đến cùng:"Rốt cuộc cậu là ai? Cậu đến từ nơi nào? Doãn Nhượng Nhi là tên thật của cậu?"

Chỉ vồn vện ba câu hỏi thôi, nhưng đối với Kiến Vương. Đó là tất cả những gì cậu cần phải biết.

"Ừm, đi không đổi tên ngồi không đổi họ. Ta là Doãn Nhượng Nhi. Ngày trước có hai người rất thân thuộc với ta, họ luôn gọi ta là Hoa Nhi." Doãn Nhượng Nhi nhoen miệng cười tươi rồi, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, như thể nàng đang nhớ về những ký ức đẹp nhất cuộc đời mình:"Ta từ phía Bắc đến đây, ở đó lạnh lắm! Chỉ có nước với tuyết thôi."

"Hoa Nhi?" Đôi mắt Lãnh Kiến Vương trở nên âm trầm, cậu nở nụ cười thấu đáo, rất nhanh liền biến mất:"Chuẩn bị đi học đi!"

Cậu quần chân ngang người, tâm tình thay đổi ba trăm sáu mươi độ, vội vàng trốn vào phòng vệ sinh.

Lãnh Nghiêm Mặc ú ớ:"Này..." Nếu lão bà bà xông vào mà thấy Doãn Nhượng Nhi thì tính sao đây? Chạy trốn nơi nào? Khi Lãnh Kiến Vương cướp mất nơi an toàn nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mê Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

"Tình yêu của chúng ta chẳng khác nào một vòng tròn luẩn quẩn." Lãnh Kiến Vương thì thầm, bất giác mỉm cười thích thú:

Ba mươi phút sau.

Doãn Nhượng Nhi được sự hộ tống của hai anh chàng đẹp trai sinh lòng mơ hồ, khó đoán được dụng tâm cho lòng tốt bất chợt này. Không những vậy, hôm nay Lãnh Kiến Vương còn vô cùng nhẹ nhàng với nàng, cậu ta so với ngày hôm qua thật khác biệt. Một trời một vực chứ chả đùa!

Điều đó làm Nhượng Nhi khó chịu, nàng không quen với nụ cười thân thiện của Kiến Vương. Đừng quên, nàng còn phải trả thù cho Dương Mị nữa đấy.

"Tôi nay cứ ngủ lại ở nhà tôi." Lãnh Kiến Vương cho một nàng đặc ân:

"Tại sao? Phụ mẫu của hai người hỏi thì biết nói thế nào?"

"Việc đó không phải lo. Họ đi hâm nóng tình cảm, tạm thời sẽ vắng mặt một thời gian." Ý của Kiến Vương là nhất định Doãn Nhượng Nhi phải ở lại ngủ tạm nhà cậu, và còn phải ở một thời gian dài cơ.

Doãn Nhượng Nhi nhủ nhẹ mi tâm:"Việc đó, ổn chứ?"

"Không lẽ lại muốn ngủ ngoài vỉa hè?" Kiến Vương nghiêng răng, trao cho Nhượng Nhi ánh mắt dữ tợn. Cậu nói cũng đúng, ngủ ngoài vỉa hè mãi cũng không phải là cách hay. Cho nên Doãn Nhượng Nhi không cãi lý nữa, thuận tình gật đầu:"Vậy làm phiền hai người một thời gian rồi."

Lãnh Kiến Vương lờm Doãn Nhượng Nhi bằng đôi mắt sắc bén, như kiểu sẽ cắt nàng ra làm hai, sau đó ăn tươi nuốt sống nàng:"Sau này nên đổi cách xưng hô đi, con gái mà lụy cách ăn nói, đi đứng trong kiếm hiệp thì rất mất điểm trong mắt con trai."

"Hử? Kiếm hiệp? Mất điểm?" Nhượng Nhi không hiểu:

"Con gái có sức quyến rũ nhất là ở cách nói chuyện, nét mặt, biểu hiện qua từng cử chỉ. Còn nữa, chăm chút cho dáng vẻ trở nên thanh tú, nhã nhặn một chút." Thấy Kiến Vương tối ngày chúi đầu vào bài tập, nghĩ rằng tình trường của cậu chỉ là con số không, thì thật quá sai lầm. Sát thủ của gái không cần phải nhọc công tán tỉnh, sự phụ của nhiều nam nhân trong ngôi trường Mê Đồng này đấy!

Năm tiết học ngày hôm nay, Lãnh Kiến Vương bỏ hết. Cậu quyết định phải dạy cho được Doãn Nhựt Nhi, bất quá, làm nàng bót gốc một tý, coi như cũng thành công năm phần mười rồi.

Sau tối hôm trước, Doãn Nhựt Nhi không dám đến gần Mạn Hữu Dư. Nhưng không có nghĩa nàng bỏ cuộc, vừa tan học, Nhựt Nhi đã tách khỏi hai chàng soái ca chạy đến cạnh Hữu Dư. Chậm rãi đi cùng anh về nhà, không phải anh tình nguyện, mà là nàng rình rập từ sau lưng.

Đến khu chung cư nơi Mạn Hữu Dư sống, anh dừng bước ngay trước cửa hộ riêng, đầu không ngoái lại: "Trời lạnh! Có muốn uống chút nước ấm rồi về không?"

Doãn Nhựt Nhi nhìn quanh, xác định không có ai ngoài nàng, nàng mới dám thở mạnh, vui vẻ lên tiếng: "Àn."

Chuyện là Mạn Hữu Dư cảm thấy có lỗi, khi không hôm qua dọa cho Nhựt Nhi bỏ chạy. Biết rằng nàng không có ý xấu, bám đuôi theo anh cũng chẳng dễ bắt nạt, nhưng như vậy lại rất phiền phức. Không biết được Nhựt Nhi sẽ bắt chợt bay đến ôm anh lúc nào, cho nên cả đoạn đường về, Mạn Hữu Dư luôn trong trạng thái cứng đờ người, thủ sẵn thế chịu lực nặng để không bị ngã dập mặt.

Vì ở chung cư cũ, nên phòng anh vô cùng nhỏ lại bừa bộn. Chỗ ngủ, chỗ ăn, chỗ tắm san sát với nhau, chưa kể quần áo vứt từa lura không hề xếp gọn, sách vở cũng chẳng ngăn nắp. Thật đối lập với vẻ ngoài của anh lúc ở trường.

Mở đèn, Mạn Hữu Dư tìm áo thun cùng chiếc quần sọt nằm đâu đó vương vãi dưới đất thay vào, bộ đồng phục bị nhàu nát, ném vào nhà tắm không hề thương tiếc. Anh tháo mắt kính bỏ sang một bên, xoa nhẹ hai mí mắt, Hữu Dư lãnh đạm buông lời: "Trà hay nước ấm?"

Thấy anh ra bộ dáng thê thảm thế này, Doãn Nhựt Nhi thương anh quá! Nàng lúc nào cũng xem Đông Khuê như biểu ca ruột thịt, từ nhỏ đến lớn đều cùng che chở lẫn nhau. Vậy mà...

"Nước ấm ạ!" Doãn Nhựt Nhi dịu dàng trả lời:

Nàng giả vờ e thẹn không phải để quyến rũ, mà muốn được Hữu Dư cưng nựng, chiều chuộng như khi xưa. Nhưng là, anh không quan tâm đáng về Nhựt Nhi tròn hay méo, chỉ muốn mau mau đuổi khéo nàng về. Anh gạt đầu, đi đến bên bếp cho nước vào bình, cắm điện đun nước nóng. Không quên đưa tay che miệng, đánh ngáp một hơi dài.

Cô nam quả nữ, hay nam nữ thụ thụ bất tương thân khi ở chung một phòng không phải vấn đề Doãn Nhựt Nhi lo sợ hoặc nghĩ đến. Nàng choàng tay ôm từ sau lưng Mạn Hữu Dư, anh thật ốm, không còn cứng rắn, cường tráng như xưa. Trong lòng Nhựt Nhi không ngừng chua xót, bây giờ chỉ còn nàng có thể bảo vệ anh, chứ Hữu Dư chẳng còn đủ bản lĩnh để che chở cho nàng nữa.

Mạn Hữu Dư tỏ ra không có việc gì, nhưng trong lòng lại bức bối, căng cứng hết cỡ. Anh đang đề phòng, dè chừng trước bản lĩnh công kích bất ngờ của nàng. Dù trời đang lạnh, nhưng tay và trán Mạn Hữu Dư đã ướt đầm mồ hôi, rất may thay nước chín, anh vội vàng đổ nước ấm pha chút nước lạnh vào ly cho Nhựt Nhi. Vẻ mặt vờ như bình thản, tuy rằng tay không run nhẹ khi trao ly nước cho nàng.

Doãn Nhựt Nhi đưa lên miệng, một hơi uống cạn. Nàng mỉm cười cảm ơn, đưa lại ly nước cho Hữu Dư, lấy tay quệt miệng lau sạch nước tràn ra môi. Nụ cười trên môi bỗng chốc biến dạng méo mó, đầu óc nàng quay cuồng... Nhựt Nhi ôm bụng, vội nhớ ra một chuyện: "Đông Khuê à, con của muội... huynh giấu nó ở đâu rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Cả người Doãn Nhựt Nhi ngã về trước, thân ảnh mỏng manh nằm gọn trong lòng Mạn Hữu Dư. Anh mở to mắt ngạc nhiên trước tình huống đột ngột, không thể đoán trước: "Doãn Nhựt Nhi?"

Vỗ nhẹ vào má Nhựt Nhi, nhưng mắt nàng vẫn nhắm chặt, hơi thở đều đều như thể đã đi vào giấc mộng đẹp. Mạn Hữu Dư ẵm nàng đặt lên chiếc giường đơn, gối chăn bừa bộn mảnh trên góc dưới. Có hơi bất tiện nếu để nàng ngủ lại qua đêm ở đây, vì...

"Doãn Nhựt Nhi?" Hữu Dư hết sức lay động thân thể Nhựt Nhi, nhưng nàng vẫn không mở mắt. Khẽ cựa cựa vì khó chịu, nàng trở người nằm quay mặt về một phía. Anh vẫn chưa bỏ cuộc, tiếp tục gọi: "Doãn Nhựt Nhi? Con của em... ý là sao?"

Ban này, anh nghe rõ từng câu từng chữ mà Doãn Nhựt Nhi nói, nàng nhìn thẳng vào mắt anh, hai hốc mắt sâu thẳm toát lên nỗi đau đớn. Sinh lý từ biệt, liệu có thể hình dung ra?

Doãn Nhựt Nhi choàng tỉnh, đôi mắt mở to chớp nhẹ vài cái, ngón tay nàng lay động, nhẹ nhàng vịn về chóp mũi Hữu Dư: "Đông Khuê, huynh đừng rời xa mẹ con muội. Được không?" Cách nàng nói chuyện chẳng giống như người có hồn, đúng thế, sau khi nói xong nàng liền nhắm mắt, tiếp tục bị giấc mộng cuốn lấy.

Sáng hôm sau.

Vươn vai, Doãn Nhựt Nhi thoải mái che miệng ngáp, mắt nàng nhú chặt do chưa kịp thích nghi ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào. Bỗng tay nàng chạm phải phần da thịt ai đó thật ấm áp! Oa, Mạn Hữu Dư chỉ mặc đơn độc cái quần sọt, ngủ với nàng trên cùng một chiếc giường, không những vậy còn kê tay làm gối cho Nhựt Nhi nữa cơ. Doãn Nhựt Nhi hạnh phúc, cười toe, nàng nằm lên tay Hữu Dư, khẽ gọi anh: "Đồng Khuê? Huỳnh nhớ lại rồi sao?"

Mạn Hữu Dư thức trắng cả đêm, vì khi nãy Nhựt Nhi trở người muốn tỉnh, nên Hữu Dư mới vờ như ngủ. Thật ra, anh suy nghĩ mãi về câu nói tối qua của Doãn Nhựt Nhi. Tại sao anh lại phải giấu hay bỏ rơi mẹ con Nhựt Nhi?

"Vẫn chưa, nhưng mà..." Anh thờ dãi, mở mắt nhìn nàng, giọng nói trầm thấp ngập ngừng, không biết có nên nhắc lại chuyện tối qua hay không?

"Nhưng sao?" Doãn Nhựt Nhi bày ra đôi mắt đợi chờ:

"Tối hôm qua, trước khi em tự tiện ngủ trên tay tôi. Em đã nói những gì, hiện tại em còn nhớ không?"

Nhựt Nhi ngẫm nghĩ hồi lâu, thật thà đáp: "Muội đã nói gì? Muội chỉ nhớ sau khi uống nước liền choáng váng, đầu đau như búa bổ. Rồi sau đó... sau đó chẳng còn nhớ gì nữa!"

Quái lạ, Mạn Hữu Dư rút tay lại, xoa xoa bả vai tê dại vì cả đêm làm gối cho Nhựt Nhi, anh cau mày: "Con gái đi qua đêm ở nhà người lạ, ba mẹ em không la hả?"

"Không, phụ mẫu muội đi xa lắm! Họ chỉ có thể nhìn xuống chứ không thể chạm vào muội. Huỳnh cứ yên tâm, Nghiêm Mạc với Kiến Vương cũng chẳng thêm chờ cửa đầu." Vừa trả lời, nàng vừa cười nhạt:

Lời Doãn Nhựt Nhi nói như mũi tên đâm xuyên lồng ngực trái anh: "Tôi xin lỗi vì đã nhắc đến ba mẹ em nhưng... Hiện tại em đang ở cùng anh em nhà họ Lãnh?"

"Ừ, họ cho em tá túc một thời gian." Doãn Nhựt Nhi gật đầu:

Mạn Hữu Dư im lặng, tâm tình rơi vào trầm mặc. Sau đó mới chợt nhớ ra chuyện vô cùng quan trọng: "Hôm nay có buổi cắm trại."

"Cắm trại?" Doãn Nhựt Nhi quan sát Mạn Hữu Dư đứng dậy tìm mắt kính, chạy vào phòng tắm một lúc, rồi lại lấy bộ đồng phục khác ngay ngắn trong tủ ra thay. Lôi cái ba lô từ trong góc tủ, nhét hai bộ đồ quần sọt áo thun vào. Thêm một cái áo khoác, sạc dự phòng và ít tiền. Nhựt Nhi khó hiểu hỏi: "Đem ngân phiếu theo để làm gì? Không phải đi học thôi sao?"

"Để dùng trong trường hợp cấp bách." Mạn Hữu Dư vác ba lô lên vai, quay ngoắt mặt sang hỏi Nhựt Nhi: "Ngày hôm nay toàn trường đi đấy, em còn ở nhà tôi làm gì? Không về nhà họ Lãnh chuẩn bị đồ?"

Doãn Nhựt Nhi lắc đầu, choàng tay qua khuỷu tay Hữu Dư: "Muội với huynh dùng chung. Được không?"

"..." Mạn Hữu Dư không còn cách nào khác, đành phải hộ tống Doãn Nhựt Nhi về đến tận nhà họ Lãnh.

Anh đứng ngoài bấm chuông một lúc lâu mới thấy có bóng người mờ ảo bước ra. Lãnh Nghiêm Mạc lười nhác, ngáp ngắn ngáp dài: "Chuyện gì?"

Nắm cổ áo Doãn Nhựt Nhi đẩy đến trước cổng, Mạn Hữu Dư lạnh lùng trả lời: "Đến trả người." Sau đó quay lưng rồi đi.

Lãnh Nghiêm Mạc tỉnh ngủ ngay và luôn, hần mở cửa, nắm lấy cổ tay Nhựt Nhi kéo xềnh xệch vào nhà. Đến giờ thăm vấn rồi. Hần nheo mắt, ngồi đối diện với nàng ở trên giường, dùng giọng trầm ổn hỏi: "Đêm qua đã ở cùng Mạn Hữu Dư?"

Doãn Nhựt Nhi gật đầu.

"Lại còn ngủ chung một giường?" Giọng Nghiêm Mạc nâng đến nốt trung:

Nhựt Nhi tiếp tục gật đầu, cúi gầm mặt.

"Đắp chung chăn, gối đầu lên tay Hữu Dư?" Giọng Nghiêm Mạc nâng đến nốt cao:

"..." Nàng im lặng, gật đầu lia lịa, nhắm tịt hai mắt luôn cho lãnh. Quả thật, khuôn mặt của Lãnh Nghiêm Mạc lúc này vô cùng khó coi. Một màu đỏ gấc len lỏi từ cổ chạy rần khắp mặt, lại còn tràn ra cả vành tai. Hần nghiêng răng, tay nắm thành quyền: "Các người... các người đã..."

Doãn Nhựt Nhi xua tay, nhào người đến phía hần. Nàng cũng không hiểu vì sao lồng ngực lại bóp nghẹn đến thế. Khi thấy Nghiêm Mạc tức giận chỉ vì đa nghi hiểu lầm nàng, điều đó thật sự quá kinh khủng. Nàng không ngừng phủ nhận: "Đúng là có... nhưng ta không có làm chuyện có lỗi với người đâu."

Dù cho mấy ngàn năm trước, Lãnh Nghiêm Mạc đã bạc tình bạc nghĩa với nàng như thế nào. Nhưng hiện tại, Lãnh Nghiêm Mạc không còn như xưa nữa. Đúng là... khuôn mặt chẳng tí ti thay đổi, và trái tim hần... mang theo một thứ tình yêu đơn thuần đối với Doãn Nhựt Nhi. Đó là lời hứa mà hần đã từng nói với nàng: "Nếu có kiếp sau, ta vẫn sẽ yêu nàng."

Chương 13

Cảm xúc của Nhượng Nhi có chút gượng gạo. Rõ ràng đã nhào người về phía Lãnh Nghiêm Mặc, nhưng khựng lại giữa lưng chừng: "Người... à không... anh là gì của tôi, mà có quyền ép cung đến cùng vậy?"

Lãnh Nghiêm Mặc nắm lấy bả vai Doãn Nhượng Nhi, dùng lực đạo khá mạnh đẩy nàng ngã về sau. Đôi tay ma mãnh luồn vào trong vạt áo nàng. Doãn Nhượng Nhi thờ dốc, cả người căng cứng, chụp lấy bàn tay bất tuân kia: "Dừng!"

Thân thể của Doãn Nhượng Nhi, hẳn đã từng sở hữu. Đụng chạm da thịt, hẳn cũng từng được hưởng thụ. Nhưng hiện tại, Lãnh Nghiêm Mặc chẳng có chút ký ức nào hết, nếu hẳn cùng nàng một lần nữa trên giường. Liệu Nghiêm Mặc có phát rồ lên không?

"Em cũng thích như thế này mà, không phải sao?" Lãnh Nghiêm Mặc thì thầm ma mị bên tai Doãn Nhượng Nhi, hơi thở nóng hổi áp đảo lấy chiếc cổ thon dài của nàng. Hắn không ngừng trêu đùa, vờn quanh cổ nàng, nhẹ nhàng đặt lên da thịt nàng từng nụ hôn dài: "Điều này sẽ nhắc em, tôi là gì nhé!"

Vừa nói xong, Nghiêm Mặc đặt miệng mím mạnh một cái trên bầu ngực sữa của Nhượng Nhi. Khiến cả người nàng nóng ran, choàng tay ôm lấy hắn. Đôi mắt nhắm chặt, cảm nhận hơi ấm vừa thân quen, vừa xa lạ. Doãn Nhượng Nhi dường như bị tước mất quyền làm chủ hành động cùng cảm xúc, nàng chỉ biết một hai thuận theo sự chỉ đạo nơi Nghiêm Mặc.

"Hai người làm trò gì vậy?" Lãnh Kiến Vương không thể tin vào mắt mình được, cậu còn tồn tại ở giường bên, vậy mà hai người họ ngang nhiên muốn làm chuyện đồi bại?

Doãn Nhượng Nhi bừng tỉnh, nắm chặt cổ áo bị Lãnh Nghiêm Mặc bung ra. Bàn tay Nghiêm Mặc vẫn đặt bên trong vạt áo Nhượng Nhi, không những thế còn tự tiện sờ soạn lung tung. Bị phá mất phút giây mê, Nghiêm Mặc lườm Kiến Vương, gắt gỏng quát: "Lo ngủ đi!"

Lãnh Kiến Vương thoát khỏi giường, chề môi: "Chuẩn bị đi cắm trại đấy! Ở đó mà ngủ."

Cậu đi đến cạnh giường Nghiêm Mặc, đưa tay nắm lấy chiếc chăn, hất mạnh. Chiếc chăn to nhẹ nhàng đáp xuống, che lấp hai người: "Muốn làm gì thì trước tiên nên lựa địa điểm kín đáo đã."

Đôi má Doãn Nhượng Nhi ửng đỏ, vành tai hồng nhuận trông vô cùng đáng yêu. Vì gương mặt nàng áp mặt, chui thẳng vào lồng ngực Lãnh Nghiêm Mặc. Hương thơm dịu dịu tỏa ra từ phần da thịt của hắn thật khiến tâm nàng ngà ngà say. Ngần năm rồi, vẫn không thể chối từ được sự quyến rũ nơi hắn. Thật thảm bại!

Tiếng trống tim mỗi lúc một ngân vang, làm cho trái tim nàng điên cuồng đập loạn. Hơi thở Lãnh Nghiêm Mặc hòa quyện vào nhịp thở của nàng, mê mẩn ngắm nhìn nhau trong bóng tối bên dưới chiếc chăn to. Doãn Nhượng Nhi nâng đầu tiến lại gần hơn, và rồi, đôi môi anh đào áp trụ cánh môi bạc trắng, say sưa hưởng trọn nụ hôn xa cách, trái tim nhói buốt như bị kim đâm dần dũi đi. Một giọt, hai giọt... lệ nóng hổi hoen mị, khiến người đối diện phải bồn chồn, lo lắng.

Lãnh Nghiêm Mặc đưa tay lau nhẹ những giọt lệ trên má Doãn Nhượng Nhi, bàn tay hắn đặt nơi gáy nàng, không ngừng cùng nàng triển miên, dầy dưa.

"Này!!!" Lãnh Kiến Vương hất chăn ra, không ngừng quát lớn: "Biết mấy giờ rồi không?"

Hai mươi lăm phút sau.

Năm ngón tay này đan xen năm ngón tay kia, Lãnh Nghiêm Mặc thoáng chốc đã lấy lại được tinh thần phấn chấn, vui vẻ hưởng thụ một ngày mới. Đối với Doãn Nhượng Nhi ngốc nghếch này, nàng vừa mạnh dạn, vừa ma mị, chỉ mới gần nàng vài ngày mà đã khiến trái tim hắn không khi nào được nghỉ ngơi.

"Chúng ta đi đến nơi cắm trại bằng cách nào?" Lãnh Kiến Vương bức tức, không phải tại Nghiêm Mặc và Nhượng Nhi, thì cả ba đã không bị bỏ lại trường.

Lãnh Nghiêm Mặc vỗ vai Kiến Vương: "Tài xế chuyên dụng của lão bà bà là để trưng bày à?"

Lãnh Kiến Vương lắc đầu, xua tay: "Tài xế riêng của lão bà bà mà anh cũng muốn sử dụng?"

"Lão bà bà?" Cái danh "lão bà bà" này, Doãn Nhượng Nhi hình như đã được nghe qua rất nhiều lần. Nàng vẫn không hiểu: "Lão bà bà thuộc giáo phái nào, sao các người sợ thế?"

"..." Cả hai công tử nhà họ Lãnh trở mắt nhìn nhau.

Dù Kiến Vương đã từ chối quyết liệt, nhưng đi học vẫn phải đặt lên hàng đầu. Lão bà bà mà biết cậu bị bỏ lại trường, thế nào cũng nổi trận lôi đình, sử dụng công pháp côn luân, một nhát "chê đôi" chiếc bàn ăn."Được rồi."

Bốn mươi lăm phút sau.

Cả ba được hộ tống đến nơi cắm trại một cách an toàn, nhưng trong lòng Kiến Vương vô cùng bất an. Mong rằng lão bà bà không nổi máu xung thiên đánh chết cậu. Tuy là con ruột thịt, nhưng bà bà lại có thể đối xử quá tàn bạo như thế đấy!

"Đừng lo!" Lãnh Nghiêm Mạc đặt tay lên vai Lãnh Kiến Vương, trấn an cậu bằng nụ cười tươi rói.

Khu cắm trại nằm cạnh một cái hồ, đồng cỏ hoang sơ trơ trọi giữa đất trời. Nơi đây thuộc địa phận thị xã An Kiên, nằm ngoài ngoại ô A. Có thể nói chỗ này vô cùng lý tưởng để tổ chức những buổi cắm trại qua đêm. Nhất là về khoảng không gian an tĩnh, rộng rãi, thoáng mát.

Ba người từ tốn bước vào tìm chỗ tập trung của trại mình, nhưng khi nghe nói được tự do chọn bạn cùng liều. Doãn Nhượng Nhi nhảy dựng kéo tay Nghiêm Mạc đến liều Mạn Hữu Dư. Rất nhanh sau đó nàng đã đứng trước mặt anh, vui vẻ ra quyết định."Một liều bốn người." Rồi mới tự tiện chui tọt vào, yên vị ngồi bên trong giường cặp mắt chờ đợi.

Doãn Nhượng Nhi ở đâu Lãnh Nghiêm Mạc liền muốn dừng tại đó, mà Nghiêm Mạc thường lôi kéo theo Kiến Vương. Trong lúc đó, Dương Mị còn lạnh quanh tìm liều, chợt nhìn thấy Kiến Vương, chỉ nhẹ vờ lên nụ cười, bước lại gần. Phát hiện sự có mặt của Mạn Hữu Dư, Dương Mị hơi mất tự nhiên xin phép:"Tôi ở cùng được không?"

Doãn Nhượng Nhi làm chủ gạt đầu.

Mạn Hữu Dư buồn cười:"Chỗ này là do tôi một tay dựng đấy!"

Nhượng Nhi cười cười:"Ồ thì..." Nàng đang dò từ để trả lời, bỗng nhiên hình ảnh Liễu Bích Tâm đập thẳng vào mắt, nàng đứng dậy, vui vẻ chạy khỏi liều, mục đích chính - Lôi kéo Bích Tâm. Nhưng vội nhớ ra một chuyện, Doãn Nhượng Nhi lờm chết Lãnh Nghiêm Mạc, quay đầu trở lại liều. Thượng cẳng chân hạ cẳng tay tổng khứ Lãnh Kiến Vương ra ngoài:"Đã bảo một liều bốn người thôi mà!"

Lãnh Kiến Vương trừng mắt:"Tôi vào trước đàn chị Dương Mị cơ mà?"

Dương Mị thấy mình như cục thịt dư thừa, liền mở miệng xóa tan không khí bất hảo:"Đúng vậy, đề tôi đi nơi khác."

Mạn Hữu Dư nắm lấy khuỷu tay chị kéo lại, lắc đầu:"Đừng, tôi đi."

Doãn Nhượng Nhi giang tay chặn đường Mạn Hữu Dư, rồi đánh mắt về phía Kiến Vương, nàng bặm môi, nhỏ giọng hăm dọa:"Nếu cậu không chịu rời đi... tôi liền kể cho mọi người nghe tiểu đệ đệ của cậu dài bao nhiêu."

Lãnh Kiến Vương uất ức, ôm ba lô chạy theo bóng dáng Liễu Bích Tâm, trong lòng thầm rửa Doãn Nhượng Nhi. Đồ mê trai!

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Tất cả học sinh ba khối có hai giờ để chuẩn bị lều trại, giải trí nhẹ dưới hồ. Tuy nhiên, Mạn Hữu Dư đã làm tất tần tật rồi. Hữu Dư cùng Dương Mị nói chuyện phiếm, dạo quanh khu cắm trại. Còn Lãnh Nghiêm Mạc và Doãn Nhượng Nhi thì nằm tán dóc:

"Nhượng Nhi, nhà em ở đâu? Nếu xa thì tôi sẽ nhờ người đến đó lấy hồ sơ hộ em. Hồ sơ xin nhập học ban đầu đều là giả, sớm muộn gì cũng bị phát hiện thôi. Giờ cần phải lấy hồ sơ của em để thay thế trước khi bị tóm cổ."

Doãn Nhượng Nhi cau mày:"Hồ sơ? Nếu không có thì sao?"

Lãnh Nghiêm Mạc đáp:"Đương nhiên sẽ bị đá đít ra khỏi trường."

"Sao cơ? Không được học nữa ư? Chẳng phải anh có thể hạ lệnh xuống cấp dưới sao?" Đôi mắt Nhượng Nhi tỏ ra kinh ngạc:

"Thì cũng có thể, như việc giúp cho em nhập học đó thôi. Dù gia đình tôi có quyền có thể thật, nhưng không thể một tay che trời, coi pháp luật bằng vung được." Hắn lắc đầu ngăn ngắt:"Tôi sẽ lo liệu, vậy nên đừng lo nghĩ nhiều, trước hết hãy cho tôi biết nơi em sống đã?"

Bên nhau được vài hôm, tình cảm lại tiến triển vô cùng tốt. Thế nhưng cái gì về Doãn Nhượng Nhi, hắn đều không biết. Có dò hỏi lắm, thì nàng mới ậm ừ được vài câu, còn lại bao nhiêu thông tin đều mập mờ khó đoán.

Doãn Nhựt Nhi thành khẩn trả lời: “Không giấu gì anh, nơi tôi sống nằm ở phía bắc. Nơi đó quanh năm lạnh lẽo, tuyết phủ đầy, nước biển đóng thành băng. Chưa kể đến việc chỗ đó hiu quạnh không bóng người, như thể tách biệt với trần tục.”

Thật khó hiểu, Lãnh Nghiêm Mặc trung bộ mặt không hiểu lời Doãn Nhựt Nhi, hần lúc đầu nguầy nguậy, nếu không phải biết trước điệu bộ, cách thức nói chuyện của nàng... thì có lẽ hần đã phát điên lên rồi.

Định mở miệng hỏi thêm vài điều, nhưng Doãn Nhựt Nhi đã đứng dậy, trong mắt hiện lên ý muốn bỏ đi. Nàng đang trốn tránh nói ra thân phận thật?

Thấy vậy, Lãnh Nghiêm Mặc thông minh đánh lảng sang chuyện khác, khơi lại bầu không khí thoải mái như ban đầu: “Muốn đi xem xung quanh không?”

“Ừ.” Doãn Nhựt Nhi thuận theo ý, cùng hần bước ra ngoài:

Thị xã An Kiên khá nhỏ, chủ yếu dân cư nơi đây tập trung buôn bán vì có khu cấm trại.

“Khu cấm trại này tên gì?” Nhựt Nhi buồn miệng hỏi:

“An Kiên, như tên thị xã.” Hần đáp gọn:

“Ừ.”

Lãnh Nghiêm Mặc bước đến cạnh nàng, mười ngón tay đan vào nhau, trên môi hần nở nụ cười nhu hòa: “Đến bờ hồ đi, chắc bây giờ có nhiều người đang nghịch nước đấy!”

Doãn Nhựt Nhi gật đầu, tươi cười siết chặt tay Lãnh Nghiêm Mặc. Có lẽ trong lòng hần cảm thật rất kỳ lạ, tình cảm của họ tiến triển quá nhanh, hần như bỏ qua hết tất cả các bước làm quen, tìm hiểu ban đầu. Nhưng với nàng thì không, bởi lẽ ở kiếp trước... cả hai đã tiến xa hơn vậy rất nhiều rồi cơ.

Đúng như lời Lãnh Nghiêm Mặc nói, bên bờ hồ tụ tập rất nhiều đám thanh niên. Bọn họ thay đồ tắm các kiểu, dạo quanh như kiểu đi biển. Chỉ khác là... chẳng có bờ cát trắng, hay những trận sóng lớn xô bờ ào ạt. Mặt hồ vốn dĩ tĩnh lặng đã trở nên gợn sóng. Vài cô em gái khoe body hình chữ S trong những bộ cánh kiêu vãi. Cánh mày râu cũng chẳng kém phần, nhất là mấy cậu em có thân hình tập gym, chữ V đúng chuẩn, phơi bày trước mặt bạn khác giới. Thấy cô ngồi một bên uống nước, nói chuyện phiếm. Doãn Nhựt Nhi nhìn đến hoa mắt, miệng nhỏ dãi: “Nam thần mỹ nữ!!!”

Lãnh Nghiêm Mặc dùng tay đóng chặt miệng nàng lại, kéo rớt hàm thì khò: “Có cần ngạc nhiên đến vậy không?”

Doãn Nhựt Nhi không ngừng gật đầu.

Lãnh Nghiêm Mặc hừ lạnh, hần buông tay Nhựt Nhi, khiến nàng bưng tỉnh chăm chăm quan sát biểu hiện qua cơ mặt hần. Cởi áo, Nghiêm Mặc tạo hình ảnh “Cool Boy”, cơ bụng sáu múi, cùng bắp thịt săn chắc.

“Quào!” Doãn Nhựt Nhi dụi mắt, hình ảnh này thật chói lóa. Lãnh Nghiêm Mặc đích thị có thân hình chuẩn không cần chỉnh. Hần hást cảm về phía nàng, sau đó mặc lại áo. Giọng nói giả vờ khiếm tốn:

“Những người đàn ông mạnh mẽ, đẹp tự nhiên như tôi. Không cần phải khoe cho bàn dân thiên hạ biết, họ muốn chiêm ngưỡng thì phải bỏ tiền ra, biết chưa bé cưng?” Nàng cầm Nhựt Nhi. Lãnh Nghiêm Mặc nháy mắt, khiêu gọi: “Chỉ có em là trường hợp ngoại lệ đầu tiên đấy!”

“Thật sao?” Doãn Nhựt Nhi cười toe, nắm lấy tay Lãnh Nghiêm Mặc, đung đưa:

“Thật!” Hần chắc nịch khẳng định:

Biết trước tính cách đào hoa của Lãnh Nhựt Nhi, cho nên Doãn Nhựt Nhi không còn ngây ngô đặt cược niềm tin vào trái tim hần nữa. Yêu kẻ phong lưu đã khổ, lấy nhầm kẻ bạc tình càng khổ hơn. Mà hai thứ đó, Lãnh Nghiêm Mặc đều hội tụ đủ.

Dương Mị mặc chiếc áo sơ mi dài của Mạn Hữu Dư, che đi bộ bikini xanh ngọc quyến rũ. Chị cùng Hữu Dư vừa lướt qua đã cướp mất sự chú ý của Doãn Nhựt Nhi, nàng giật lấy tay áo Nghiêm Mặc: “Anh có thể đánh lạc hướng Mạn Hữu Dư giúp tôi không?”

“Để làm gì?” Lãnh Nghiêm Mặc nhìn nàng tâm cơ khó đoán:

“Tôi có vài chuyện cần nói với chị Mị.”

“Ừ.”

Lãnh Nghiêm Mặc đồng ý, đương nhiên nhận trách nhiệm dụ dỗ Mạn Hữu Dư. Thế nào thì hai người cũng từng là bạn từ thuở ấu ơ, dù có chút xích mích nhỏ nhưng vẫn có thể gặp nhau chào hỏi vài câu mà.

“Mạn Hữu Dư, chúng ta đi đến bên kia nói chuyện chút được không?” Mạn Hữu Dư nhìn Lãnh Nghiêm Mặc đầy nghi hoặc, dè chừng hần hết mức. Mặc gì lâu nay không nói, giờ phút này lại muốn phá đám, tách anh khỏi Dương Mị?

Dương Mị vội lên tiếng khi Hữu Dư còn chần chừ, suy nghĩ: “Anh còn đắn đo gì nữa? Hai người đến bên đó nói chuyện đi. Tôi có chút việc.”

Thấy Dương Mị đã lên tiếng, Mạn Hữu Dư cũng chẳng còn cách nào, anh dặn dò chị vài câu rồi cùng Lãnh Nghiêm Mạc về lều nói chuyện.

Bóng dáng hai người vừa rời đi, Dương Mị đã bước nhanh đến cạnh bờ hồ, trốn ở bên mé bờ hồ thật khuất bóng: “Em muốn nói gì với tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Mê Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Em nhìn xung quanh đi, có bao nhiêu người sống vì kẻ khác? Và có bao nhiêu người bất chấp mọi thứ chỉ vì lòng tham của họ? Đó là cuộc sống mà tôi, em, và tất cả mọi người đang phải đối mặt.” Lần đầu tiên Doãn Nhựt Nhi mới được diện kiến đáng vẻ giận dữ của Dương Mị, dù rằng nàng chẳng hiểu vì sao chị lại câu bản như thế!

“Em chỉ muốn hỏi...”

“Hỏi?” Dương Mị bật cười, giễu cợt cắt ngang lời Nhựt Nhi:

Doãn Nhựt Nhi cắn môi dưới, nàng đưa tay đến định nắm lấy bàn tay thon dài của Dương Mị mà vỗ về, nhưng chị lại giật mình lùi về sau.

Tò mò... Uyển...

Trượt chân, Dương Mị rơi thẳng xuống hồ. Mặc dù chỗ Dương Mị rơi xuống khá nông, nhưng do nỗi ám ảnh từ bé, nên chỉ cần nước cao hơn ngực Dương Mị, chị liền không cách nào bình tĩnh. Chị vùng vẫy, tiếng la hét thất thanh khiến mọi người lo lắng, chạy đến chỗ Doãn Nhựt Nhi đứng: “Cứu!!! Cứu tôi với!!!”

Thấy Dương Mị chuẩn bị rơi xuống hồ, Doãn Nhựt Nhi rõ ràng đã đưa tay đến chộp lấy áo chị, nhưng bàn tay nàng lại quờ quạng nắm vào khoảng không. Chết lặng vài giây, Nhựt Nhi cuối cùng cũng hoàn hồn, nàng vờn tay, chuẩn bị nhảy xuống hồ thì...

Uyển...

Hình bóng nam nhân lướt qua Doãn Nhựt Nhi thật nhanh, anh không chần chừ mà nhảy ngay xuống chỗ Dương Mị. Ôm lấy chị bơi vào bờ. Dương Mị vừa thoát khỏi mặt nước liền bất tỉnh, cả người co ro, run rẩy vì lạnh, vì nỗi sợ hãi tột cùng.

Lãnh Nghiêm Mạc trấn an Doãn Nhựt Nhi, nàng cứ đứng ngây dại nhìn Mạn Hữu Dư ôm lấy Dương Mị trên tay đã ngất lịm. Mạn Hữu Dư không cần biết ai sai ai đúng, anh trao cho Nhựt Nhi ánh mắt căm phẫn, thiếu điều giết chết nàng ngay tại chỗ thôi.

“Không phải...” Nhựt Nhi muốn giải thích, thật sự không phải do nàng:

“Câm miệng!” Mạn Hữu Dư gằn giọng, đánh mặt, bẻ xóc Dương Mị trở về lều. Mặc kệ Doãn Nhựt Nhi có thật sự xô Dương Mị xuống hồ hay không, chỉ biết lúc anh đến... bàn tay nàng đang đưa ra ngoài, như thể hung thủ chưa kịp rút tay lại.

Doãn Nhựt Nhi đứng tại nơi đó, chịu đựng đủ loại ánh mắt xấu xa đâm chọc vào người nàng. Bây giờ thì hay rồi, trong mắt họ, nàng chắc chắn rất ác độc. Chợt giọng nói bốn cột, khinh khỉnh vang bên tai: “Cô ta thích tên Mạn Hữu Dư đó. Mà tên ấy lại thích hoa khôi Dương Mị. Không thể tin được trên đời này lại có dạng người như cô ta, yêu không được liền hãm hại người khác.”

Khóe mắt nàng cay cay, cắn môi, nàng cắn đến khi mùi tanh của máu lan khắp khuôn miệng. Đôi mắt Nhựt Nhi trở nên mọng nước, màn sương dày đặc bao lấy tầm nhìn nàng. Hình ảnh Lãnh Nghiêm Mạc bên cạnh cũng dần nhạt nhòa đi, chỉ còn lại cảm giác nhói buốt nơi tim: “Tôi... không... phải... không... phải... dạng người... như thế...”

Lãnh Nghiêm Mạc xoa nhẹ tấm lưng gầy guộc, nhỏ nhắn của Doãn Nhựt Nhi. Hắn cũng chẳng biết mở miệng an ủi thế nào. Ánh mắt mê đắm ngấm nhìn giai nhân khóc nức, lúc này trông nàng thật diễm lệ, xinh đẹp quá đỗi. Dịu dàng mở rộng đôi vòng tay rộng lớn, ấm áp, hắn không không chế được sự thương tiếc, liền ôm chặt Doãn Nhựt Nhi, Lãnh Nghiêm Mạc hôn lên trán nàng: “Tôi tin em.”

Thế nhưng, Doãn Nhựt Nhi vẫn cứ vô tư khóc, mỗi lúc càng lớn hơn, càng khiến lòng Nghiêm Mạc bồn chồn, không cách nào dụ ngọt.

Sau hai tiếng được vui chơi, tất cả học sinh bắt đầu quay lại với chủ đề chính.

Cũng chẳng có gì khó khăn, nhiệm vụ được nhắc đến đó chính là nơi cánh rừng, sau bờ hồ hoang vắng là một trang trại bị bỏ hoang. Việc của từng nhóm được chia theo lều trại là phải đi tìm thức ăn cho bản thân, không được rời khỏi nơi cắm trại, cũng không được sử dụng điện thoại gọi đồ ăn đến.

Tỉnh lại nhưng sức khỏe Dương Mị không tốt, tinh thần còn sốc vì mới bị rơi xuống hồ, nên chị được đặc quyền ở lại lều trại nghỉ ngơi. Ba người còn lại cùng với mọi học sinh khác phải đi sâu vào rừng, vượt qua nỗi sợ hãi và tìm được thức ăn về. Nếu không... nhịn đói cả hai ngày trời cắm trại.

Bầu không khí giữa ba người coi bộ chẳng được thoải mái lắm, có gì đó đang đè nặng lên từng nhịp thở của họ. Lãnh Nghiêm Mặc đi giữa, che đi hiềm khích của Mạn Hữu Dư dành cho Doãn Nhựt Nhi.

“Tôi đã vì anh, lặn lội vượt qua cả một chặng đường dài. Thế mà, chỉ mới một quãng thời gian ngắn ngủi...” Một quãng thời gian ngắn ngủi của Doãn Nhựt Nhi, bằng với con số hơn mấy ngàn năm. Cũng đúng, nàng chỉ mới chớp mắt một chút thôi mà. Đâu có nghĩ đến việc thời gian tàn nhẫn chẳng chờ đợi nàng tỉnh dậy. Hay nói cách khác, Đông Khuê đã ban cho nàng thứ mà nàng chẳng hề muốn: “Đây là hình phạt của huynh sao, Đông Khuê?”

Mạn Hữu Dư bước chân nhanh hơn, anh không muốn nghe những lời làm nhảm của nàng. Chỉ cần sơ ý nhìn thấy Doãn Nhựt Nhi thôi, thì cả người Mạn Hữu Dư như bị ngọn lửa ác tâm thiêu cháy, sợ rằng không kềm chế được cơn giận, ra tay đánh nàng lúc nào chẳng hay. Anh tự đổ lỗi cho bản thân, vì một phút lơ là không cảnh giác mưu đồ của Doãn Nhựt Nhi, nên anh đã rời đi. Để cho Nhựt Nhi có cơ hội tiếp cận Dương Mị. Và Doãn Nhựt Nhi đã thành công khi làm tổn thương Dương Mị. Ngay từ đầu anh không nên để dài với Nhựt Nhi.

Doãn Nhựt Nhi không hề hay biết, trong lòng Mạn Hữu Dư ngộ nhận nàng yêu anh. Vì ghen tuông mà trở nên điên rồ như thế! Anh hiềm nghi nàng chỉ vì một chút hiểu lầm nhỏ, thậm chí còn không thèm nghe lời giải thích.

“Đông Khuê!” Nàng nhanh chân chạy theo, tay nắm lấy góc áo anh:

Mạn Hữu Dư dừng lại, bức tức giật mạnh góc áo. Giọng nói mang theo sự lạnh lẽo: “Sao? Vẫn còn nghĩ tôi là Đông Khuê à?”

Doãn Nhựt Nhi nước mắt nhạt nhòa, nghẹn ngào nói: “Huynh là Đông Khuê của muội mà! Đông Khuê, huynh là người hiểu rõ muội nhất. Huynh phải tin muội!”

“Dựa vào cái gì? Vì tôi giống Đông Khuê nên phải tin em? Tôi còn chẳng biết em là ai. À không... tôi biết chứ... em là loại rắn độc, hiểm ác nhất mà tôi từng gặp phải.” Mạn Hữu Dư nhếch môi, cúi đầu gần sát khuôn mặt Nhựt Nhi, khom lưng, mang theo chất giọng khinh bỉ, miệt thị nàng. Không dừng ở đó, anh còn ví Doãn Nhựt Nhi như một con rắn độc, mồm mép lươn lẹo, tâm hồn chỉ mang theo sự đen tối, độc ác. Dơ bẩn!

“Đông Khuê!!!” Nhựt Nhi không thể nào kềm chế được cảm xúc đau đớn trong tim, anh đang hành hạ nàng bằng những lời cay độc nhất sao? Doãn Nhựt Nhi khóc nức như một đứa trẻ bị mắng oan: “Anh chính là có ác ý!”

Cứ nghĩ rằng nếu Doãn Nhựt Nhi khóc, thì Mạn Hữu Dư sẽ đau lòng, cảm thấy có lỗi, nhưng...

Những giọt nước mắt mặn đắng rơi trên má Doãn Nhựt Nhi càng tăng thêm sự chán ghét trong lòng Hữu Dư. Anh cười cợt, quay lưng đi, không quên trao cho nàng những lời nói tựa con dao găm sắc bén, anh chính là cố tình đâm xuyên qua trái tim nàng: “Tôi chính là có ác ý. Loại người như em không đáng tồn tại trên thế gian này. Cho nên tốt nhất hãy... biến đi!”

Doãn Nhựt Nhi lùi về sau, cố gắng tìm điểm tựa để không ngã quy xuống đất. Nàng thật yếu đuối, kể cả lúc Lãnh Nghiêm Mặc lừa gạt tình yêu của nàng, nàng cũng chưa từng cảm thấy đau đớn như thế. Vậy tại sao... tại sao trái tim Doãn Nhựt Nhi như bị bàn tay ai đó bóp chặt, không những vậy còn nhấn tằm mạng nó ra khỏi lồng ngực nàng để mà treu đùa, dẫm đạp. Khiến tâm trí nàng trống rỗng. Thân thể trở nên lạnh buốt. Rất lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

~ Hồi V: Bảo bối ~

Bước đi loạng choạng, Doãn Nhựt Nhi đau tâm quá thể, nàng lấy hơi thở mỗi lúc càng trở nên khó khăn. Không gian trước mắt bỗng chốc quay cuồng, không còn trọng tâm giữ vững, cả người Doãn Nhựt Nhi ngã nhào về trước. May thay Lãnh Nghiêm Mặc vừa kịp đến, nhanh tay đỡ lấy nàng.

Lãnh Nghiêm Mặc đưa Doãn Nhựt Nhi về lều mới hay ra người nàng nóng ran. Doãn Nhựt Nhi khi không sốt cao, hần tìm khăn lạnh đắp lên trán nàng, sau đó mới rời đi tìm cô y tế.

Một lúc sau, Lãnh Nghiêm Mặc cùng thầy hiệu trưởng và cô y tế quay lại. Đặt nhiệt kế vào miệng Doãn Nhựt Nhi khoảng ba phút, cô y tế nhìn vạch màu đỏ mà không ngừng lo lắng: “Mau, đưa em ấy vào viện. Em ấy sốt đến bốn mươi độ lận đấy!”

Thầy hiệu trưởng gật đầu, nhanh chóng gọi xe cứu thương để đưa Doãn Nhựt Nhi đến trạm xá gần nhất. Cô y tá, thầy hiệu trưởng lo lắng bao nhiêu, thì Lãnh Nghiêm Mặc lại lãnh đạm bấy nhiêu. Hắn cũng chẳng hiểu rõ bản thân mình nữa, thấy Doãn Nhựt Nhi sốt cao như thế, mê man như vậy, mà trong lòng chẳng có chút mảy may lo sợ.

Xe cứu thương xuất hiện làm đẩy lên một trận kinh động đến đám học sinh lười biếng, bọn họ còn chưa thật sự đi vào khu rừng, Dương Mị tỉnh dậy, chẳng hay đã đi đâu rồi. Trước khi lên xe đi cùng Doãn Nhựt Nhi, Lãnh Nghiêm Mặc có nhìn quanh để tìm kiếm bóng hình chị. Người con gái này chẳng đơn giản chút nào, đáng về yếu ớt, tỏ ra bị sốc nặng nề, nhưng chỉ trong chớp lát đã có thể biến mất?

Doãn Nhựt Nhi tỉnh lại trên giường bệnh, ánh mắt ráo hoảnh như người chưa từng trải qua cơn sốt bốn mươi độ cách đây một giờ. Nàng nghiêng đầu nhìn cái bình màu trắng đang treo lủng lẳng phía trên đầu, từ cái bình trắng có một sợi dây trắng nhỏ nối vào cây kim ghim sâu vào mạch máu Nhựt Nhi. Bộ đồng phục học sinh cũng đã được thay khác, mùi thuốc sát trùng liên tục xộc vào mũi nàng đến khó chịu.

“Có ai ở đây không?” Một căn phòng màu trắng yên lặng, không có người bên cạnh, cánh cửa đóng hờ. Doãn Nhựt Nhi hoang mang tìm kiếm Lãnh Nghiêm Mặc: “Mặc à, anh đâu rồi?”

Cánh cửa bỗng mở ra, Lãnh Nghiêm Mặc bước vào cùng chén cháo thịt nóng hôi trên tay. Hắn bước đến cạnh cô, kéo chiếc ghế gỗ lại gần, ngồi xuống. Máu quang Nghiêm Mặc vô cùng âm ảm, sắc mặt chẳng khác nào một đám mây đen đầy phong ba bão tố.

Doãn Nhựt Nhi cười tươi, thẳng lưng ngồi dậy: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Trạm xá.” Cô vẻ như hẳn không nhận mà muốn trả lời lảm.

Nàng nghiêng đầu, ánh mắt ngây ngô chăm chăm quan sát thần thái trên khuôn mặt Nghiêm Mặc: “Anh bị làm sao vậy?”

Lãnh Nghiêm Mặc giờ đây mới có thể nhìn thẳng vào mắt nàng, hẳn nghiêng răng, kìm nén cảm xúc muốn giết người: “Đứa bé trong bụng là con ai?”

“Đứa bé?” Doãn Nhựt Nhi khó hiểu, hỏi lại: “Đứa bé nào?”

“Đứa bé này!” Lãnh Nghiêm Mặc tức giận chỉ tay vào bụng Doãn Nhựt Nhi, ánh mắt rực lửa thiêu cháy trái tim nàng.

Bầu không khí ngưng trọng, đôi mắt nàng trở nên vô hồn đối diện cặp mắt căm phẫn của hắn. Doãn Nhựt Nhi như chết lặng, nàng không nhớ gì về bảo bối trong bụng cả. Tại sao? Nàng cúi đầu nhìn xuống bụng, nơi đó thanh mảnh lại bằng phẳng như thế, sao có thể xuất hiện một sinh mệnh bé nhỏ chứ? Rồi nàng lại đưa mắt nhìn Lãnh Nghiêm Mặc, ngân năm trước hắn và nàng đã từng sống như phu thê...

Điều mà Doãn Nhựt Nhi sợ hãi đã xuất hiện, nàng sợ Lãnh Nghiêm Mặc phát hiện thân thể bạch ngọc này không còn trong trắng, và người đã lấy đi chính hắn không ai khác. Nhưng bây giờ, không tài nào làm hắn nhớ lại được, một chút cũng không. Liệu Lãnh Nghiêm Mặc có tin, đây là hài tử của hắn? Trong khi, kiếp này hắn và nàng còn chưa đụng chạm xác thịt.

“Mặc... tôi quả thật không nhớ...” Đúng thật là nàng không nhớ: “Đồng Khuê... huynh ấy đã làm ta quên đi bảo bối.”

Cạch

Lãnh Nghiêm Mặc càng lúc càng tức giận hơn, hắn đặt mạnh chén cháo xuống mặt bàn, cháo nóng văng tung tóe khắp nơi. Doãn Nhựt Nhi bị hành động nóng giận của hắn làm cho giật mình, bất ngờ lùi về sau, tránh xa Lãnh Nghiêm Mặc.

“À ha... Đồng Khuê, tôi phải biết trước quan hệ mờ ám của hai người mới đúng.” Hắn bật cười như điên như dại, bóp chặt chiếc cảm thon nhỏ của nàng kéo lại gần khuôn mặt hù dọa quỷ nơi hắn: “Mạn Hữu Dư, tôi muốn giết chết tên khốn đó!”

Hốc mắt Doãn Nhựt Nhi đỏ hoe, sống mũi cay xè cùng những cảm xúc khó tả. Nàng đối mặt với cái nhìn hiểm độc của hắn, lan man phủ nhận: “Không phải, bảo bối không phải hài tử của Mạn Hữu Dư.”

“Nó là con ai? Nói!” Lãnh Nghiêm Mặc, không còn tiết cảm xúc được nữa, những sợi gân xanh lồi lõm nổi đầy trên mặt, cổ, và tay hắn, khiến cho cả thân thể nóng bừng, ức chế đến phát điên.

“Anh.” Nhựt Nhi nắc nhen, nàng vỡ òa khóc như mưa:

Lãnh Nghiêm Mặc lại bật cười, đôi tay khê di chuyển dời xuống chiếc cổ thon dài của Doãn Nhựt Nhi. Đôi mắt hắn hiện lên từng tia ác độc, nhấn tâm xuống tay bóp chặt chiếc cổ, rút đi toàn bộ hơi thở cùng sự sống mong manh của nàng. Doãn Nhựt Nhi vùng vẫy, đưa chân đạp vào người Lãnh Nghiêm Mặc, nàng có thể dễ dàng kết liễu mạng sống của hắn, nhưng Doãn Nhựt Nhi mềm lòng không thể ra tay.

Còn Lãnh Nghiêm Mặc hẳn lúc này hóa điên rồi, hắn không thể tin Doãn Nhựt Nhi đương đồ trách nhiệm cho hắn. Ngoài những cái hôn mới trao ra, sao nàng có mang thai con của hắn được. Thấy vẻ mặt thống khổ của Doãn Nhựt Nhi gần trong gang tấc, máu hắn lại sôi trào sùng sục. Khuôn mặt nàng đỏ ửng dần chuyển sang tím tái. Lãnh Nghiêm Mặc buông tay, trả lại hơi thở cho Doãn Nhựt Nhi nàng.

Khuôn mặt xám xịt của Lãnh Nghiêm Mặc quả thật rất dọa người. Doãn Nhựt Nhi ho sặc sụa, nước mắt ướt đầm khuôn mặt xanh xao, nàng đưa tay ôm lấy cổ, không ngừng lấy hơi lên. Về phía Lãnh Nghiêm Mặc cứ nhìn trừng trừng Doãn Nhựt Nhi, xem biểu hiện sống dở chết dở của nàng mà hứng thú.

Không khí đã tràn ngập khí oán, Doãn Nhựt Nhi ngồi ngay ngắn trước mặt Lãnh Nghiêm Mặc, vô cùng nghiêm túc chắc chắn: “Coi như tôi khẩn cầu anh, đứa bé sinh ra không thể không có cha, mà cha nó đang ở ngay trước mặt tôi đây. Bảo bối trông rất giống anh, tôi chắc chắn điều đó. Nếu tôi nói ra hết tất cả anh sẽ không tin đâu, anh sẽ nghĩ tôi là một cái nha đầu bị ngốc.”

Lãnh Nghiêm Mặc không trả lời nàng, hắn đứng dậy, lạnh lùng bước ra ngoài. Một mớ suy nghĩ rối như tơ chỉ chẳng cách nào gỡ ra được, không phải Lãnh Nghiêm Mặc không tin nàng, mà hắn không thể nào tin con người bí ẩn như Doãn Nhựt Nhi được.

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Chiều tà, dưới con đường rợp bóng mát, một nhân ảnh buồn bã, mang theo cả tâm tình ảm đạm mà bước đi. Con người ở thời đại này, họ đều sống trong vỏ bọc mục ruỗng, đôi mắt họ vô hồn lướt nhanh qua nhau, trên tay cầm điện thoại lớn nhỏ có đủ, họ cứ cắm cúi với người bạn vô tri ấy mà quên mất việc “người đối xử với người”.

Ầm

Một chiếc xe tải hạng nặng đâm sầm vào hàng rào nhà dân, cú va chạm mạnh đến mức khiến người tài xế kẹt trong xe, đầu đập vào vô lăng, máu chảy không ngừng. Chiếc xe bốc khói, những người xung quanh bu lại cầm điện thoại ghi hình, trên môi nở nụ cười thích thú. Lại có một người bê Bett máu từ trong đồng sắt vụn hàng rào bước ra, ông ta khuyu xuống, đôi mắt uất ức mở to nhìn những con người vô tâm, máu từ miệng tuôn trào không ngừng. Đúng, ông ta chết ngay trên vệ đường, ở trước cửa nhà của chính mình vì... vì những con người thoái hóa nhân cách. Rất may sau đó, những người hàng xóm tốt bụng vọt chạy tới, tay cầm theo đủ loại dụng cụ để dập tắt lửa từ chiếc xe, cố gắng cứu người tài xế bị thương ra khỏi. Có người cầm điện thoại gọi xe cứu thương nhưng có lẽ đã quá muộn màng rồi. Dù sao thì... họ vẫn còn là con người.

Vài thanh niên trai tráng nhào tới, bỗng tiếng của một chàng thanh niên hét lớn: “Trời ơi! Cấp cứu không lại kịp đâu, kẹt đường rồi. Lấy xe chở đi, nhanh nhanh...” Đó là cậu quý tử của ông chủ nhà. Còn những tên đi cùng chàng trai đó chỉ là bạn, bọn họ lấy xe, nhanh chóng đưa xác người đàn ông đã trút hơi thở vài phút trước đi. Chẳng ai mấy may quan tâm những sự việc nhỏ nhặt diễn ra trong đám đông, rằng đám bạn cậu ta nhanh tay lột sạch nhẫn vàng, cùng tiền trong túi ông. Cậu ta thấy, thế mà lại lờ đi.

Những việc diễn ra trước mắt, Doãn Nhựt Nhi đều thu tóm tất cả vào đáy mắt. Nàng bật cười mệt mỏi, thế giới này không phải của nàng, cho nên nàng không thể tồn tại được. Ngày hôm nay, chính Doãn Nhựt Nhi đã tự tiện trốn viện, nàng muốn rời đi, biến mất khỏi cuộc đời Lãnh Kiến Vương, để ngày mai hẳn có thể sống một cách yên bình nhất, không cần phải đấu tranh tư tưởng vì nàng đâu. Nhựt Nhi chính là gánh nặng, quá khứ của nàng cũng vậy. Không cần ai phải bận tâm, Doãn Nhựt Nhi nàng từ lúc sinh ra, số trời vốn đã muốn nàng cô độc. Không thích nghi được thì phải bị loại trừ, quy luật này... nhìn vào hai lòng bàn tay chai sần, lồi lõm những vết sẹo. Doãn Nhựt Nhi không kim nén được nỗi sợ hãi, từng đợt sóng ào ạt bủa vây lấy tâm thức, nàng ôm mặt, khuyu gối ngay trên con đường náo loạn, đồng đúc vì vụ tai nạn ban nãy.

“Doãn Nhựt Nhi!!!”

Lãnh Kiến Vương gọi tên nàng từ xa, vào lúc này cậu không còn ngần ngại việc đụng chạm thân thể lắm. Dù sao thì Kiến Vương cũng là một kẻ cổ hủ, giữa ban ngày ban mặt chạy đến ôm nàng là điều bất khả thi. Nhưng cậu đã làm thế!

Doãn Nhựt Nhi chìm sâu trong cơn ác mộng năm nào, bỗng bàn tay ai đó như chiếc phao cứu sinh, ôm chặt lấy thân thể run rẩy của nàng vào lòng: “Không sao... không sao rồi!”

Lãnh Kiến Vương quay về khu cắm trại trong trạng thái mất hồn, hàn khí tỏa ra vô cùng lạnh lẽo. Lãnh Kiến Vương lo lắng, hỏi thăm sức khỏe của Doãn Nhựt Nhi, nhưng có hỏi cỡ nào hẳn cũng không buồn miệng trả lời, ngược lại còn quát cậu nữa: “Cút đi! Cả hai người các người biến mất càng tốt!”

Trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, cậu đành phải trốn khỏi khu cắm trại, bất chấp hậu quả phải đối mặt với “lão bà bà”, khó khăn bắt được một chiếc taxi ở ngoại ô. Vừa đến trạm xá mới hay ra Doãn Nhựt Nhi biến mất, trong lúc hoảng loạn, Lãnh Kiến Vương chỉ biết cầm đầu chạy đi tìm mà chẳng hề đoái hoài đến việc xác định phương hướng. Duyên, chính chữ duyên đã khiến cậu tìm được Nhựt Nhi. Nàng yếu đuối ôm lấy mặt, cả người không ngừng run lên, khuôn mặt trắng bệch, miệng không ngừng khẩn cầu: “Xin đừng... đừng mà...”

Đừng? Đừng về việc gì?

Tại công viên Trần Phú, ngoại thành A.

Gần một giờ đồng hồ sau, Doãn Nhựt Nhi mới lấy lại được bình tĩnh, khuôn mặt phờ phạc cùng đôi mắt sưng phồng nhìn Lãnh Kiến Vương: “Tại sao cậu lại ở đây? Sao có thể tìm thấy tôi?”

“Đến bao giờ cậu mới hết ngốc nghếch hả? Cậu thông minh lên một chút cho tôi nhờ được không?” Lãnh Kiến Vương vừa mua hai ly cà phê capuchino nóng, mở nắp đưa cho Doãn Nhựt Nhi một ly, dù đang rất giận dữ nhưng cậu vẫn chu đáo căn dặn: “Nóng!”

Doãn Nhựt Nhi chu đôi môi nhỏ nhắn, thổi nhẹ cho nguội bớt, trả lời một cách ngớ ngẩn: “Ai ngốc cơ?”

Lãnh Kiến Vương thừa biết, thừa hiểu sức chịu đựng sự ngốc nghếch của mình về Doãn Nhựt Nhi. Cậu cười nhạt: “Nói tôi nghe nào, cậu vẫn chưa hiểu hết về thế giới này phải không? Vẫn tưởng tên Đồng Khuê ấy cho cậu một giấc ngủ ngàn năm? Hay vẫn lầm tưởng về Lãnh Kiến Mạc? Hẳn chẳng còn là Tam Vương Gia nữa đâu!”

Đôi mắt Doãn Nhựt Nhi mở to, kinh ngạc đối diện Lãnh Kiến Vương. Những lời cậu ta nói...

“Cậu biết?” Nhược Nhi ngờ vực, bắt quá trong đôi mắt nàng không giấu nổi vẻ háo hức.

“Cậu mừng đến vậy à!” Lãnh Kiến Vương buồn cười: “Đông Khuê mà cậu từng biết, y không hề đơn giản chút nào. Chính y đã gửi tôi đến thế giới này, cái gì mà bí thuật bắt tử. Xảo ngôn!”

Tâm trạng bị xáo trộn lẫn lộn, Doãn Nhược Nhi chỉ biết câm lặng ngắm nhìn vẻ mặt tức giận, căm phẫn của Lãnh Kiến Vương. Nàng như chết lặng khi nghe sự thật về Đông Khuê, âm mưu mà y đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi. Kể cả Hoa Nhi, huynh cũng cho là không quan trọng bằng?

“Tôi sẽ kể một câu chuyện cho cậu nghe, để cậu hiểu. Dù Thiên Đế ở đây, Mạn Hữu Dư cũng không thể nào hóa thành Đông Khuê được.”

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

~ Hồi VI: Hai thế giới ~

“Nhưng tại sao cậu lại có thể biết được mọi việc, trong khi cậu đang ở đây với tôi?” Doãn Nhược Nhi nghi hoặc hỏi Lãnh Kiến Vương, nàng không muốn hiềm nghi Đông Khuê. Bởi trước kia, y chưa từng bỏ rơi Nhược Nhi hay lợi dụng nàng.

“Tôi cũng không rõ. Trước khi đến đây đã có sự cố gì đó tác động đến tôi và Đông Khuê, mỗi khi tôi ngủ say, thời khắc đó... tôi như lạc vào thân xác Đông Khuê, có thể nhìn thấy, cảm nhận những điều y thấy, y làm.” Lãnh Kiến Vương dừng lại, ngẫm nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng chịu nói ra: “Nhưng khoảng vài ngày gần đây... mỗi lúc ngủ say, tôi bị lạc vào một không gian đen kịt cùng với sự lạnh lẽo bao trùm xung quanh.”

“Sợi dây kết nối bị đứt chỉ có một lý do...” Nước mắt lưng tròng, Doãn Nhược Nhi đưa tay lau đi: “Kể cho tôi nghe đi, việc mà Đông Khuê đã tính toán.”

Lãnh Kiến Vương gật đầu, cậu dường như rơi vào trầm mặc, thờ dãi không ngừng. Khẽ đưa tay vuốt mặt, ngồi tựa vào chiếc ghế đá công viên, cậu thuật lại những việc xảy ra bao năm qua.

Trước khi Lãnh Kiến Vương đột nhiên biến mất.

Lãnh Kiến Vương năm ấy đường đường là Thất Vương Gia, tuần dật, cao ngạo. Trong một lần dạo quanh Kinh Thành đã vô tình bắt gặp Dương Mị, không ngờ chỉ vì một cái chạm tay đã khiến Dương Mị điên đảo, cuồng mê Lãnh Kiến Vương.

Còn về Lãnh Kiến Vương, chàng không hề có cảm tình đặc biệt gì với Dương Mị cả. Thứ nhất, nàng là tú bà của Hoa Phiên Lầu, thứ hai, nàng không quá xuất chúng để lọt vào mắt xanh Kiến Vương. Tuy nhiên, việc Dương Mị ngày ngày đêm đêm tìm kiếm Lãnh Kiến Vương truyền đến tay Hoàng Thượng. Lại một ngày đẹp trời, thánh chỉ đột ngột xuất hiện, nội dung vồn vện bốn chữ “Tiếp cận Dương Mị” theo thánh chỉ của hoàng huynh, chàng không còn cách nào từ chối.

Chỉ một tháng sau đó, Lãnh Kiến Vương đã cùng Dương Mị tay trong tay. Nàng ta tuy còn nhỏ tuổi nhưng lanh lợi vô cùng, không việc gì có thể làm khó được.

“Dương Mị.” Kiến Vương nắm lấy tay Dương Mị, đôi mắt tràn ngập nhu tình khẽ gọi tên nàng:

Dương Mị cùng Kiến Vương đi dạo bờ hồ phía Tây, cốt để giải bày tâm tình, nhưng bầu không khí cứ rơi vào trầm mặc, không ai vội lên tiếng. Đến khi chàng chủ động phá vỡ sự ngưng ngững của hai người.

“Ân?”

“Đến bao giờ ta mới được gặp gia đình nàng đây?” Ý đồ của Lãnh Kiến Vương cũng chỉ có nhiều đó, đánh nhanh rút gọn. Dụ Dương Mị để biết được tung tích Đông Khuê, y hành tung bí ẩn đã bao năm qua biết bao cao thủ võ lâm vẫn không tìm ra chút dấu vết nào.

“Chẳng phải chàng đã gặp Hoa Nhi rồi sao?” Dương Mị nghịch lộn tóc mai:

“Ta vẫn chưa được gặp mặt bậc tiền bối.” Lãnh Kiến Vương giả vờ cau mày, khó chịu, giọng nói đa nghi mà trách cứ: “Nàng giấu ta chuyện gì sao?”

Dương Mị có chút giật mình, không làm chuyện xấu thì không việc gì sợ. Nàng gượng gạo cười: “Ân, ta sẽ sắp xếp để chàng gặp sư huynh.”

Lãnh Kiến Vương tươi cười tuần mĩ, nắm lấy bàn tay nàng, nhẹ nhàng đặt xuống nụ hôn yêu chiều: “Ta yêu nàng, Dương Mị!”

Chỉ mới dạo mắt một chút, vậy mà đã gần hai tháng kể từ ngày hôm đó. Dương Mị vẫn cứ âm ỉ cho qua chuyện, ánh mắt luôn lảng tránh vấn đề, gặp

mặt Lãnh Kiến Vương cũng không còn tự nhiên như trước. Chẳng biết, nếu cứ bắt ép Dương Mị, thế nào cũng bị lộ diện. Nàng vốn dĩ không phải nữ tử ngu xuẩn!

Trong một đêm khuya tịch mịch, Đông Khuê tìm đến tận phòng Lãnh Kiến Vương, chàng vẫn còn ngủ mơ màng, Đông Khuê không kiêng nể bắt cóc Thất Vương Gia.

“Ngươi là ai? Đây là đâu?”

Lãnh Kiến Vương nằm dưới lớp băng tuyết lạnh lẽo, cả người tê buốt, đầu ngón tay lạnh cóng đến mức nâng lên cũng không nổi. Đôi môi lạnh tím tái, hai hàm răng không ngừng va đập, hơi thở kết thành một đám khói trắng vờn quanh trong không trung.

Đông Khuê ngồi xếp bằng trước mặt Lãnh Kiến Vương, y từ từ mở mắt, khuôn mặt còn lạnh hơn cả băng hàn, ẩn hiện nơi viền môi một nét vẽ hoàn hảo. Y điềm đạm trả lời: “Đông Khuê.”

“Đông Khuê? Ngươi... bắt ta đến đây làm gì? Ngươi biết ta là ai không? Ta lệnh cho ngươi mau thả ta ra!” Chàng cố gắng vùng vẫy dưới lớp băng tuyết, tâm có thừa nhưng lực không đủ. Đầu Kiến Vương tê buốt, không gian xung quanh trở nên mờ ảo. Bỗng...

Chát Chát

Đông Khuê tát mạnh vào mặt Lãnh Kiến Vương để làm chàng tỉnh, nhưng chàng vẫn mê mẩn nói những lời khó nghe. Vì đau rát bên má, dồn thêm việc lạnh thấu xương, Kiến Vương hoảng sợ, không kiểm soát được “thú tính” hế môi cắn vào tay Đông Khuê.

“Nhả ra!!!” Đông Khuê hét lớn, giật phăng tay trở lại, tức giận đánh vào ót Lãnh Kiến Vương khiến chàng ngất lịm.

Lãnh Kiến Vương dừng lại, lấy hơi kể tiếp.

Nãy giờ Doãn Nhượng Nhi vẫn rất chăm chú lắng nghe, đến mức quên luôn ly capuchino nóng, nó đã nguội từ lúc nào, nàng thắc mắc: “Hoa Kiều nói cậu đã theo nữ tử khác ngao du tứ hải?”

“Tôi vẫn chưa kể xong, miễn đặt câu hỏi dư thừa!” Thuật lại sự tình muốn hớt hoi, mà ở đó nghe không cũng hỏi: “Nên để đầu óc vận hành một chút, nếu không nó sẽ hỏng đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Mê Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lúc tỉnh dậy, Lãnh Kiến Vương phải bàng hoàng đến phát hoảng. Những tảng băng đang không ngừng tan ra và rớt xuống, chàng cố gắng thoát khỏi lớp tuyết dày đặc bao phủ xung quanh. Nước biển lạnh toát, khắp mọi nơi đều chìm trong màn sương trắng dày đặc, gió rét thổi ngang vai lạnh buốt tận xương tủy. Ôm lấy thân thể, Lãnh Kiến Vương lê bước, quyết sống chết cũng phải rời khỏi nơi này. Lạnh giá!

Chẳng hiểu do mạng chàng lớn hay phước phần ông trời ban cho chưa tận, Lãnh Kiến Vương lại một lần nữa ngất đi. Nhưng sau đó, chàng tỉnh dậy, nơi mà chàng nằm nghỉ hoàn toàn xa lạ. Trong căn phòng nhỏ bằng nhà xí khách điểm lại có sức chứa đến năm người. Bọn họ nhìn chàng bằng ánh mắt lo lắng lẫn hạnh phúc, một bà lão không quen chợt nắm lấy tay Kiến Vương, nước mắt lăn dài: “May quá! Con tôi bình an vô sự rồi!”

“Này, không liên quan đến Đông Khuê!” Doãn Nhượng Nhi chen vào cắt ngang phút giây lắng đọng của Lãnh Kiến Vương. Cậu neho mắt, lườm Nhượng Nhi lắm chuyện:

“Có muốn nghe tiếp hay không?”

Doãn Nhượng Nhi im lặng, gật đầu không ngừng.

Mặc dù Lãnh Kiến Vương không thể tiêu hóa hết mọi chuyện trong một khắc ngắn ngủi, nhưng chàng cũng phải chấp nhận để hiểu. Ban đầu, Lãnh Kiến Vương dường như hóa rõ, nói những từ khó hiểu, địa điểm luôn miệng được nhắc đến cũng rất lạ kỳ. Phụ mẫu hoảng sợ, hết mòi lang băm đến bác sĩ cũng chỉ muốn mạng con trai út họ trở về.

Lại một đêm trôi qua như những đêm trước, Lãnh Kiến Vương mệt mỏi vì quậy tung bưng cả ngày, chàng thêm thiếp rơi sâu vào giấc mộng. Bỗng, một màn sương trắng hiện ra mang Kiến Vương trở về thời đại của chàng, nhưng lại trong thân xác khác.

Đông Khuê!!!

Dường như Đông Khuê biết được sự tồn tại khác trong một phần hồn, tiềm thức của mình. Y không chế phần tính của Lãnh Kiến Vương đi, nhưng vẫn cho chàng thấy, hiểu những gì Đông Khuê muốn và làm.

Đó là lúc Đông Khuê dựng lên màn kịch, cố tình gài mìn đồ Hoa giáo, trở thành nô tỳ hầu hạ y phục ban sáng cho Lãnh Kiến Vương trong phủ đệ Thất Vương Gia. Y giả bút tích Lãnh Kiến Vương để lại hai phong thư, một cho Hoàng Thượng, hai là cho Dương Mị.

Của Hoàng Thượng, y chỉ ghi vắn vắn vài chữ: “Đã phụ lòng hoàng huynh, Lãnh Kiến Vương ta từ nay vĩnh biệt người!”

Còn cho Dương Mị, có lẽ y đã cố gắng nặn hết sức tưởng tượng của mình rồi: “Ta xin lỗi nàng. Dương Mị, ta chưa từng thật sự đối đãi với nàng. Lệnh của hoàng huynh khó cãi, ta đã cố ý tiếp cận nàng cũng chỉ vì muốn biết được tung tích Đông Khuê. Nay ta không thể tiếp tục được nữa, nữ tử ta yêu... nàng ấy đang mang cốt nhục của ta. Vĩnh biệt nàng, Dương Mị!”

Với tính cách ngang bướng, cứng đầu của Dương Mị, nàng quả thật là một nữ tử nóng tính. Một thân hoành hành xông thẳng vào tầm cung Hoàng Thượng, khuôn mặt tràn đầy sát khí. Bất quá, nàng vẫn không kịp xuống tay. Ngự tiền thị vệ của Hoàng Thượng không phải chỉ là lời đồn thổi, hay vật trưng bày cho đẹp mắt, ngẫu nhiên.

“Cát Đằng Phí, đừng nghĩ ta không dám giết người!”

Cát Đằng Phí một tác cũng không rời đi, kiếm vẫn còn chưa rút, chấp tay cung kính: “Hoa Kiều, xin cô nương hãy rời đi, buông bỏ hận thù.”

Dương Mị ôm bụng cười ngặt quên cả mục đích đến đây để làm gì: “Hoa Kiều? Người vẫn còn nhớ sao?”

“...” Cát Đằng Phí im lặng cúi đầu.

“Hừ! Không phải nể tình người đã cứu ta một mạng. Ta đã giết chết người từ lâu rồi!”

Dương Mị mỉm cười tủm tỉm, phui tà áo, thông thả rời đi. Nàng chưa từng nghĩ sẽ dây dưa cùng Cát Đằng Phí vì thế nào... y cũng từng đối xử rất tốt với nàng.

Lợi dụng được nỗi căm phẫn của Dương Mị, Đông Khuê dễ dàng điều khiển được người trong Hoa giáo hơn. Ai cũng biết Hoa giáo từ trước đến nay giết người không gớm tay. Ngay cả việc công khai danh tính còn có thể, thì xem anh hùng hào kiệt trong võ lâm thành cái đing gì?

Người đứng đầu Hoa giáo là Thánh Mẫu, muốn gặp được Thánh Mẫu thật sự rất khó, nhưng diện kiến Thánh Mẫu tương lai lại vô cùng dễ. Dương Mị được Thánh Mẫu yêu thương, nuông chiều, một thân dạy dỗ nên người. Cả Hoa giáo sau này chắc chắn là để lại cho nàng, cho nên Đông Khuê luôn tìm cách khiến Dương Mị đứng về phía y, dẹp loạn triều đình cùng võ lâm giang hồ.

Y đã thành công cho đến khi... Doãn Nhượng Nhi dẫm lên vết xe đổ của Dương Mị. Ban đầu y không để tâm lắm về việc ấy, bởi có Dương Mị chắn ngang thì Doãn Nhượng Nhi và Lãnh Nghiễm Mặc sao có thể thành? Vậy mà Dương Mị lại có thể dễ dàng trao Nhượng Nhi cho Nghiễm Mặc. Đông Khuê tức giận tìm đến mới biết âm mưu của Dương Mị, và nàng muốn y cùng hợp tác. Bọn họ vạch sẵn kế hoạch tác hợp Nghiễm Mặc với nữ tử khác, giết chết trái tim của Doãn Nhượng Nhi. Khi đó chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh.

Thật ra, Dương Mị muốn trả thù. Nhưng Dương Mị thật tội nghiệp khi bị Đông Khuê dắt mũi, và nàng cũng chẳng khác y bao nhiêu, cũng đã bán đứng hảo tỷ muội của mình, để lấy được cái lợi mà bản thân nàng ta muốn.

“Liễu Bích Tâm, người yêu Lãnh Nghiễm Mặc đúng không?” Dương Mị phe phẩy quạt:

Liễu Bích Tâm cắn môi, nâng tay áo che giấu gương mặt thẹn thùng, đỏ bừng. Bích Tâm gật đầu.

“Ta sẽ giúp người, nhưng với một điều kiện...” Dương Mị dừng lại lời nói lẩn động tác phe phẩy quạt.

“Việc gì ta cũng cố gắng làm hết!” Đôi mắt to tròn của Liễu Bích Tâm tỏa sáng, chờ đợi:

Dương Mị hết sức tao nhã nâng chén trà, nhẹ nhàng thưởng thức hương thơm của loại trà Long Tĩnh từ Tây Vực: “Khiến cho Lãnh Nghiễm Mặc chỉ có thể... thú một mình người!”

Liễu Bích Tâm do dự: “Nhưng...”

“Người không đủ bản lĩnh? Hay không đủ tự tin vào tình yêu của người?” Giọng nói thanh thoát của Dương Mị vô cùng êm dịu, nhưng lại mang theo thật nhiều dao găm cùng sự khinh giễu: “Đừng quên, nếu không nhờ ta. Thì người giờ đây chỉ là một đũa ăn mỳ rách nát, xấu xí! Người nghĩ việc hòa thân sắp đến do ai chủ đích? Bao năm qua ta tốt với người không phải chỉ vì thương hại, người thông minh như vậy đừng tự biến bản thân trở thành ngu xuẩn. Khiến ta hối hận vì đã hao tổn công sức bồi người lâu nay.”

Đúng, nếu không có Dương Mị thì Liễu Bích Tâm nàng chỉ là một đũa ăn mỳ, người đời mặc kệ sống chết. Còn gì? Liễu Bích Tâm đã trở thành con gái trưởng của Hữu Thừa Tướng đương triều Dân Quốc. Và tất nhiên nay mai thôi, nàng sẽ được ban thánh chỉ hòa thân cùng Tam Vương Gia - Lãnh Nghiễm Mặc, Đại An Quốc. Liễu Bích Tâm đã đơn phương Nghiễm Mặc từ khi nàng chỉ là một đũa ăn mỳ, hàng ngày ngồi đợi trước Lành phủ cũng chỉ để được ngắm nhìn hân một chút thôi.

Hiện tại...

Việc trở thành Vương Phi quá dễ dàng, còn chuyện bắt hân chỉ thú một mình nàng...

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Lãnh Nghiêm Mặc sau khi nhận được thánh chỉ của hoàng huynh, thay vì trở về Lãnh phủ chịu tội với Doãn Nhưộc Nhi, nhưng hắn lại không. Vì suy nghĩ cho nàng, hắn đơn thân độc mã tìm đến Liễu Bích Tâm.

“Vương gia?” Liễu Bích Tâm đang thưởng nguyệt trong phủ đệ Quận Công, nàng vô cùng kinh ngạc trước sự xuất hiện của Lãnh Nghiêm Mặc.

“Nàng không cần hành lễ với ta.” Lãnh Nghiêm Mặc ung dung bước lại gần Liễu Bích Tâm, hắn cúi đầu, khom lưng, khuôn mặt tuấn mỹ mỗi lúc càng tiến gần hơn.

Gò má Liễu Bích Tâm đỏ bừng, nàng vội nghiêng đầu tránh né sự thâm nhập một cách bất đắc dĩ. Cười khổ: “Vương gia, chàng tìm ta không biết có chuyện gì?”

Lãnh Nghiêm Mặc chỉnh chu lại quần áo, tác phong, vân đạm phong khinh, ngồi xuống ghế đá bên cạnh Bích Tâm: “Nàng sắp trở thành Vương Phi của ta, không lẽ những việc này cũng ngược ngạo sao?”

Chợt ánh mắt của Liễu Bích Tâm lưu chuyển, dưới bóng đêm huyền ảo toát lên vẻ mỉa mai hoặc khôn lường. Nơi bụi cây gần đó có một bóng đen xoẹt qua, dù cử chỉ của y rất nhanh, nhưng không thể nào qua được tầm mắt của Lãnh Nghiêm Mặc. Hắn vờ như không thấy, tiếp tục cười cợt nhả: “Dù nàng biết ta đã có người trong lòng, nhưng vẫn muốn bên cạnh ta?”

“...” Liễu Bích Tâm không trả lời, tâm tư nàng dần rơi vào trầm mặc.

“Cũng đúng, nữ tử nào lại không muốn bên cạnh ta? Huống hồ chỉ thân phận của nàng...” Hắn dừng lại, ánh mắt dò xét tâm tư Liễu Bích Tâm.

Liễu Bích Tâm thoáng giật mình, nâng ly trà nhấp một ngụm lấy lại bình tĩnh, khóe môi hơi nâng lên, cử chỉ vô cùng thanh tao: “Vương gia có muốn dùng trà?”

Lãnh Nghiêm Mặc tao nhã đứng dậy: “Đã không còn sớm nữa, ta phải trở về cùng ‘nương tử’, nàng ấy sợ cô đơn.” Sau đó hắn quay lưng bước đi, không một lần ngoái đầu nhìn nàng.

Trong bóng đêm, Đông Khuê bước ra. Y mang theo nụ cười nhạt: “Có lẽ hắn đã phát hiện ra thân phận ngươi rồi!”

Đông Khuê im lặng, Liễu Bích Tâm cũng không còn tâm trạng trả lời, nàng ngắm nhìn ánh nguyệt hiền dịu trong nước. Đôi mắt rực sáng như những vì sao tinh tú tỏa khắp bầu trời đen tối. Cầm ly trà đã uống cạn trên tay, Liễu Bích Tâm ngắm nghía lần cuối. Vung tay, Liễu Bích Tâm ném ly rượu xuống hồ khiến làn nước yên bình muôn thuở bỗng chốc gợn lên từng con sóng nhỏ.

Hằng ngày trôi qua, Lãnh Nghiêm Mặc luôn tìm đến phủ đệ Quận Công, có khi còn xin tá túc ngủ lại vài đêm. Liễu Bích Tâm thân phận là khách quý, được tiếp đãi vô cùng chu đáo. Nào là sơn hào hải vị đều được dọn lên chờ đợi nàng thưởng thức.

“So với cuộc sống ăn xin kham khổ, thì đây quả thật là một giấc mơ hảo huyền!” Lãnh Nghiêm Mặc tự tiện bước vào phòng Liễu Bích Tâm, vẻ mặt cười cợt bao ngày qua vẫn nguyên vẹn.

Liễu Bích Tâm cho đám nô tỳ lui ra, nàng gác đĩa, khuôn mặt trở nên xanh xao, nhợt nhạt. Sự hiện diện của Lãnh Nghiêm Mặc mấy ngày qua khiến nàng ăn không ngon, ngủ không yên: “Vương gia, người có muốn dùng điểm tâm cùng ta?”

Lãnh Nghiêm Mặc lắc đầu: “Không, nàng xứng đáng được thưởng thức chúng. Để che lấp đi xuất thân bần hàn của mình!”

“Vương gia!!!” Khuôn mặt Liễu Bích Tâm đỏ gấc, nàng nóng giận thật rồi:

“Mục đích của nàng là gì? Hay nàng có nỗi khổ?”

“Không, đây là ta muốn. Vì ta yêu chàng! Tam Vương gia, nếu chàng chịu thú một mình ta vào cửa, ta hứa với chàng sẽ giúp chàng tìm được Đông Khuê. Chỉ cần Vương gia người chịu cùng ta đóng một vở kịch.” Chẳng biết vì sao những lời này mà Liễu Bích Tâm cũng có thể nói được, nàng mặt mày bặm miệng, đưa mắt nhìn xung quanh.

“Không có ai ở đây đâu! Hắn vẫn chưa đến.” Lãnh Nghiêm Mặc dễ dàng đồng ý quyết định của Liễu Bích Tâm.

Chỉ cần Lãnh Nghiêm Mặc tìm được tung tích của Đông Khuê, chắc chắn hoàng huynh hắn sẽ không cố ý làm khó dễ nữa. Khi đó hắn sẽ mang theo Doãn Nhưộc Nhi cao bay xa chạy, chỉ mong Nhưộc Nhi có thể thấu hiểu được nỗi khổ của hắn.

Kế hoạch của Đông Khuê tưởng chừng rất êm xuôi, bởi Lãnh Nghiêm Mạc đã hứa với Liễu Bích Tâm chỉ thủ một mình nàng ta. Không những thế có Doãn Nhượng Nhi ra khỏi Lãnh phủ.

Doãn Nhượng Nhi trở về Hoa giáo, khóc ngất bên cạnh Thánh Mẫu. Nhưng vì Thánh Mẫu trước giờ không rành chuyện yêu đương thế thái của bọn người phàm trần: "Tim Đông Khuê, nó có thể giúp con xóa bỏ những đoạn ký ức không vui đó."

Theo lời khuyên của Thánh Mẫu, Doãn Nhượng Nhi vượt cả đại dương để tìm Đông Khuê. Ban đầu y chờ đợi nàng không phải chỉ để thấy đáng về thăm hại, mà y muốn Nhượng Nhi tìm Thánh Mẫu kẻ khô, mong bà có thể thay mặt Doãn Nhượng Nhi đòi lại công đạo. Thế mà, một chút tức giận Doãn Nhượng Nhi cũng không có, huống chi trách cứ Lãnh Nghiêm Mạc vô tình nhẫn tâm trước mặt Thánh Mẫu.

Y nhận ra trái tim Doãn Nhượng Nhi quá thanh thuần, nếu nàng còn ở lại đây chỉ tổ làm vướng bận kế hoạch của y. Đông Khuê làm cho Nhượng Nhi tin rằng nàng có một giấc ngủ trải qua ngàn năm, đến khi nàng tỉnh dậy những gì cần là tìm một người có khuôn mặt giống y, bắt đầu làm lại tất cả ở thế giới khác.

Nàng ngây ngô đến mức, những gì nàng tưởng đã xảy ra đều chưa từng tồn tại.

"Thời đại này và thời đại của chúng ta... thật ra là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Thời gian tồn tại song song, nhưng lại cách nhau ở một chiều không gian bí ẩn nào đó. Mà chỉ có một mình Đông Khuê mới mở cánh cổng liên thông đó được." Lãnh Kiến Vương thuật lại mọi chuyện một cách ngắn gọn.

"Hai năm trước là cậu, hai năm sau là tôi. Chắc hẳn cánh cổng đó mở theo một dạng thời gian nhất định?" Lâu ngày mới thấy Doãn Nhượng Nhi thông minh, chịu sự dụng bộ não suy đoán đôi chút. Doãn Nhượng Nhi đứng phất dậy, vẻ mặt quật cường ướt đầm nước mắt: "Tôi phải cứu Mạc! Liệu trong vòng hai năm tới, chàng sẽ ra sao đây?"

Lãnh Kiến Vương nắm cổ tay nàng kéo nhẹ, bắt nàng ngồi xuống cạnh cậu, chưa kịp khen đã té khen rồi: "Điên à? Bản thân cậu còn không ai cứu, ở đó mà cứu Nghiêm Mạc." Cậu đánh yêu lên trán Nhượng Nhi: "Hai năm qua tôi đã cố gắng tìm hiểu tất cả sách vở, còn có những sự việc bí ẩn ghê gớm hơn thế này xảy ra hằng ngày như cơm bữa. Chẳng ai có thể lý giải được cội nguồn và vì sao nữa cơ! Muốn trở về, trừ phi... Đông Khuê một lần nữa mở cánh cổng."

"Chẳng nào?" Doãn Nhượng Nhi lo lắng, gắt gỏng: "Chẳng phải cậu và Đông Khuê có sợi dây liên kết tương thông sao?"

Thật là phiền toái, Lãnh Kiến Vương nhắc lại việc mấy hôm nay liên tục cảm nhận thấy hơi lạnh, không gian tối mịt. Có lẽ Đông Khuê đang bị thương hoặc hôn mê, nếu không... y sẽ chẳng yên lặng không chút động tĩnh nào.

Bạn đang đọc truyện *Mê Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

~ Hồi VII: Không để tâm ~

Theo như Lãnh Kiến Vương thì muốn trở lại Đại An Quốc là việc bất khả thi, Doãn Nhượng Nhi cắn môi dưới, trong lòng bức rút vô cùng. Nàng đứng lên rồi ngồi xuống, đầu óc quay cuồng chưa thể chấp nhận được những gì mới nuốt vào: "Mạc, phải làm sao đây?"

"Lãnh Nghiêm Mạc không phải kẻ ngu dốt, Tam ca có thể tự lo cho bản thân được!" Vừa nói Lãnh Kiến Vương vừa nhìn Doãn Nhượng Nhi bằng ánh mắt khinh khỉnh, nàng cứ ngỡ ai cũng vô dụng như nàng vậy?

Cả hai buồn dưng leo đến mức quên mất thời gian, chỉ mới nói được vài chuyện mà trời đã chuyển sang tối, đèn đường cũng bật sáng rồi. Công viên vào buổi tối thường rất đông người, nhất là khu vui chơi trong công viên. Bọn trẻ chạy nhảy nô đùa, nắm lấy tay người lớn đòi đủ thứ đồ chơi. Vài quán hàng rong dọn ra mở dọc theo công viên, không khí bỗng chốc trở nên náo nhiệt, vui nhộn hơn hẳn. Doãn Nhượng Nhi mở to mắt kinh ngạc, miệng còn chẳng thèm ngậm lại.

"Thích không? Muốn đi vòng vòng xem thử?" Lãnh Kiến Vương buồn cười, cậu nắm lấy tay Doãn Nhượng Nhi, không ngừng luyên thuyên bên tai nàng những thứ diễn ra xung quanh.

Đôi mắt Doãn Nhượng Nhi sáng rực, nàng háo hức nhảy cẫng lên, tai nghe, miệng đồng thời hỏi. Nhượng Nhi tò mò đủ thứ, còn đòi hỏi muốn chơi thử. Lãnh Kiến Vương lắc đầu, ngoài miệng thì bảo: "Trò chơi của con nít, cậu lên đó giành với tụi nhỏ, ba mẹ chúng rất dữ tợn đấy!" Nhưng tay vẫn dứt vào túi rút tiền mua vé cho Doãn Nhượng Nhi chơi, còn biện minh cho hành động đó nữa: "Thấy cậu không biết nên tôi cho chơi thử, nhưng chỉ lên xem cho biết rồi ra đây, hiểu chưa?"

Doãn Nhượng Nhi gật đầu không ngừng, nàng giật vé từ trong tay Lãnh Kiến Vương, sau đó nhào lên Nhà Hơi. Ban đầu nàng bị mất thăng bằng nên ngã liên tục, đầu óc có chút xây xẩm. Tuy nhiên, khả năng thích nghi của Doãn Nhượng Nhi vô cùng cao, mấy chốc nàng đã nhún nhảy giành đường của bọn nhóc leo lên cao lẫn xuống. Lãnh Kiến Vương gọi mãi mà Doãn Nhượng Nhi không nghe vì nàng bận... thao túng cái Nhà Hơi.

Đợi đến khi hết mười lăm phút chơi, người soát vé lên lời cổ Doãn Nhượng Nhi xuống. Nàng ẩm ức chửi bới lung tung. Lãnh Kiến Vương đưa tay xoa hai bên thái dương, cố gắng che giấu vẻ khó khăn trên mặt, bậm môi hăm dọa bắt nàng nín. Doãn Nhượng Nhi lại muốn chơi nhà banh, tàu lượn siêu tốc, cuối cùng là ngôi nhà ma.

Lãnh Kiến Vương vỗ vai tự đắc rằng:"Tôi sẽ bảo vệ cậu!"

Nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại..

Bầu trời đêm ở khu ngoại ô trông thật trong lành. Ngàn vì sao tinh tú thay nhau lấp lánh trên bầu trời, cả ông trăng chưa tới ngày tròn vành vạnh cũng sáng tỏa diu diu. Không có những ngôi nhà cao chọc trời, cũng chẳng có những con kênh đen đầy rác. Bầu trời bình yên hiện ra trước mắt Doãn Nhượng Nhi, con gió đêm nhẹ nhàng thổi bay làn tóc mây của nàng. Hơi thở nàng mang theo hương vị mật ngọt dịu dàng hòa vào mùi đồng cỏ bát ngát bao la. Lãnh Kiến Vương đưa tay vuốt lọn tóc mai đang tình nghịch bay loạn bên má nàng, cậu yêu chiều:"Lúc tôi gặp cậu... thật khác bây giờ!"

Doãn Nhượng Nhi cảm thấy nhu tình trong mắt Lãnh Kiến Vương càng lúc càng sâu đậm, nàng nghi hoặc nheo mắt:"Khác thế nào?"

"Trong trí nhớ của tôi, Doãn Nhượng Nhi có vẻ ngoài khó gần, ánh mắt luôn lo lắng sợ hãi, dè dặt trước mọi người. Dáng vẻ yếu đuối luôn nép mình bên Dương Mị... như thể chỉ cần ai đó chạm vào... cậu liền tan biến." Cậu dừng lại, hồi ức ngày hôm đó ủa về khiến khóe môi Kiến Vương nâng lên tạo nên nét vẻ vô cùng thanh thoát:"Còn bây giờ, cậu dường như tự tin vào khả năng sinh tồn của mình, không cần bất cứ ai bên cạnh nữa. Và điều quan trọng nhất..."

"..." Doãn Nhượng Nhi chờ đợi.

"Cậu vẫn ngọt như ngày nào!" Lãnh Kiến Vương ôm bụng cười ngặt bên cạnh Nhượng Nhi, nhìn vẻ mặt ngây ngô, tin người của nàng mà cậu muốn yêu thương cẩn thận.

"..." Doãn Nhượng Nhi cảm lạnh, chớp mắt vài cái để xử lý thông tin.

Bốp

Tiếng ech nhái, cơn trùng không ngừng kêu lên như điệu cười giòn tan hòa cùng Lãnh Kiến Vương. Doãn Nhượng Nhi bậm môi, đưa tay vỗ mạnh vào hông cậu.

Cả người Kiến Vương căng cứng, giọng cười chợt dừng lại. Đưa mắt nhìn vào bàn tay Doãn Nhượng Nhi còn để ở hông cậu. Nàng hất mặt:"Thật hư! Còn cười tôi liền đánh!"

Lãnh Kiến Vương ngồi dậy, chỉnh sửa lại quần áo, tăng hắng liên tục, giọng nói khàn đục:"Đánh đi, tôi liền ăn cậu!"

Cậu đứng dậy, chấp tay sau lưng bỏ đi. Doãn Nhượng Nhi ngây người vài giây mới đứng dậy, tiếp bước đi sau Kiến Vương.

"Chúng ta đi đâu?" Nhượng Nhi lên tiếng hỏi, xóa bỏ không khí căng như dây đàn giữa hai người.

"Về nhà." Kiến Vương đáp gọn:

"Nhà ai?" Doãn Nhượng Nhi nhìn quanh:"Nếu về nhà cậu, để tôi xem có ai không?"

Biết trước ý định của Doãn Nhượng Nhi, Lãnh Kiến Vương chỉ còn cách lắc đầu, giải thích cũng như ngăn cản hành động sắp tới mà nàng muốn:"Đón xe bus, đi tâm hai trạm sẽ về. Đừng có sử dụng võ công bừa bãi ở đây. Nếu bị ai đó phát hiện sẽ toi mạng đấy!"

Doãn Nhượng Nhi như con mèo nhỏ nghe lời, nàng gật đầu.

Ợt Ợt Ợt

Lãnh Kiến Vương cau mày:"Đói rồi à?"

Doãn Nhượng Nhi lắc đầu, tỏ ý không, nhưng bao tử lại muốn phản chủ vì lợi ích cá nhân. Nó lại phát ra từng tiếng kêu khó nghe. Kiến Vương buồn cười nhìn nàng:"Có đói hay không?"

Cúi thấp mặt, mắt nhìn tìm, tìm vô như không thấy nhìn xuống bao tử. Còn bao tử đang lúc cồn cào thì vui mừng gật gật, vỗ tay không ngừng.

"Đói!"

"Vậy đi ăn gì đó rồi về, tối quá thì tôi sẽ gọi tài xế riêng của lão bà bà đến đón!"

"Lão bà bà là ai?"

"Mẹ của Lãnh Nghiêm Mặc và Lãnh Kiến Vương ở thế giới này!"

"À, Lãnh Kiến Vương thật đầu rồi?"

"Không biết, nhiều chuyện!"

"Tôi chỉ muốn hỏi đề..."

"Đề cái con khi!"

"Nhưng là..."

"..."

Người câu trước, kẻ câu sau. Bọn họ cứ cãi nhau mãi cho đến khi bóng đêm bao phủ nơi họ vừa mới ngồi. Một bóng đen cô tịch, lặng lẽ bước đi đằng sau mà họ chẳng hề quan tâm đề ý tới.

Bạn đang đọc truyện *Mê Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Tình yêu của ta đối với nàng là thật lòng, nhưng nàng lại vờ như không thấy. Nhấn tâm cuốn lấy tâm tư của ta, nàng đặt trái tim nơi nam tử khác.

Năm Dương Mị mười lăm tuổi, một thân một kiếm chinh phạt Đông An, thương vong không dưới một trăm người. Ngồi trên yên bạch mã, nàng tao nhã lau sạch vết máu ô uế dính dớp ở lưỡi kiếm. Lúc bấy giờ, người trên kẻ dưới trong giáo phái Đông An đều quỳ rạp dưới chân Dương Mị. Nàng nở nụ cười nửa vờ, không chút thương tiếc hạ lệnh giết sạch, người già, trẻ nhỏ cũng không được tha: "Diệt cỏ phải diệt tận gốc!"

Tiếng ác vang dội khắp tứ phương truyền đến tai Thánh Mẫu, bà lệnh cho Dương Mị gấp rút trở về. Nàng vâng lời chỉ trở về một mình, không mang theo bất cứ môn đồ nào. Bởi đây là chuyện cơ mật giữa Thánh Mẫu và Dương Mị, không có ngoại lệ, kể cả Đông Khuê còn không được biết nhiệm vụ lần này.

Trên đoạn đường trở về, Dương Mị lơ là cảnh giác, không may bị ám toán, trúng độc. Nội trong bao mười ngày không thể vận công, Dương Mị yếu ớt rơi từ trên lưng ngựa xuống. So với nữ tử bình thường nàng còn thảm bại hơn.

"Thiếu gia người ở đâu?"

Nơi đồng cỏ hoang vu không một bóng người bỗng chốc vang lên tiếng gọi lớn, Dương Mị cố lặn vào bụi nhưng lực bất tòng tâm. Chợt cả thân thể nhẹ bẫng được nhấc lên cao, thân thể nam tử cao to cường tráng bao bọc nàng, chất giọng trung âm vang thì thầm bên tai: "Thánh Nữ Hoa giáo cũng có lúc thể này sao?"

Người này là ai? Dương Mị hoảng hốt, cố gắng nâng mi mắt xem thử địch hay bạn, nhưng nàng không tài nào cử động nổi mi mắt, một cảm giác buồn ngủ đang dần len lỏi xâm nhập thân thể nàng. Cuốn phăng tiềm thức phản kháng thành hư vô.

Lúc tỉnh dậy, Dương Mị liền nhớ đến nam tử kia, ánh mắt mở to, choàng người bừng tỉnh. Đôi mắt nhìn xung quanh, xem xét tình hình có giác ngộ được điều chi không? Trong lòng hồ thẹn, oán giận, nghi ngờ: "Có phải hấn hạ độc ta?"

Cạch

Cửa gỗ mở, bóng đen to lớn bước vào. Tà áo trắng phiêu diêu theo chiều gió lùa vào phòng, bóng dáng cô độc mang theo nụ cười méo mó đối diện Dương Mị.

"Nàng tỉnh rồi!"

Dương Mị đề phòng nam tử đứng trước mặt, khẩu khí cao ngạo: "Nhà ngươi là ai? Có biết ta là ai không mà dám hạ thủ?"

"Cát Đằng Phi, và kẻ hạ độc nàng không phải ta." Y tươi cười, đưa tay chạm vào hai bên gò má xanh xao của Dương Mị: "Nàng gầy đi nhiều rồi!"

Hất tay Cát Đằng Phi ra, Dương Mị cau có: "Sao ngươi có thể tùy tiện mạo phạm ta?"

Cát Đằng Phi điềm đạm ngồi xuống giường cạnh Dương Mị, vẻ mặt không một chút thay đổi, nụ cười cứng nhắc khó coi: "Ta xin lỗi!"

Trông Cát Đằng Phi chẳng giống người có ác ý, từ cử chỉ đến nét mặt của y đều toát lên nhu tình nồng đậm. Nếu Đằng Phi muốn giết nàng, có lẽ y đã

ra tay từ lúc nàng rơi từ trên lưng ngựa xuống mới đứng

“Ngươi cười trông thật xấu xí!” Nàng biết y chỉ đang cười cho có, cốt là muốn giữ sự tự nhiên giữa y và nàng. Nhưng Đàng Phí lại không biết việc y càng cười, càng trông khó gần. Dương Mị liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nỗi dè dặt trong lòng dần vui bớt, ánh mắt mang theo ác ý cũng dịu đi vài phần.

“Độc của nàng, ta đã giải.” Cát Đàng Phí cúi đầu, đôi mắt đen lầy vô hồn.

“Ta biết!” Thân thể của Dương Mị, chính nàng là người hiểu rõ nhất.

“Nàng có thể rời đi rồi.” Tuy lời nói của y vô cùng dịu dàng, dường như không vương chút tâm tư nào, nhưng một người cường tình đoạt lý như Dương Mị. Thì nàng hiểu rõ, y không muốn nàng đi. Chỉ vừa gặp mặt mà cứ ngỡ quen biết từ rất lâu, trái tim nàng khi không nhói buốt, mang theo tâm tư trầm uất không thể giải bày.

Dương Mị xua tay: “Ta vẫn là muốn ở lại đây một thời gian nữa, nếu hiện tại ta xuất hiện có lẽ sẽ liên lụy đến ngươi.”

Cát Đàng Phí im lặng không buồn nói, nàng không rời đi, y liền bồi dưỡng nuôi nàng mập mạp. Khóe môi Cát Đàng Phí hơi nâng lên, khuôn mặt vuông vức tuấn đạt, nhìn nghiêng sống mũi y thật cao. Con người này như được tạo hóa đặc ân tỉ mỉ khắc họa nên.

“Ngươi cười rất đẹp!” Ánh mắt Dương Mị vẫn mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng tâm ý lại lạc đi. Bàn tay hơi nâng lên: “Từ bây giờ cứ gọi ta là Hoa Kiều, và ngươi là của ta!”

Mười lăm tuổi, nàng đã đến tuổi cập kê. Cũng đúng, đám nữ tử khuê danh ngoài kia mới mười bốn mười lăm đã được gả đi, không những thế tay bẻ tay bông một hai hài tử rồi cơ. Dương Mị thế này vẫn còn chậm chạp chán. Từ nhỏ nàng chỉ được dạy làm cách nào để chấm dứt cuộc sống của người khác dễ dàng, nhanh gọn nhất, còn việc tạo ra sinh mệnh thì..

Yêu? Thánh Mẫu từng nói với nàng: “Yêu là mù quáng, một khi đã sa vào mê tình thì chẳng khác nào gieo mình xuống vực thẳm”

Y bỗng đứng dậy, đưa tay vân vê bờ môi Dương Mị: “Nàng cần được tắm rửa.” Sau đó nắm lấy tay Dương Mị kéo nàng rời khỏi giường.

Dương Mị im lặng bước theo Cát Đàng Phí, đôi ngươi lưu ly như bị thôi miên nhìn đến nơi bàn tay y cùng nàng đan xen vào nhau. Cảm giác kỳ quái chạy dọc trong từng mạch máu Dương Mị, nàng nuốt nước bọt một cách khó khăn, cổ họng khô khốc, giọng nói khàn đặc: “Có nước không?”

Cát Đàng Phí gạt đầu, yêu chiều ngắm nhìn khuôn mặt thiên biến vạn hóa của Dương Mị. Dù nàng giết người không gớm tay, cảm xúc bị mài dũa đến mức khô khan, nhưng trái tim đang đập nơi lồng ngực trái vốn luôn ấm áp.

Dương Mị biết then thùng đỏ mặt, ngượng ngịu không dám nhìn thẳng vào mặt y.

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Dương Mị ở lại Cát Gia Trang được một thời gian mới phát hiện ra thân phận thật của Cát Đàng Phí. Bên ngoài y có vẻ công tử bột, tay chân lông ngóng làm cái gì cũng roi vờ. Thậm chí đi đứng, Dương Mị cũng phải kề kề bên cạnh, sợ rằng có kẻ ức hiếp Đàng Phí.

“Ngự tiền thị vệ?” Dương Mị lảng lảng quay lưng về phía Cát Đàng Phí, khuôn mặt phờ phạc thiếu sức sống: “ Bao lâu nay tiếp cận chỉ vì muốn là ta quy hàng triều đình?”

“Không.” Cát Đàng Phí biết, dù bản thân trong sạch nhưng chẳng có gì để minh bạch cả. Từ đầu Đàng Phí cứu Dương Mị chỉ vì một chữ “tình”, thật sự không hề nghĩ đến việc bắt nàng về lãnh tội: “Nàng đa nghi.”

“Đa nghi?” Dương Mị bật cười chua xót, giữa một đấng nam nhân làm cho triều đình, cúc cung tận tụy sao có thể tốt với một ma nữ như nàng? Nàng chính là đa nghi, có lẽ vì tâm của nàng từ bao giờ đã đề nơi Cát Đàng Phí. Sợ, Dương Mị sợ y sẽ cho nàng một cú lừa đảo ngoạn mục. Tâm chết, tình tan, tim vỡ... không biết khi ấy Dương Mị thảm hại biến thành hình hài gì nữa.

Trước giờ Cát Đàng Phí không thích dây dưa, hay bức ép ai khác ngoại trừ phạm nhân. Y cúi đầu, đưa tay lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn mùi xoa: “Đừng khóc!”

Khóc? Dương Mị đưa tay sờ lên má mới hay ra nàng cũng có nước mắt, cũng biết đau khi bị tổn thương. Cảm giác lạnh lạnh này, thật khác với lúc Dương Mị gồng mình chịu từng trận đòn của Thánh Mẫu.

Không cần sự thương hại của Cát Đàng Phí, nàng lặng thinh, không một lời từ biệt liền bỏ đi. Chính y đã gieo rắc niềm hy vọng được yêu thương vào trái tim lỗi nhịp của Dương Mị, vậy mà... y lại lừa nàng. Một mạng y từng cứu nàng, Dương Mị tất sẽ trả lại, bất quá nàng không đoán được cảnh tượng trả

nợ ân tình sẽ trông ra thế nào.

“Mà Doãn Nhựt Nhi này, cậu thật sự có thai với Tam ca sao?” Lãnh Kiến Vương cho muỗng kem tươi, lạnh lạnh vào miệng, không khỏi tò mò buông lời hỏi:

“Ừ, không biết vì sao Đông Khuê lại phong ấn việc đó, sớm muộn cũng bị phá vỡ thôi!” Doãn Nhựt Nhi bắt chước cho muỗng kem đầy vào miệng, cảm giác lạnh buốt lan lên tới não khiến nàng rung mình quít cả tay chân.

Lãnh Kiến Vương im lặng ăn nốt hũ kem của Nhựt Nhi, cậu gọi một phần trọn gói gồm: cá viên chiên, xúc xích chiên, khoai tây chiên,...

Doãn Nhựt Nhi cũng bắt đầu thích ứng được với kem, nhưng bị Lãnh Kiến Vương đoạt mất, nàng bịu môi chờ đợi món chiên mang lên. Hai chân đứng đưa dúi ghế, không quên đá vào chân Kiến Vương vài cái.

“Này!” Kiến Vương ức chế, nghiêng răng: “Chút thôi mà đi không nổi là cậu cũng tôi đây!”

Lườn ngang dọc, Doãn Nhựt Nhi ngoan ngoãn thu chân cùng bộ móng vuốt chuẩn bị cào nát mặt Kiến Vương. Môi mấp máy thủ thỉ vài câu chửi mắng.

“Mắng đi, mắng nữa thì nhịn đôi!”

Dám đem đồ ăn ra hù dọa Doãn Nhựt Nhi ư? Nàng chính là không sợ đôi!

Leo xuống ghế, Doãn Nhựt Nhi vung chân đá mạnh cánh cửa tự động, rồi ung dung bước ra ngoài. Lãnh Kiến Vương thở dài, nổi bước chạy theo nàng.

Tài xế riêng của “lão bà bà” đến đón nàng cùng Kiến Vương trở về nhà, về việc cấm trại cứ để Nghiêm Mặc lo liệu. Doãn Nhựt Nhi vừa mở cửa vào nhà đã cảm thấy hàn khí bao phủ khắp nơi, nàng hơi run lên, choàng tay ôm lấy thân thể. Mắt đảo dáo quan sát xung quanh: “Lãnh Nghiêm Mặc đâu?”

“Đây.”

Lãnh Nghiêm Mặc từ bếp đi ra, hần mang tạp dề, tay cầm xèng, mùi dầu mỡ toát ra từ mái tóc đen nhánh ngắn ngủi của hần. Doãn Nhựt Nhi chân chừ một lúc mới cất lời hỏi: “Anh đang nấu ăn sao?”

“La lăm há?” Lãnh Nghiêm Mặc mỉm cười, đi đến đón lấy áo ngoài của Doãn Nhựt Nhi, nàng hơi lùi về sau, ngần ngại khi hần chạm vào người: “Sao thế? Vào nhà đi nào, thay đồ rồi xuống ăn tối thôi. Kiến Vương nói em không chịu ăn, tôi có nấu vài món bổ dưỡng cho thai phụ.”

Doãn Nhựt Nhi không tin lắm, bất ngờ hỏi lại: “Anh nói gì cơ?”

“Em đang mang thai! Không nên lo là như vậy, em nhịn đói được, nhưng con thì không!” Giọng nói Lãnh Nghiêm Mặc trung âm, dịu dàng lại ngập tràn ôn nhu.

“Anh không để tâm sao? Dù...”

“Không.”

Dù không tin lắm, nhưng Doãn Nhựt Nhi vẫn ngoan ngoãn đi lên phòng. Tắm rửa sạch sẽ sau đó mặc áo sơ mi của Nghiêm Mặc, mái tóc ướt rũ xuống ép sát vào lưng nàng. Hình ảnh Doãn Nhựt Nhi sau khi tắm sau quả thật gợi cảm, quyến rũ Lãnh Nghiêm Mặc đến ngây ngất. Hần tăng hăng, gõ xèng vào cái chảo: “Chuẩn bị ăn thôi!”

Lãnh Kiến Vương không buồn ăn, cậu nói buồn ngủ rồi chui lên phòng đóng sầm cửa, tắt đèn, vô cùng giữ yên lặng để người lớn mần chuyện.

“Psychotria Elata...”

“Hử?” Hần lại gọi nàng là Psychotria Elata rồi...

“Tôi xin lỗi việc ban sáng đã không phải với em!”

“Không sao, chuyện đó đâu dễ dàng chấp nhận ngay, phải ngày một ngày hai mới có thể bình tĩnh được.” Doãn Nhựt Nhi nhâm nhi chút nấm mà Lãnh Nghiêm Mặc cất công chế biến. Mùi vị cũng không đến nỗi tệ, có thể nuốt được là may rồi.

Nhưng là...

“Cả ba chúng ta đều bỏ cấm trại, liệu có bị phạt gì không?”

Lãnh Nghiêm Mặc lắc đầu: “Tôi đã âm thầm rút hồ sơ em rồi, từ bây giờ cứ ở đây, đợi vài hôm nữa tôi tìm ngôi nhà nhỏ nào đó đủ để em yên ổn mà dưỡng thai.”

“Dọn ra ngoài?” Nhược Nhi cau mày: “Tôi làm phiền anh rồi!” Nàng hơi nhếch môi cười nhạt:

“Lão bà bà khó tính, đợi tôi thuyết phục được sẽ đưa em về đây. Hào hảo mà chăm sóc!” Lãnh Nghiêm Mặc hơi nhào người về phía nàng, đặt lên trán Nhược Nhi nụ hôn dịu dàng. Hắn cũng không rõ bản thân đang làm cái quái gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Mê Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

~ Hồi VIII: Ngày tàn ~

Khi một con người được sinh ra, số mệnh đã sắp đặt trước ngày mà họ phải chết. Có thể nói rằng: “Con người sinh ra là để trải nghiệm cái chết!”

Lãnh Nghiêm Mặc nghiêng đầu nhìn Doãn Nhược Nhi diễn thuyết. Chẳng qua là mấy hôm nay hắn ốm nặng, chỉ đủ sức ngồi trên giường, mở mắt lắng nghe, lâu lâu lại lên tiếng góp vui cùng Nhược Nhi.

Doãn Nhược Nhi kể cho Lãnh Nghiêm Mặc nghe... về nơi nàng sinh sống với những con người nàng từng tin tưởng hơn cả bản thân. Rồi cả mối tình cùng Lãnh Nghiêm Mặc ở thế giới kia, và dòng máu chảy trong huyết mạch bảo bối vô cùng cao quý. Vương tôn!

Đúng là một mối tình khắc cốt ghi tâm khiến khoe mi nàng cay xè, những viễn cảnh chết chóc mỗi lúc càng hiện rõ ra, vậy mà Doãn Nhược Nhi vô dụng không thể thay đổi được gì. Đối với Lãnh Nghiêm Mặc, hắn thật sự không biết tí ti gì về nàng, cho nên khi nghe nàng kể, hắn mù mờ “ậm ừ” cho có lệ.

“Nghiêm Mặc...” Doãn Nhược Nhi đang vui vẻ kể chọt ngừng lại, ánh mắt chứa đựng đầy tâm tư đối diện hắn:

“Hử?” Nghiêm Mặc khó hiểu:

“Anh thích tôi?” Đôi mắt nàng hiện lên vẻ chờ đợi, ước vọng một chút gì đó mong lung không nằm ở nơi thực tại.

Lãnh Nghiêm Mặc lặng đi vài giây khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng lạ thường, hắn nhìn Doãn Nhược Nhi không chớp mắt. Cốt là muốn đoán xem tâm tư nàng đang nghĩ gì, và muốn hắn trả lời như thế nào?

Sự trầm tư của Nghiêm Mặc làm cho Doãn Nhược Nhi buông xuôi hy vọng mong manh vừa mới chớm nở, nàng ảm đạm nở nụ cười hòa nhã: “Tôi biết...”

“Tôi thích em, Psychotria Elata!” Không để Nhược Nhi nói hết câu hắn đã chen vào, cắt ngang đi một phút tự ngược bản thân.

Nàng đơ ra, bất động vài giây nhìn Lãnh Nghiêm Mặc, lời hắn nói cùng thần thái biểu lộ trên khuôn mặt hoàn toàn nghiêm túc, không đùa bỡn.

“Anh nói gì cơ?” Doãn Nhược Nhi chớp mắt, lấy lại hồn phách để nghe lần nữa.

Thử hỏi ai có thể nói lại câu đó lần hai? Huống hồ chỉ đám đàn ông con trai được mệnh danh “Chúa vụng về biểu lộ tình cảm”. Lãnh Nghiêm Mặc cũng không phải ngoại lệ.

“Tôi bảo... em rất đẹp!” Nói rồi liền quay mặt sang chỗ khác ngược lưng, hai bên má dần ửng đỏ lan tới tận vành tai. Không ngờ Lãnh Nghiêm Mặc đại thần cũng có ngày biết thẹn thùng, bưng mặt giấu kín.

Rõ ràng Doãn Nhược Nhi đã nghe rồi, vậy mà cố tình chọc quê hắn. Lãnh Nghiêm Mặc tỏ ra hờn dỗi, cả ngày không thèm buông một lời, thấy mặt liền ngoảnh đi chỗ khác.

Buồn chán, Doãn Nhược Nhi không chấp tính cách trẻ con của Lãnh Nghiêm Mặc, thế là nàng giết thời gian bằng cách đi dạo khắp mọi ngõ ngách trong nhà. Ngôi nhà không quá to được xây theo phong cách cổ xưa, mọi thứ đều mang gam màu nâu gỗ. Một tầng bốn phòng, nhà xây hai tầng. Dư dả phòng để trống trong khi đó hai anh em họ Lãnh lại ngủ chung, tình thương mến thương nhau thật!

Ở đây được vài ngày, Doãn Nhược Nhi mới biết được một bí mật kinh thiên địa nghĩa. Tầng hai hầu như không có ai bước chân lên, cả Lãnh Kiến Vương cùng Lãnh Nghiêm Mặc cũng không hề nhắc đến. Huyền cơ nằm đâu đó trên tầng hai, tuy nhiên cầu thang đi lên đã bị lấp, đập ra thì không hay lắm.

Hết cách, nhưng do trí tò mò thúc đẩy nàng đành leo lên bằng lối cửa sổ vậy.

Doãn Nhược Nhi đang làm chuyện mờ ám sợ bị phát hiện, nhón gót, nàng cố gắng không để phát ra tiếng động.

Nhìn thấy được lan can cửa sổ tầng hai, Doãn Nhưặc Nhi mừng như vừa mới trúng xổ số độc đắc.

Tuy nhiên...

Cửa sổ tầng hai cũng bị lấp bởi gạch và xi măng cũ kỹ, nhìn bên ngoài thì có vẻ giống đây. Nhưng khi Doãn Nhưặc Nhi chạm vào, nàng liền thu tay lại, ánh mắt kinh ngạc quá đỗi. Lớp xi măng còn lạnh, hơi dính, đích thị mới được người ta bôi lên thôi. Doãn Nhưặc Nhi đưa tay quẹt nhẹ lớp xi măng phủ bên ngoài... lớp phủ mỏng?

Càng lúc càng thúc đẩy trí tò mò của nàng, Doãn Nhưặc Nhi chọc thẳng ngón tay xuyên qua lớp xi măng. Lập tức ngay nơi đó bị thủng, rút ngón tay về, ánh sáng liền lọt qua khe hở chui tọt vào căn phòng trống.

“Nhưặc Nhi?”

Giọng nói quen thuộc sau lớp xi măng cất lên, bỗng nhiên đầu óc Doãn Nhưặc Nhi quay cuồng, những ký ức xa lạ dần xâm nhập vào tâm trí nàng. Hình ảnh của Dương Mị lúc nhỏ cùng Nhưặc Nhi vùng vẫy dưới dòng suối, cả hai cố gắng nắm vấu vào nhau để sống sót. Rồi Dương Mị vươn tay nắm lấy tay Doãn Nhưặc Nhi.

Ánh mắt hoảng sợ nơi chị...

Nước lấp đầy khoang mũi Doãn Nhưặc Nhi khiến nàng bị ngộp thở khuyu gối, rơm rớm nước mắt, nàng ôm cổ đưa tay cầu cứu. Nhưng chẳng có bàn tay nào sẵn sàng vươn đến cứu rỗi sự sống của nàng.

“Nhưặc Nhi, mau chạy đi!!!”

Giọng nói khàn đục đằng sau lớp xi măng một lần nữa lại vang lên, nhưng lần này bóng tối đã kịp thâm tóm lấy tiềm thức Doãn Nhưặc Nhi. Khuôn mặt nàng trở nên tím tái, thấm đẫm nước mắt.

Lời nói của người đó như một trạng thái ảo giác tạo nên... vừa hư vừa thật...

Ký ức này... là của ai? Người đó... là ai? Tại sao phải chạy đi?

Bạn đang đọc truyện *Mê Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Không gian xung quanh ẩm áp lạ thường, cơ thể cũng được vắt ngang một tấm chắn ẩm. Con gió từ bên ngoài cửa sổ khẽ lùa vào xoa dịu mái tóc Doãn Nhưặc Nhi, nàng hơi mơ màng mờ mắt. Đường như chưa thoát khỏi cơn choáng, cả người Doãn Nhưặc Nhi dâng lên một cổ buồn nôn, chất dịch chua chát từ dạ dày trông không đang không ngừng cồn cào. Nàng nghiêng người ôm lấy bụng, trong đầu lan man với những cảm xúc bị xáo trộn, câu nói của người đó một lần nữa lại vang lên: “Nhưặc Nhi, mau chạy đi!”

“Tại sao?” Doãn Nhưặc Nhi không hiểu nổi, đưa tay vuốt mặt, nàng chống đỡ thân thể nặng trĩu đứng dậy. Đầu đau nhức giật bưng bưng, mọi thứ lại quay cuồng khiến nàng mất trọng tâm ngã nhào về trước.

Rầm

Cánh cửa chợt mở tung, Lãnh Nghiêm Mạc vội vội vàng vàng chạy vào đỡ lấy Doãn Nhưặc Nhi, hấn không khỏi lo lắng: “Em đang mang thai, đi đứng cho cẩn thận từ từ một chút!”

Doãn Nhưặc Nhi vịn tay Nghiêm Mạc, nghi hoặc hỏi hấn: “Ai đưa tôi về giường? Anh sao?”

Lãnh Nghiêm Mạc gật đầu, thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng, hấn chạnh lòng: “Em ngã xỉu trên phòng sách lầu hai. Thật ra lâu rồi lầu hai để trống không ai lui tới quét dọn. Chẳng hiểu sao hôm nay tôi mang theo dự cảm không lành...”

“Buồn cười! Người bị nhốt trên đó là ai?” Doãn Nhưặc Nhi tức giận, đẩy mạnh Lãnh Nghiêm Mạc. Do Lãnh Nghiêm Mạc đang mang bệnh, thêm việc không lường trước việc làm của nàng khiến hấn loạng choạng yếu ớt ngã về sau, đầu đập vào tường.

Cốp

Ôm đầu, Lãnh Nghiêm Mạc cuộn người nằm dưới sàn, bản thân vô lực chống trả, vốn không giống kẻ đủ sức ôm nàng trở về giường. Doãn Nhưặc Nhi ngồi xổm trước mặt Nghiêm Mạc, tay chống lên tường, khuôn mặt nhợt nhạt ghé sát bên tai Nghiêm Mạc thì thầm: “Tôi đã thấy được người đó rồi!”

Cổ tay Doãn Nhượng Nhi bị nắm chặt, đau nhói, nàng khó nhằn gỡ bàn tay to lớn của Lãnh Nghiêm Mặc ra. Quát tháo:“Người trên lầu hai là ai?”

“Em bị điên à? Trên đó làm gì có ai?” Lãnh Nghiêm Mặc cúi bần kéo Doãn Nhượng Nhi lại gần, nắm sát xuống sàn nhà cùng hắn. Khuôn mặt biến sắc của Nghiêm Mặc trông khó coi vô cùng, hắn chột hạ giọng xuống mức thấp nhất chỉ đủ để hai người nghe:“Đừng lớn tiếng, hắn ta có thể nghe thấy đấy!”

Doãn Nhượng Nhi im bặt, cả hai người thăm lặng trao nhau ánh mắt khó hiểu.

Lãnh Nghiêm Mặc trước khi đưa Doãn Nhượng Nhi vào viện, hắn có nói với Lãnh Kiến Vương vài lời:“Nhượng Nhi không khỏe, anh đưa cô ấy vào viện rồi về sớm. Lần này là cùng về, không bỏ lại như hôm trước đâu!”

Kiến Vương yên tâm, gạt đầu, dặn dò Nhượng Nhi không được chạy loạn.

Ngồi trong xe, Doãn Nhượng Nhi đưa mắt nhìn lên lầu hai...

Lớp xi măng?

Cửa sổ?

Nàng có chút ngờ ngợ, rõ ràng bên ngoài cửa được tráng một lớp xi măng mỏng... vậy mà hiện tại trên đó vô cùng bình thường, chỉ có cánh cửa bên lan can bị khóa chặt. Còn có cả lớp rêu xanh bao quanh thanh sắt chắn cửa...

Trên đường đi đến bệnh viện nàng không buồn mở lời, còn hắn thì nhắm mắt tịnh dưỡng. Ánh mắt Doãn Nhượng Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ như thể trầm tư điều gì đó, Lãnh Nghiêm Mặc đặt tay lên đùi nàng:“Em không được khỏe!”

Cứ cho những gì Doãn Nhượng Nhi thấy là ảo giác đi, do căng thẳng hay nghĩ ngợi lung tung mấy ngày nay. Cũng bởi việc Đông Khuê mưu toán mà ra. Nàng cau mày, nhớ đến chuyện ban nãy:“Hắn là ai? Người nào nghe được chúng ta?”

Lãnh Nghiêm Mặc thở dài, im lặng không nói.

Doãn Nhượng Nhi lại làm càn, gằn giọng gọi tên hắn:“Lãnh Nghiêm Mặc!”

“Em lại bị ảo giác à?” Lãnh Nghiêm Mặc đưa tay kéo Nhượng Nhi vào lòng, ôm lấy nàng, thom nhẹ lên mái tóc mây bóng mượt, hắn đưa tay đặt lên trán nàng:“Em sốt rồi!”

Vào viện, bác sĩ khám bệnh cho Doãn Nhượng Nhi chỉ hờ hững đáp:“Nào có bệnh gì đâu!”

Không cho là đúng, Lãnh Nghiêm Mặc đưa tay đặt lên trán Doãn Nhượng Nhi:“Cô ấy sốt thế này mà không bệnh ư? Người mẹ mà sốt sẽ gây nguy hiểm cho đứa con trong bụng.”

Bác sĩ cau mày:“Thai phụ ư? Cô ấy làm gì có thai?”

Cả Doãn Nhượng Nhi lẫn Lãnh Nghiêm Mặc đều trung bộ mặt khó tin nhìn bác sĩ, Doãn Nhượng Nhi buồn cười giấu cợt:“Đồ lang băm!”

Bác sĩ ừ ừ:“Cô!”

Lãnh Nghiêm Mặc trở nên nghiêm túc hẳn:“Ông nói gì vậy? Cô ấy mang thai cũng được một tháng hơn rồi!”

Đúng, lúc hắn biết được tin Nhượng Nhi mang thai, bác sĩ có nói bảo bồi tắm ba bốn tuần rồi cơ mà? Không lẽ bây giờ Nghiêm Mặc phải mời vị bác sĩ ở trạm xá lên đối chứng.

Nói lý không xong, bác sĩ mất kiên nhẫn đưa cho Doãn Nhượng Nhi que thử thai bảo nàng làm theo những bước được hướng dẫn. Doãn Nhượng Nhi không rõ thực hư thế nào, quyết một trận làm ra lẽ, giật lấy que thử thai đi thẳng vào buồng vệ sinh.

Mười lăm phút sau.

Nàng đã thử ba que, và kết quả vẫn chỉ một vạch, Lãnh Nghiêm Mặc đồ thừa que diêm kém chất lượng làm cho bác sĩ một trận sốc óc. Ông đồng ý siêu âm, gần ba mươi năm trong nghề ông không thể sai sót về một việc cơ bản như vậy được. Mà đây cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời hành nghề, ông gặp được hai người cứng đầu, vô phép vô tắc như vậy. Vấn đề đau đầu này thật nan giải!

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn nghiêng về phía bác sĩ.

“Tôi không có thai?” Doãn Nhượng Nhi ngờ ngác nhìn Lãnh Nghiêm Mặc. Nàng đưa tay sờ xuống chiếc bụng bằng phẳng, lồng ngực trái co thắt từng cơn khiến nhịp thở của nàng vô cùng đau đớn, khó khăn, sống mũi cay xè. Vài ngày trước bảo bồi vẫn còn cơ mà?

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Chuyện Doãn Nhưộc Nhi có thai hay không có thai cũng chẳng có gì kì quặc lắm, nhưng cốt là nàng vẫn chưa thể tin nổi, còn Lãnh Nghiêm Mạc thì không tiêu hóa kịp. Bác sĩ cũng là người đầu phải thánh, khó tránh khỏi sai sót.

Lãnh Nghiêm Mạc thanh toán tiền viện phí sau đó đưa Doãn Nhưộc Nhi về. Trên đoạn đường đi về, bầu không khí lại rơi vào trầm mặc.

“Chúng ta đi dạo nhé?” Lãnh Nghiêm Mạc cho tài xế dừng xe lại, hần nắm tay Doãn Nhưộc Nhi kéo nàng xuống xe.

“Sao lại muốn đi dạo vậy?” Doãn Nhưộc Nhi có ba cái “dễ” đó là dễ ăn dễ ở dễ thích nghi, còn dễ dài thì không đâu. Ngồi trên xe cũng nhàm chán, nàng gật đầu coi như đồng ý tản bộ về nhà cùng hần. Thời gian của nàng còn dư dả nhiều lắm!

Không ngờ chỉ mới dạo mất cái thôi mặt trời đã lặn lẽ trốn sau dãy núi cao rồi, Doãn Nhưộc Nhi thở dài. Một ngày trôi qua nhanh thật, thời gian cũng chẳng dài thê lê như nàng tưởng tượng. Cái gì không đáng để trong lòng thì buông đi, vứt bỏ được thì cứ vứt.

Ở đây cũng tốt, chỉ là tâm tư nàng còn suy nghĩ quá nhiều về hai năm sắp tới. Không biết cánh cửa tiếp theo sẽ mở ra ở đâu? Đông Khuê đang âm mưu điều gì? Y muốn trở thành Hoàng Đế Đại An Quốc ư?

Nếu vậy y phải biết rõ việc chinh phạt và soán ngôi Vua không phải chuyện dễ dàng, trước giờ chưa thấy Đông Khuê làm việc lớn nào thành công. Tuy nhiên, Doãn Nhưộc Nhi có dự cảm chẳng lành, một ý nghĩ chợt xoẹt qua đầu nàng. Đông Khuê loại trừ Lãnh Kiến Vương vì cậu luôn làm theo ý chỉ, còn Lãnh Nghiêm Mạc... hần sẵn sàng vì nàng làm trái ý hoàng huynh...

Vậy Đông Khuê sẽ lợi dụng Lãnh Nghiêm Mạc, chiến tranh nội bộ chắc chắn diễn ra, tan rã từ bên trong, có như vậy y mới dễ dàng soán ngôi, sau đó xưng đế!

Nhưng bằng cách nào? Lãnh Nghiêm Mạc rất có chính kiến, và lại hần sẽ không phản bội hoàng huynh...

Mặc dù Lãnh Nghiêm Mạc có thể làm trái ý, nhưng chắc chắn không chống đối lại hoàng huynh hần. Bất quá không nhìn mặt nhau một thời gian thôi. Dù Doãn Nhưộc Nhi chưa hiểu hết về con người Lãnh Nghiêm Mạc - Tam Vương Gia ấy, nhưng việc hần làm cho nàng, một phần nào Nhưộc Nhi cũng hiểu rõ thâm tâm hần. Lãnh Nghiêm Mạc tuyệt đối sẽ không làm chuyện răn rết, trái đạo lý, bạc tình bạc nghĩa đến như vậy!

“Nhưộc Nhi? Bây giờ em có nghe tôi nói gì không?”

Lãnh Nghiêm Mạc vỗ nhẹ bên má Doãn Nhưộc Nhi, nàng bừng tỉnh thoát ra khỏi mớ suy diễn phức tạp: “Ừ nghe, sao?”

“Thế em nhắc lại cho tôi nghe những gì tôi mới nói đi!”

Đúng là muốn chơi khó Doãn Nhưộc Nhi đây mà, nàng cười huê, nắm lấy bàn tay Lãnh Nghiêm Mạc: “Bây giờ tôi suy nghĩ lộn xộn chút!”

“Biết mà.” Nói rồi hần đưa tay đánh yêu lên trán Nhưộc Nhi: “Tôi nói lại lần nữa, cố gắng lắng cái lỗ tai mà nghe.”

Doãn Nhưộc Nhi ngoan ngoãn gật đầu.

Kiểu cách vâng lời, Nhưộc Nhi trông yêu kiều như “tiểu mèo” nhỏ bé nằm gọn trong lòng Lãnh Nghiêm Mạc. Hần yêu chiều vuốt ve mái tóc mây mượt mà của nàng, không quên đặt lên môi Doãn Nhưộc Nhi nụ hôn ngọt ngào, triền miên không dứt.

Bóng ngã đường chiều in hần lên hai nhân ảnh tựa vào nhau, mười ngón tay đan xen... yên bình mà bước đi. Doãn Nhưộc Nhi đưa mắt nhìn ra xa, ánh sáng phía chân trời đỏ rực như một ngọn lửa khổng lồ. Nàng nheo một mắt lại, tay hướng về phía mặt trời: “Mặt trời nhỏ bé thật!”. Khóe môi Nhưộc Nhi hơi nâng lên, mang theo nụ cười dịu dàng tươi tắn, nhưng lại pha thêm một chút nỗi buồn man mác xa xăm, năm ngón tay nàng từ từ khép lại: “Nhưng sao bàn tay to thế này lại không nắm giữ được?”

Bạn đang đọc truyện *Mê Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

~ Hồi IX: Nỗi niềm ~

Nàng tách trà Long Hương thơm nức mũi đến bên môi, Đông Khuê nhàn hạ thưởng trà ngắm trăng. Đôi mắt ngắm nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu

trời mà lòng đau như thắt. Không biết giờ này giai nhân có đang nhớ về y không?

Bóng dáng nữ tử thướt tha vòng tay từ sau lưng ôm chăm lấy Đông Khuê, y hơi sùng nịnh vỗ nhẹ mu bàn tay non mịn của nàng.

"Giờ này còn chưa ngủ?"

Nữ tử dụi đầu vào vạt áo mỏng nơi lưng y, khuôn mặt thiếu ngủ mệt mỏi, giọng nói nhỏ nhẹ nũng nịu: "Thiếp lạnh, ngủ một mình không quen!"

Y nâng viên môi lên một chút, vẽ vờ nụ cười giễu cợt. Chỉ mới vài ngày thôi đã thêm hơi y đến vậy sao?

Đông Khuê xoay người, bỗng nữ tử trên tay, ôn nhu đặt lên môi nàng nụ hôn cuối cùng..

Sau đêm đó, người trong vùng không còn thấy bóng dáng nữ tử đó đâu nữa.

Đông Khuê trở về Hoa giáo tìm Thánh Mẫu. Việc Doãn Nhược Nhi biến mất không tung tích làm bà lo lắng không thôi. Nhớ ra trước đó có khuyên nàng đi tìm Đông Khuê, Thánh Mẫu chưa bao giờ nghĩ ngờ môn đồ của mình, chỉ là muốn hỏi tung tích lần cuối gặp nàng một chút.

Thánh Mẫu xoa mi tâm, buồn rầu hỏi chuyện: "Đông Khuê, con nói cho ta biết. Hoa Nhi đang ở đâu?"

Y kính cẩn thưa chuyện: "Lần cuối cùng con bảo muội ấy trở về."

"Sao lại bảo nó trở về?"

"Vi muội ấy còn quá nhiều chấp niệm, không thể dứt bỏ Lãng Nghiêm Mặc."

Từng câu từng chữ phối hợp cùng nét mặt bình thản của Đông Khuê đã qua mắt được Thánh Mẫu. Bà thờ dài, xua tay ý bảo Đông Khuê có thể đi.

Y rời khỏi Hoa giáo, tức tốc đến Hoa Phiên Lâu tìm Dương Mị. Người của Hoa Phiên Lâu đa phần là môn đồ của Hoa giáo, y đến hay đi hành tung bất định, họ cũng không lấy làm lạ.

"Sur huynh? Hoa Nhi đang ở đâu?" Dương Mị lo lắng nắm lấy bả vai Đông Khuê lay nhẹ.

Đông Khuê trấn an Dương Mị: "Hoa Kiều đừng lo, muội ấy hoàn toàn bình an vô sự. Chuyện lớn cần làm, đến khi xong việc ta sẽ mang Hoa Nhi trở về."

Việc cần làm bây giờ là: "Lãng Nghiêm Mặc đã tìm đến?"

Dương Mị thở phào nhẹ nhõm, trong lòng dâng lên một cổ mặc cảm tội lỗi. Nàng gật đầu, khẽ mi hơi chớp nhẹ, ngược mắt nhìn Đông Khuê: "Sur huynh, việc tiếp theo nên làm là gì?"

"Đánh lừa Lãng Nghiêm Mặc, khiến cho hắn cùng tên cầu Hoàng Đế kia sinh mâu thuẫn. Có như vậy bọn họ mới tàn sát từ bên trong, rỗng ruột, lép vế bên ngoài cũng trở nên vô dụng."

Hai người bọn họ quả thật ăn ý, không cần nhiều lời cũng biết trước đường phối hợp.

Chỉ tội cho những kẻ ngoài cuộc, khi không bị lôi kéo vào, trở thành con chốt thí mạng không ai thương tiếc.

Chợt nhớ ra việc đó, Dương Mị cau mày: "Tiểu cô nương vài hôm trước đi cùng huynh đâu rồi?"

Đông Khuê cười như không: "Cũng không tôi!"

Giọng điệu tuy dịu dàng, ôn nhu nhưng lại khiến con người ta sợ sệt, lạnh gáy. Dương Mị cúi đầu, gật gù tỏ ý hiểu. Nhắc chân bước ra khỏi phòng, nàng không dám ngoái đầu nhìn lại. Khuôn mặt Đông Khuê tuần lãng, hào hoa như thế, sao có thể lãnh khốc đến mức nữ tử yếu đuối cũng chẳng tha?

Y chính là lấy âm bổ dương, tuy nhiên cách Đông Khuê tu luyện lại tàn nhẫn hơn người khác vạn phần. Nếu chỉ bảo y độc ác thì quá đơn giản, một kẻ biến thái điên loạn mới đúng.

Đưa tay vào vạt áo, Đông Khuê lấy ra một chiếc bình màu đỏ nhỏ. Y cười lạnh, nở nắp bình.

Ngửa cổ, Đông Khuê nhỏ vào mắt lần lượt hai giọt nước màu đỏ. Chớp mắt vài cái, giọt nước nhanh chóng thấm vào mắt y, trả lại y đôi mắt vô hồn.

"Cũng không tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Mê Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

